

รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๕/๒๔๙๓ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) ชุดที่ ๑
วันจันทร์ที่ ๑๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๙๓
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ฉันทน์มาชิกมาประชุม ๘๒ นาย เป็น
 องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป เรื่องที่ประธานคณะแจ้งให้
 ที่ประชุมทราบ นายเดร์ อิศรางกูร ณ อยุธยา ขอฉายจากกรมการ
 รางพระราชบัญญัติประกอบโรคติดต่อ เพราะไม่มีเวลาพอ ขอถามที่ประชุม
 ว่าควรจะข้อมหรือไม่

นายทองดี อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : เมื่อนายเดร์ อิศรางกูร
 ณ อยุธยา รัฐมนตรี ได้ฉายจากตำแหน่งกรมการ รางพระราชบัญญัติ
 โรคติดต่อประชนแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่อาจมีกรณีเราขจัดกรมการ รางใหม่

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอว่าควรตั้งกรรมาธิการวิสามัญ
 ไม่ให้ไปเห็นแต่เพียงอันเดียว แต่จากที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งตาม เสนอของ
 นายทองดี

นายถนง เงินทาบ (มหาสารคาม) : ขณเด้น ๑ ชม

นายทองดี อิศราขันธ์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขณเด้น ๑ ชม
 ออกเด้นง เพราะดี

มีมติว่าขณเด้นของ

กองการรัฐสภา : ราชชอกรรมาธิการชุดเด้นมีดังนี้ ๑. นาย
 เชนง เงินทาบ ๒. นายเจษฎ์ อับเด้น ๓. นายเชนงเงิน อิศรางกูร ๔. นาย
 ทองดี อิศราขันธ์ ๕. นายพองเชนงศักดิ์ศรี ๖. นายโพธิ์ทอง อิศราขันธ์
 ๗. นายโพธิ์ทอง อิศราขันธ์ ๘. นายอัสกร กงนลาง ๙. นายโพธิ์ทอง อิศราขันธ์
 ๑๐. นายถนง เงินทาบ

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบวาระต่อไป รับรองรายงานการ
ประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๘/๒๕๒๑ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) ชุดที่ ๑

ไม่มีผู้มาซักถามข้อใด

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดซักถามข้อใดที่ประชุมอนุมัติ
รับรอง ข้อที่ ๑ เรื่อง ความของนายฉะ จารุเศวต เรื่องโรคระบาดสัตว์
ตามกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เจ้าของกระทู้ ไม่มาแต่ไม่ได้มอบผู้ใด กระทู้
ต่อไป นายอิน สืบนุกาญจน์ ตามเรื่องเกี่ยวกับกรณีผู้ร้าย ตามกระทรวง
มหาดไทย

นายอิน สืบนุกาญจน์ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ ความ
ตามรัฐธรรมนูญว่าด้วยการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เมื่อคราวปิดสมัยประชุมวิสามัญคราวที่แล้วมานั้น ข้าพเจ้าไปเยี่ยม
ราษฎรในท้องที่จังหวัดสุรินทร์ ปรากฏตามที่ท่านไปไม่ใคร่มีราษฎรชุมนุม
ราษฎรหาบุคคลทรงเป็นต้นมา จึงขอเรียนถามว่า

๑. ว่าต้นปลวก ในจังหวัดสุรินทร์มีการปล้นทรัพย์ ฆาตกรรม วิสามัญ
กรรม ข่มขืนได้หลาย ครั้งนับ พ.ศ. ๒๕๑๒ แล้ว ในขณะนั้นเป็นอย่างไร

๒. การปล้นเป็นการคดีอาชญากรรมของราษฎร ทั้งในท้องที่และท้องที่อื่น
ราษฎรไม่กล้ามาแจ้ง เมื่อมีการปล้นแล้วเจ้าหน้าที่จับไม่ได้นั้น เป็นเพราะ
เหตุใด ควรมีทางแก้ไขประการใดหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทู้ ความกระทรวงมหาดไทย ก้าวถึงตั้งให้ กรมตำรวจ ทำการ ล้อมต้อน ซ้ำที่
จึงความความของทางเสนาบดี ตอบเวทนาไม่ทัน ขอส่งต่อไปอีกสักข้อไป

นายอิน สืบนุกาญจน์ (สุรินทร์) : กระทู้ เรื่องนี้เป็นกระทู้ สำคัญ
ของชาวสุรินทร์มาก เมื่อวานฉันชาวจังหวัดสุรินทร์ ได้มาทราบของข้าพเจ้า
ปรากฏว่ามีการปล้นของทอหินกาน เมื่อวานฉันทราบข่าวเจ้าของทอหิน
ขายสองราย ทั้งขอขากความ ว่าท่านถามไปโดยด่วนหรือไม่จะตอบ
ข้าพเจ้าได้เมื่อไร

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ตั้งไปโดยคณะพระโอรสตั้งเร่งไปอีกทีหนึ่ง ประมาณในราวกลางห้าไม
เกิน ๕ เดือน

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ๋ต๋ไปของนายถ่วง ทองดี เจ้า
ของไม่มา แต่ไม่ได้มอบหมายให้ใคร กระตุ๋ต๋ไปของนายเพทกะ ไชตินุชิต
เรื่องการบริหารปกครองรัฐมนตรี ตามท่านนายกรัฐมนตรี

นายเพทกะ ไชตินุชิต (ชนมว์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ๋ต๋ตาม
ท่านนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีชุดนี้ ในฐานะที่ค้องมีคตตามรมมีคชอบใน
การบริหารราชการแผ่นดิน ได้มีพฤติการณ์ที่เป็นไป ในทางที่ไม่ก่อให้เกิด
สัมรรถภาพในการบริหารราชการแผ่นดิน อาทิเช่น รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ
บางท่านได้เกิดการขัดแย้ง ในการปฏิบัติหน้าที่กันอันจะนำมาซึ่งผลเสีย
หนึ่ง และรัฐมนตรีบางท่านก็มีสัมรรถภาพไม่สมบูรณ์ ซึ่งจะต้องส่งออกไปต่าง
ประเทศเช่นเดาละกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงขอไปขอความเห็นชอบ
จากสภาผู้แทนราษฎรให้ สดเค็ม ภาคภูมิใจ สดกมเป็น รัฐมนตรี ของสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว และให้สัดกับคตตามใจข้างใจของสภาผู้แทน จึงขอเรียนถามความเห็น
รัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้ารัฐบาล

- ๑. ท่านได้ทราบข้อเท็จจริงตามพฤติการณ์ข้างตนหรือในบริหารราชการได้
- ๒. ท่านจะตั้งบริหารปกครองรัฐมนตรีเสียใหม่ เพื่อความเรียบร้อย
เหมาะสมของรัฐบาลหรือไม่

นายถ่วง ทองดี นายกรัฐมนตรี : ในเรื่องที่จะ
ตั้งกระตุ๋ต๋ไปของนายถ่วง ทองดี และนายเพทกะ ไชตินุชิต
ราชการแผ่นดิน ซึ่งเห็นสมควรที่จะตั้งไปโดยคณะพระโอรสตั้งเร่งไป
ปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีเช่นนี้ ในเรื่องขอความเห็นชอบให้พระบาทสมเด็จพระ
ไม่เป็นคตตามจริง นอกจากนี้สำหรับรัฐมนตรีบางท่านที่มีสัมรรถภาพไม่สมบูรณ์

เป็นไปตามธรรมชาติของบุคคล เมื่อทำงานแล้วก็มีเจ็บป่วยเป็นธรรมดา และเมื่อเจ็บป่วยก็ต้องไปรักษาตัว เวลานานรัฐมนตรีที่เจ็บป่วยนั้นก็เจ็บมาซึ่งไม่ ถึงครบ ๓ เดือน แม้แต่ราชการก็ประจำได้ถึงตาได้ถึง ๓ เดือน นอกจากนั้นที่ ท่านจะให้ปรับปรุงคณะรัฐมนตรีหรือไม่ ในเวลานี้ขอเรียนให้ทราบทั่ว คือว่า คณะรัฐมนตรีนั้นได้ปรับปรุงกันอยู่เสมอ เช่นได้ย้ายกระทรวงบ้าง ได้ตั้งคณะ รัฐมนตรีใหม่เพิ่มเติมขนาดตอดมา

นายเพทาย โสธินิจิต (สนบุรี) : ความจริงในเรื่องที่ข้าพเจ้า ตั้งกระทู้ถาม ความจริงก็เป็นลักษณะของคานนายกรัฐมนตรีในเรื่องการที่จะจัด คณะรัฐมนตรีของท่านอย่างไร แต่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องการควบคุมฝ่ายบริหาร ที่นข้าพเจ้าเสียดายมากุมโกด ชัดเข้าไปหน่อย แต่ว่าความที่ท่านนายกรัฐมนตรี ข้างต่อสภาน คชคอบกระทรวงของข้าพเจ้าว่า ในกรณีที่มีรัฐมนตรีรวมกระทรวง กันบางท่านซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ ไว้ในนี้ บอกว่าไม่มีในเรื่องการขัดแย้งกันใน การปฏิบัติงานที่กันอย่างไรตรงซึ่งมันเป็นหลักความจริง คอยเหตุเพื่อประโยชน์ ด้ยราชการแผ่นดินเท่าที่ปรากฏมาแต่ ปรากฏว่าเป็นที่ ลักษณะที่ในวงการ เมือง ในวงการหนังสือพิมพ์ตลอดคนประชาชน เพราะเหตุว่าท่านรัฐมนตรีซึ่ง เป็นตัวเรื่องของเรื่องนั้นก็ยังให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ โดยไม่มีการปฏิเสธ เมื่อ หนังสือพิมพ์ลงแล้วไม่มีการปฏิเสธว่ามีการขัดแย้งกันจริง ในเรื่องการปฏิบัติ หน้าที่ราชการซึ่งตามปกติอาจจะมบ้างเหมือนกัน แต่คนเมื่อเรื่องรุนแรงและ ขัดแย้งจริงก็ทนอยู่ความเรื่องขัดแย้งกันบ้าง ๆ แล้วก็เป็นการขัดแย้งกันเกิดขึ้น ด้ยดีอยู่แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมราชการฝ่ายบริหารก็ต้องจะ ได้ไปไปไปด้วย ได้กลัลงกลองข้างเรียนหรืออ เรือได้กล่าวตามคุณของท่านนายก รัฐมนตรี และเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงสงสัยว่าความไม่อาจจะมีอยู่บ้าง ซึ่งจะ เป็นข้อบกพร่องในการที่จะหาวิธีการบริหารราชการแผ่นดิน ได้เป็นไปด้วยดีไม่ได้ ข้างหน้า ท่านนายกรัฐมนตรี ท่านมีความรู้สึกในความเป็นอยู่ ในคณะรัฐ มนตรีของท่านอย่างไรบ้างหรือไม่ แล้วถ้าหากความอยู่ บ้าง คืออย่าพยายาม

เป็นไปตามธรรมชาติของบุคคล เมื่อทำงานเดี๋ยวก็นับป่วยเป็นธรรมดา และเมื่อเจ็บป่วยก็ต้องไปรักษาตัว เวลาที่รัฐมนตรีที่เจ็บป่วยนั้นกลับมายังไม่ถึงครบ ๓ เดือน แม้แต่ข้าราชการประจำก็ยังได้ลาได้ถึง ๓ เดือน นอกจากนั้น ท่านจะให้ปรับปรุงคณะรัฐมนตรีหรือไม่ ในเวลานี้ขอเรียนให้ทราบว่า คือว่า คณะรัฐมนตรีนั้นได้ปรับปรุงกันอยู่เสมอ เช่นได้ย้ายกระทรวงบ้าง ได้ตั้งคณะรัฐมนตรีใหม่เพิ่มเติมขนาดตอตมา

นายเพลาช โสลินจิต (กนบุรี) : ความจริงในเรื่องที่ข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถาม ความจริงก็เป็นดีก็จริงของกานนายกรัฐมนตรีในเรื่องการที่จะจัด คณะรัฐมนตรีของท่านอย่างไร แต่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องการควบคุมฝ่ายบริหาร ที่ข้าพเจ้าเสียดายมากคือ igit เข้าไปหน่อย แต่ว่าตามที่ท่านนายกรัฐมนตรีย้ำแรงต่อสภานี้ คือขอขมกระต ของข้าพเจ้าว่า ในกรณีที่มีรัฐมนตรีร่วมกระทรวงกันบ้างท่านซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ไว้ใหม่ บอกว่าไม่มีในเรื่องการขัดแย้งกันในการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานซึ่งมีเป็นสมาชิกจริง ด้วยเหตุที่เพื่อประโยชน์แก่ราชการแผ่นดินเท่าที่ปรากฏมาบ้าง ปรากฏว่าเป็นที่รู้กันแต่ในวงการเมือง ในวงการหนังสือพิมพ์ ตลอดจนประชาชน เพราะเหตุที่ท่านรัฐมนตรีซึ่งเป็นตงเรื่องหรือรัฐมนตรีทั้งได้ในกาสนหนังสือพิมพ์ โดยไม่มีการปฏิเสธ เมื่อหนังสือพิมพ์กล่าวแล้วไม่มีการปฏิเสธความการขัดแย้งกันจริง ในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ราชการซึ่งทางปกติอาจจะมันางเหมือนกัน แต่ทนมเมื่อมีเรื่องรุนแรงและขอเท็จจริงก็ทนมขอความเรื่องขัดแย้งกันจริง ๆ แล้วก็เป็นการขัดแย้งที่มันเกิดขึ้นขอ ตีมาตีมันต ซึ่งข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมราชการฝ่ายบริหารก็ขอจะขอให้เป็นที่ชัดเจน ให้คลั่งคล้อย่างไรขอรับ ขอบได้การควบคุมของท่านนายกรัฐมนตรี เช่นเมื่อเป็นรัฐมนตรี ท่านจะตั้งตั้งด้วยอำนาจอะไรจะมออยู่บ้าง ซึ่งจะ เป็นหรืออย่างไรการตั้งที่ใดของบริหารราชการแผ่นดิน ให้เป็นที่ชัดเจนไม่ได้ อย่างขนาด ท่านนายกรัฐมนตรี ท่านมีความรู้สึกในความเป็นอยู่ ในคณะรัฐมนตรีของท่านอย่างไรบ้างหรือไม่ แต่ถาหาความอยู่บ้าง คืออย่าพยายาม

ปฏิเสธ ท่านมีอำนาจที่จะปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อความเหมาะสม
 สัม เพื่อให้เรื่องราวหายเป็นต้นทางหรือไม่ เพื่องใด ขออย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง
 จะเรียนถามท่านนายกรัฐมนตรีนับว่าเป็นการชักตื้อไปเพื่อประโยชน์แก่ราษฎรแผ่นดิน
 คืออยากให้รัฐบาลนี้ มีเกียรติ ให้เหมาะสมกับ เป็นรัฐบาล ของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างแท้จริง และเพื่อจะแก้ไขสถานการณ์ของบ้านเมืองในขณะ
 นี้ให้รอดไปได้ ข้าพเจ้าอยากจะใคร่ถามท่านนายกรัฐมนตรีนว่า คือกระทรวง
 ข้าพเจ้าเดบับนี้ ได้ตั้งถามมากเพื่อจะทราบจากท่านจะปรับปรุงและแต่งตั้งรัฐมนตรี
 ขึ้นใหม่หรือไม่ ส่วนกระทรวงของข้าพเจ้า ขอโทษ ข้าพเจ้าได้ตั้งมาก่อนการตั้ง
 ตั้งรัฐมนตรีใหม่ ๒ นายนี้ ท่านข้าพเจ้าอยากจะตั้งกระทรวง ตามชักท่านนาย
 รัฐมนตรี ในกรณีที่ว่าท่านจะปรับปรุงคณะรัฐมนตรีหรือไม่หรือไม่ หรือท่าน
 มีความดำริหรือไม่ในอันที่จะเพิ่มหารัฐมนตรีใหม่ ซึ่งมีความรู้ ความสามารถ
 ในการที่จะมาช่วยท่านนายกรัฐมนตรีนได้บริหารราชการแผ่นดินไป เพื่อที่จะให้
 บ้านเมืองเราในขณะนี้ซึ่งอยู่ในสถานการณ์ที่เช่น และระยะหัวเดียวหัวด้กให้
 คลายตัวรอดไปได้ โดยเพิ่มหารัฐมนตรีที่มีประสบการณ์ กับคุณวุฒิ และโดย
 เฉพาะอย่างยิ่ง รัฐมนตรีแห่งกระทรวงซึ่งไม่เหมาะสมกับตำแหน่งในขณะนี้
 ท่านนายกรัฐมนตรีนับคงเห็นควรที่จะดัดแปลงแก้ไข ใหม่บ้างหรือไม่ประการใด
 นอกหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าตั้งกระทรวงตามมานี้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าอันหนึ่งก็ขอเรียน
 จะให้ท่านหาคนให้เหมาะสมกับงาน ของงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ศึกษาธิการปัจจุบันนี้ ขอโทษ ไม่ให้รัฐมนตรีช่วยว่าการ ในขณะนี้ท่าน
 พันคามเนต ท่านกับชองนี้ ท่านใหม่ เรื่องการศึกษาเอง ถ้าไม่ขอเพิ่ม
 มาอีกกระทรวงสักสองกระทรวง ท่านกับชองท่านชอง ไม่เชื่อ ท่านกับชองจาก
 นอกชองนั้นได้ แล้วกระทรวงอื่นใดที่เลือกไปโดยงาน เพราะฉะนั้นขอเรียน
 นายกรัฐมนตรีว่าขอเรียนว่าขอเรียนเพิ่มเติมขอ ชลประทานรัฐมนตรี ได้เรียน
 ข้าพเจ้าให้ท้ายขอเรียน

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ในข้อชี้แจงของ
 ท่านกฤษฎาภิบาลรัฐมนตรีได้กล่าวถึงเรื่องนั้น ข้าพเจ้าก็ได้อ่านแล้ว และ

เรื่องการขัดแย้งกัน คือในระบบประชาธิปไตย ย่อมเป็นของธรรมดา
 ซึ่งในการระงับข้อขัดแย้งดังได้ ถัดลงมาจะแต่งตั้งความคิดความเห็นกัน
 และในที่สุดแสดงความคิดเห็นต่างกันเรา เราก็ไม่ถือว่าเป็นการขัด
 แย่งหรือเป็นสาเหตุ เนื่องการทะเลาะวิวาทกัน ในระบบการปกครอง
 พยายามจะเห็นได้ในสังคม ทางฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายค้าน อย่างท่าน
 หอวิชาฝ่ายค้าน เราได้เห็นการโต้เถียงขัดแย้งกัน ทางรัฐบาลว่าดี ท่านก็อาจ
 จะว่าชั่ว แต่ที่ท่านเราถือเอาเป็นระบบประชาธิปไตย เราว่ากันคนจะงัดและ
 ตรงกันข้ามเช่นเราถือเอาเป็นระบบประชาธิปไตย และเพื่อที่จะหาข้อเท็จจริง
 ที่ถูก ต้องเอามาสำหรับใช้ในการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อผลดีแก่ประเทศชาติ
 ดังนั้นเราจึงไม่ตั้งถือว่าเป็นการขัดแย้งหรือทะเลาะวิวาทกันแต่ประการใด และ
 ข้าราชการรับของว่า ในบรรดา รัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี ก็มิได้ทำการ ทะเลาะ
 แย่งแข่ง ขัดแย้งกันจนถึงกับได้เกิดการเสียหลาย แก่ราชการ แผ่นดินแก่ประการใด
 เราจะไม่ถือว่าการโต้เถียงกันนั้น เราไปตั้งหนังสือพิมพ์หรือพูดกันว่าเป็นการ
 ทะเลาะวิวาทวิวาทวิวาทกันเช่นนั้นเอง ในชั้นคณะมนตรีที่ก่อนมานี้ได้จาทะเลาะ
 วิวาทกันหลายครั้ง แต่อย่างไรก็ตามนี้ เราถือเอาโต้เถียงกันเพื่อผลดีแก่ประชาชน
 ดียิ่งกว่าหาว่าเราจึงเรียน ขอสั่งว่า จะที่ประชุมเสวยรับว่าเราไม่ ได้ มีการทะเลาะ
 วิวาทกันแต่ประการใด

อีกประการหนึ่ง จะเห็นได้ว่าทางปรับปรุงคณะรัฐมนตรีเอาคนที่มี
 ความชำนาญคดีเข้ามาบริหารราชการแผ่นดินไม่ได้หยาบไม่เน้น ขอบเขตงานใน
 ระบบประชาธิปไตย ย่อมระบอบการปกครองของเรานั้น เมื่อบริหารเราเข้าใจกันดี
 เด็ด และผู้ที่จะบริหารงานหรือจะตั้งจะตั้งเลือกเข้ามาเป็นได้ให้ดูคำสั่ง
 ความของบรรดาข้าราชการ และในขณะเดียวกัน และนอกจากนั้น เจริญธรรมนิยม
 ของไทย ได้เห็นอย่างชัดแจ้งดังที่กล่าวมาแล้วในรัฐธรรมนูญ ก็เพราะเหตุ
 ว่าความใจกว้างใจใหญ่ของ รัฐมนตรี หรือข้าราชการแผ่นดินนั้น มาจากลักษณะ
 ราษฎรพหุชน เพราะฉะนั้นได้ มีคำสั่งว่าผู้ใดได้เคยผู้ที่มาเป็นรัฐมนตรี
 นั้นก็จะต้องยอมให้เฉพาะตนเองปฏิบัติราชการรัฐธรรมนูญ และก็ได้ปฏิบัติ

ให้ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของระบบประชาธิปไตย ท่านสมาชิกผู้เกียรติ
ผู้แทนราษฎรที่มาเป็นรัฐมนตรีเป็นคราวๆไปไม่ได้ ในเรื่องหรือเป็นรัฐมนตรี
ไม่เหมาะสม ข้าพเจ้าก็ต้องขอประทานโทษว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะรับ
ที่จะเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น เพราะถ้ามองผู้แทนราษฎรชุดนั้นเดกคงขึ้นมา ก็
ย่อมเป็นบุคคลที่ราษฎรพึงประสงค์ ควรให้มาบริหารราชการแผ่นดิน

นายเพทาย โชตินุชิต (ชนบุรี) : ท่านนายกรัฐมนตรียังไม่ได้ออม
ข้อดีของข้าพเจ้าบ้างขอ ขอดีโปรดกรุณาตอบด้วย ก่อนบดงแควนตง
กระทำตามไปแต่ก่อน ท่านควรที่จะปรับปรุง คณะรัฐมนตรีเดี๋ยใหม่เพื่อ
ให้เหมาะสมและเข้มแข็ง เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ ชนนอนทง
ขอความกรุณาตอบให้ทราบเดี๋ยด้วย เพื่อให้แน่ใจ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : คือท่านถามนัยว่า
บางที่ก็ทำไม่ได้ขอโทษ คือไปนั้นข้าพเจ้าก็บอกแต่อย่างว่า คณะรัฐมนตรีนั้นเมื่อ
เหตุการณ์เกิดขึ้น หรือเมื่อมีเวลาเราปรับปรุงกันรอบดลออกมา แต่บัดนี้เรายัง
ไม่สามารถจะปรับปรุงได้ เพราะเหตุที่อาจได้ปรับปรุงกันอยู่นั้น เราปรับปรุง
กันอยู่ นักเขียนร้อย และราชการก็คิดกันไปด้นยัด ถ้าหากว่าจะไม่ได้จะเป็น
การเข้าใจผิด ในการที่ใดเห็นการ บริหารราชการแผ่นดิน แต่เพียงภายนอก ก็ได้
ที่ควรบริหารไปไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไป เรื่องราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด
ขาดแคลนข้าอมบริโลก ของนายนิวัฒน์ พนศรี ศรีสุวรรณนท์

นายนิวัฒน์ พนศรี ศรีสุวรรณนท์ (ร้อยเอ็ด) : กระทั่ง ข้าพเจ้าตั้ง
ถามท่านนายกรัฐมนตรี แต่ในระเบียบวาระ เปลี่ยนเป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย ผมสงสัยว่าบางที เข้าใจว่าท่านนายกฯ รมย์ดีชอบ
ของทุกกระทรวง จะถามไม่ได้หรืออย่างไร.

ประธานสภาผู้แทน : คุณคำนึงความได้

นายนิวัฒน์ พนศรี ศรีสุวรรณนท์ (ร้อยเอ็ด) : ผมขอเรียน
ถามท่านนายกรัฐมนตรีดังต่อไปนี้

รัฐบาลไทยหรือไม่ว่า เจตนาของรัฐในจังหวัดร้อยเอ็ดกำลังอดหยาก
ขาดแคลนข้าวบริโภค ถึงกับหอบส่งกองทหารไปเที่ยวขอทานข้าวสักข้างสาร
รับประทานพอขงชีพไปวันหนึ่ง ๆ มีจำนวนมาก แม้แต่ชาวเปิดอกทางการ
ขายให้ชมท่าพันชุกน้ำปรมไทยเดีย รัฐบาลได้ทำการสำรวจให้ ำแนชนหรือ
ยงดา มกครดเรือนคไม่มดวบร โมตอย ในชณะ และมกครดเรือนคจะ
ขาดขาดงไป ในไม่ช้าก่อนถึงฤดูการเก็บข้าวใหม่จะมาถึง รัฐบาลจะหาหน
ทางซ่อมเหตุดแต่ประการใดหรือไม่อย

จอมพล ป พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ขอให้ท่าน
รัฐมนตรีสังฆราชกระทรวงมหาดไทย เพราะท่านเป็นผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด

นายเขมชาติ บูลยรัตพันธ์ รัฐมนตรีสังฆราชกระทรวงมหาดไทย
รัฐมนตรี : สำหรับเรื่องขอใช้วงศกรเยกนอังกบชาวดว ราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ดขาดแคลนข้าวบริโภค เนื่องจากการทำนาในปี ๒๕๑๒ ไม่ได้
ผลเรื่องนรัฐบาลเมื่อได้ทราบจรงตย ในเสพระกรรช นกทราบเหมือนกัน
และขอเตจจรงรัฐบาลจรงรวม จึงได้ส่งรัฐมนตรี ๒ คน คือ พันเอก บุญยัต
เทพหัสดิน ณ อยุธยา กับ พันโท พงศนง ซึ่งเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด
คดย เสนอทางขอไม่ต่อมตยจรงกรรชเรรชงน ก็คงได้ความจรงพอจะ
คลบได้จรงคย เนื่องจากในปี ๒๕๑๑นั้น อดรทำนาในจังหวัดร้อยเอ็ดไม่
ได้จรง เนื่องจากน้ำในอ่าวไทยแห้งจนเจ้าเมืองร้อยเอ็ดหลายมาก และมีหลายอำเภอ
เช่นอำเภอเสลาจรงขาดน้ำจรงเรรชงน พดจรงจรง ในราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ดที่เป็น
ชาวขานมมี ๒๕๑๒ ขาดน้ำในอ่าวไทย ซึ่งเป็นผู้แทนจรงรัฐบาลจรงรวม
แล้ว ทางกรมการมหาดไทยได้ส่งกองทหารไปขอรับประทานข้าวจากไทย หรือ
เจตนาไม่รับประทานข้าวจากไทยจรงเรรชงนแล้วจรง แต่ในปี ๒๕๑๒
รัฐบาลได้ส่งกองทหารไปขอรับประทานข้าวจรงเรรชงนแล้วจรง มากเหมือนกัน
เจตนาจรงกรรชเรรชงนจรงเรรชงนจรงทางกรมการมหาดไทยเมื่อได้ขอเตจ
จรงยพอนเช่นขอจรงเรรชงน และในการไปตรวจจรงคยภาวะในเรื่องนี้ ได้กตย

มารายงานรัฐบาล และในฐานะผู้แทนราษฎรก็ได้ช่วยกัน ชี้แจงเพื่อให้ได้รับ
งบประมาณไปช่วยเหลือราษฎรให้มากขึ้น ปัญหาบ่อยอย่างนี้ ทททานถาม
ว่าขาดแคลนหนหรือมีว่าขาดแคลนบ้าง และได้ส่งเงินไปช่วยเหลือหลายอย่าง
ทั้งนี้ประเด็นที่ติดใจคือว่า ราษฎรก็อยากขาดแคลนต่างบริโภคลดกับยอม
ถูกลงหุดานขอทานเขา หรืออพยพไปอยู่ ที่อื่น เนื่องจากการทำนาไม่ได้ผล
เพราะฉะนั้นก็อยากจะเวียนชี้แจงสักเล็กน้อย ในเรื่องการอพยพจากจังหวัดร้อย
เอ็ดนี้ ความจริง ไม่ใช่เพราะ ว่าการทำนาได้ผล ๓๐๐ เปอรเซ็นต์ คือ เรื่อง
การอพยพจากจังหวัดร้อยเอ็ดแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท ราษฎรที่อพยพออก
ไปใน ประเภทที่ ๑ คือราษฎร จังหวัด ไกลเคียงที่ ได้ เขามา อาศัย ทำมาหากิน
ที่จังหวัดร้อยเอ็ด เพราะว่าจังหวัดนี้การทำมาหากิน ในค่านการทำนาได้ผลดี
เป็นส่วนใหญ่และได้มาเดมือ เมื่อราษฎร ในจังหวัด ไกลเคียงกับจังหวัด
ร้อยเอ็ด พวกนี้ทำนาไม่ค่อยได้ผลก็กลับบ้านของตน คือจังหวัดขอนแก่นและ
อำเภอพลซึ่งเขาเขาได้พบและ ได้ ชมรถยนต์ มาด้วยกัน เขามอบกว่าไปทำนา
ไม่ได้ผลก็กลับบ้าน ถ้าทำดีก็กลับบ้านอีก การอพยพเช่นนี้มอยู่เป็นปกติ
วิสัย คล้ายๆ กับพวกพ่อค้าที่ของการหาความเจริญหากำไรคือไปข้างหน้าพวก
อพยพประเภทนี้เงินที่คิดคนละมาก ๆ พวกอพยพพวกนี้เงินที่คิดคนละหมื่น
ต้องหมื่นเขาเขารวดยนต์ออกเดินทางเป็นคณ ๆ เพราะฉะนั้นประเภทนี้ไม่ควร
เรียกว่อดูหยากถึงกับอพยพออกจากจังหวัดร้อยเอ็ด

ทั้งนี้ประเภทหนึ่งซึ่งมีฐานัน ไม่ค่อยนิยมอพยพ ถึงจะอด
หยากก็ขอ ให้ตายอยู่กับที่เพราะฉะนั้นพวกนี้ ไม่ค่อยอพยพแต่ขอความช่วยเหลือ
จากรัฐบาล เมื่อได้ขอเท็จจริง แลออกได้ช่วยเหลือ ซึ่งเขาเขา รบรอง ว่าช่วยเหลือ
ให้เต็มที่ เพราะเขาเขาเองก็เป็นผ แทนจังหวัดร้อยเอ็ด จึงไม่ยอมเป็นอน
ชาติที่จะให้ราษฎรอดหยากอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในป็นจึงได้ส่งเงินเป็นจำนวน

เห็นกันว่าบาทไปแล้ว และยังคงส่งต่อไปอีกหลายประเภทด้วยกัน เงินที่
 ส่งไปนั้นจะช่วยให้ต้องประการคือทำให้ราษฎรที่ตกอยู่มากจริง ๆ คิดว่าจำนวน
 บาทที่ส่งมาแล้ว ชาวเจ้าขอไทยคือไม่ได้เอาค่าเลขอื่นแน่ชัดมาทัน เขา
 ดำรงแน่ชัดแล้วว่ามีกี่ครั้งหรือก็ได้ให้ข้าออกไปบริ โภคเปล่า ๆ ช่วยเหลือในฐานะ
 ทศตหยาก อีกประเภท ๓ เป็นพวกที่มั่นคงให้ข้ามาไปบริ โภคอีกประเภท ๓
 เป็นชาวชาติไม่มีพันธ ข้างปลุกก็ได้ให้พันธ ข้างไป ได้แจกจ่ายไป เราได้ช่วย
 เหลือทุกประเภทและกำลังช่วยเหลืออยู่ ชาวเจ้าได้เอาใจใส่อยู่ เราเป็นผู้แทน
 รอยเข็ดก็จะให้ช่วยในเรื่องนี้ ส่วนเรื่องศตหยากและอพยพหนักขอตัดความเสีย
 ใจคงไม่เป็นเช่นนั้น

นายนิวัฒน์ พูนศรี ศรีสุวรรณันท์ (ร้อยเอ็ด) : สมได้ฟังท่าน
 รัฐมนตรีแถลงข่าวดังกล่าวแล้วยังไม่ตรงกับประเด็นที่ถาม คือกระผมขอยกจะทราบ
 ว่าขณะนี้ผู้ขอช่วยเหลือเท่าไร แต่กำลังจะขอตัดไปอีก ๒-๓ เดือนข้างหน้า
 เท่าไร ท่านสำรวจหรือยัง ขอถอยเบี่ยงลง และหยุดไปแต่ที่ท่านช่วยเหลือ
 อย่างไร ช่วยเท่าไร วิธีการช่วยเหลือเหล่านั้นทำไมได้ครบ

นายเชมชาติ บุดเชรต์พงษ์ รัฐมนตรีสั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี :
 เรื่องส่งเงินไปช่วยเหลือคนขอชาดนั้นได้ส่งไปแล้ว ๕ หมื่น
 บาทแล้ว อย่างน้อยก็ช่วยไปแจกให้แก่ผู้ซึ่งระตหยาก และได้มีการสำรวจ
 วัตถุประสงค์แล้วแต่จะเปิดใครบ้างเท่านั้น ผมขอเรียนว่าจำกัดไม่ได้ ไม่ได้
 เขามา เราสำรวจจนยอมเห็นทช่วยไปท่าเกือบสารพันกม ท้อจ
 สามารถมี ที่ได้แจกเป็นค่าเลขไปนั้นเอง ส่วนพันธ ข้างที่ชาดนาไม่มีพ
 พันช ในปากแจกส่งไป ส่วนที่ระตหยากอีกเท่าไรยังไม่รู้ ตอบไม่ได้ จะมีคนหรือ
 อีกเท่าไร หักด้วยกันทุกจังหวัดของ มีการช่วยเหลือต้อง สอบ เพราะว่าเงินที่
 ไปช่วยเหลือราษฎรจังหวัดใด จังหวัดหนึ่งเป็นเงินของราษฎรนี้เอง ได้
 เฉพาะจังหวัดร้อยเอ็ดเราได้ส่งไปช่วยเหลือแล้วอย่างแน่นอนจำนวนนับแต่
 ได้เอาค่าเลขมา ยังตอบไม่ได้ในทันที แต่ตามขอขยากจริงจึงแล้วเราก็ต้องช่วย

นายนิวัฒน์ พนศรี ศรีสุวรรณนัท (ร้อยเอ็ด) : สมัยยังตั้ง ถ้าหากว่ารัฐบาลคนไหนจะเข้าใจช่วยเหลือราษฎรผู้ตกยากจริงแท้ เหตุไฉนจึงไม่จัดจำคุกเดชะมา แต่จัดจำคุกใครใคร่คกครอบครวั เหตุไฉนจึงจำไม่ได้แล้วักพูดเปรย ๆ ว่าช่วยเท่านั้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นในจังหวัดร้อยเอ็ดก็ยังมีคนที่ยอดขอทานกันอยู่มาก แล้วท่านช่วยอย่างไร แต่เหตุไฉนจึงมีคนขอทานอยู่สัก สมดังสมัยในคอนแองของรัฐมนตรีที่ไปตรวจราชการทางจังหวัดร้อยเอ็ดที่ได้มีภาษแนกหนง้ออพมพต่าง ๆ ทพมพออกทอประเทศ บศกทว่าไปพมเหตุการณจริง ออกข่าวจริงแต่ไม่ถึงกับออกตาย เหตุไฉนท่านแสดงเช่นนั้น เพื่อดองการปฏิเสธการช่วยเหลือไซหรือไม ถ้าหากว่าคงใจจะช่วยเหลือจริง ๆ ก็ต้องช่วยคนที่ยังไม่ออกตาย คนที่ตายแล้วจะให้เขากินอย่างไร แล้วคนที่ยอดพดงอนมากรัฐบาลเขาใจได้ช่วยเหลือประการใดบ้างหรือไม่

นายเกษมชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม : โดยเฉพาะในเรื่องนี้เป็นเรื่องของจังหวัดร้อยเอ็ด และราชการเป็นผู้แทนคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นการให้สัมภาษณ์การกล่าวใด ๆ ข่าพเจ้าย่อมสำนึกออบเหมอมนกน ย่อมไม่คิดดองแณ แล้วเรื่องที่จะดำเอียงคองจังหวัดราชพเจกมีเท่า ๆ กับท่านเหมอมนกน แต่ในฐานะที่เป็นรัฐบาลราชพเจ้าไม่ช่วยเหลือตัวเอง กล่าวคือทง์วางโดยให้คนอื่นได้รบคความดำมากหรอบานเบองคองคองคณเพราะการช่วยโดยหารชอเสียงแก่คองเอง เพราะฉะนั้นทคอบ ข่าพเจาคอบความจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ราษฎรทอ ๆ ไม่ แต่ทอจาในหตุกการเวาได้ชอช่วยเหลือ รัฐมادنได้ชอช่วยเหลือเป็นอย่างคทศค มีเรื่องออยคิตระจคแต่ดงได้ชอชอไป เงินกตั้งไปแต่ดง แต่ก่าดงพจรรณชก คองทอจางหตุจร้อยเอ็ดมีระทานทกถาดเชนนช่าพเจารศกเสย ใจเทนราษฎรจางหตุจร้อยเอ็ดชอนราษฎรชอช่าจอนมีชอทานออยทอไป เมอช่าพเจาไปได้ ไม่ถามเขาช่ากบชอถ่าไม่มี และชอเรียนอวรัฐบาลได้ชอช่วยเหลือเป็นอย่างคทศค และชอชอในจางหตุจร้อยเอ็ดเป็ชอย่างมากที่สุด ในหตุกการทคกคอง

นายนิวัฒน์ พงศ์ ศรีสุวรรณนท์ (ร้อยเอ็ด) : กรรมกร สักเดียวใจ
ทำงานรัฐมนตรีซึ่งไม่ได้เป็นผู้แทนของราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด ไม่เห็นสภาพ
แท้จริงของจังหวัดร้อยเอ็ด ท่านไปราชการทางภาคอื่นมานานมาแต่หัว ท่าน
คงอยู่แต่จังหวัดหรืออำเภอ ไม่ได้เยี่ยมความทุกข์ ท่านจึงจะทราบจากราษฎร
ออกข่าวจริงหรือไม่ หรือท่านผู้แทนจังหวัดร้อยเอ็ดก็ถ้อยหน้าขอทานเข้า
บ้านจนหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๕ ราย หมุนไปหมุนมาเงินช่วย ช่วยเมื่อไรก็ได้บอก
คนออกข่าวมานานแล้ว ช่วยมานานแล้วหรือช่วยเมื่อไรก็ได้บอก หากท่านช่วย
แล้ว คนก็จะอดน้อยลงไป

นายเชมชาติ บุญรัตพันธ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
ยุติธรรม : ขอประทานโทษ สภาคนต่าง ๆ กับผู้แทนร้อยเอ็ดมาทะเลาะเรื่อง
ราษฎรร้อยเอ็ด ขอประทานโทษ ช่วยไม่ได้ สอดส่องที่ไหนอะไรกัน ข้าพเจ้า
ขึ้นไปพร้อมกับรัฐมนตรีมหาดไทย ถามผู้แทนนิวัฒน์ว่า อยู่ ไหนก็ไม่ทราบ
ว่าอยู่ ไหน เป็นอย่างไร ก็ไม่รู้ จะทำอย่างไร นอกจากจะต้องพบคุณนิวัฒน์
เรียกมาได้ถาม ก็ได้ความอย่างนั้น ก็ได้ช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ข้าพเจ้า
ขอเรียนอีกประเด็นว่าในทางบ้านรัฐมนตรีมหาดไทยได้ยืนยันว่า ทางข้าพเจ้า
ได้รายงานมาแล้วว่า ได้ช่วยเหลือไปอย่างไร ๆ และก็กำลังจะช่วยเหลือ และ
จะมีเรื่องอะไรจำเป็นก็ไม่รู้ จะตอบอย่างไร ความหลักการช่วยเหลือจริงๆ
เดี๋ยวรายละเอียดอะไร ท่านอยากจะได้จะส่งมาให้ทราบ และมาคิดคือทาง
กระทรวงมหาดไทยก็จะดีที่สุด

ประธานสภาผู้แทน : นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ ตามเรื่องการ
อนุญาตให้คณะกรรมการอำเภอพกปิ่นต้น ถามกระทรวงมหาดไทย

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เขื่องราย) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้คุณ
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

ด้วยคณะกรรมการอำเภออินเป็นพนักงานสอบสวน ตั้งจับกุมตรวจตรา
เช่นนายอำเภอ ปลัดอำเภอและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ เช่นเจ้าพนักงานทศิน ป่าไม้

ตำรวจสามัคคี ตำรวจภูธร ตำรวจตระเวนชายแดน บุคคลเหล่านี้มีหน้าที่ของออกตรวจ
 ท้องถิ่นจับกุมโจรผู้ร้าย ปกครองผู้อยู่ภายใต้บังคับบัญชา รักษาผลประโยชน์
 ของแผ่นดิน ในปลายเดือนทุกๆ เดือนต้องเดินทางมาตั้งเงิน และตั้ง
 ฎีกาเบิกเงิน ณ ศาลากลางจังหวัด แล้วนำเงินไปจ่ายให้แก่บรรดาผู้อยู่ภายใต้
 บังคับบัญชา เช่นปลดค่าเช่าน้ำมันไปจ่ายให้แก่กำนันผู้ใหญ่บ้าน ตำรวจ
 กำนัน ตำรวจทหารนำเงินไปจ่ายให้แก่ครอบครัวประชาชน ฯลฯ การเดินทางจาก
 อำเภอรอบนอกมาอำเภอไม่สะดวก ต้องเดินทางด้วยเท้าเปล่า ด้วยเกวียน
 ด้วยม้า เรือ บางแห่งต้องเดินผ่านป่าทึบโจรผู้ร้ายชุกชุม ครั้นจะนำตำรวจ
 ติดตามไปก็ด้วยมากก็เบียดเบียนเสียค่าพาหนะเดินทางไม่ได้ หรือได้ก็ชักช้าและ
 ไม่เพียงพอใช้จ่าย ครั้นจะเดินทางนำเงินมาตั้งจังหวัด เบิกเงินจากจังหวัดไป
 จ่าย หรือออกไปตรวจตราจับกุมโจรผู้ร้าย หรือคดีกิจการงานที่รัฐบาลมอบ
 หมายให้ โดยไม่มีพนักศกศอกจะเป็นอันตรายแก่ชีวิต และเสียหายแก่เงินของ
 แผ่นดิน และภาระงานของชาติถ้าชำรุดเสียหาย เพราะปรากฏว่ามีคณะกรรมการ
 อำเภอบางรายพนักปืนสั้นไปตั้งเงินหรือเบิกเงินทางทางจังหวัด ได้ถูกเจ้าหน้าที่
 ตำรวจบางคนตรวจค้นจับกุมบางรายก็ปล่อยตัวไป เพราะคนไม่ผิดก็ทิ้งพนัก
 ปืนสั้นไปมาไหนได้ เห็นว่าไม่เป็นการสะดวกแก่คณะกรรมการอำเภอ จึงขอ
 เรียนถามว่าทางการจะอนุญาตให้คณะกรรมการอำเภอทุกคนได้มี โขกาดพนัก
 สั้นเพื่อป้องกันตัวจะได้หรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ขอตอบสั้นๆ ตามคำถามว่าทางการจะอนุญาตให้ ข้าราชการเช่นกรรมการอำเภอ
 หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามหรือการรักษาเงินได้หรือไม่นั้น ขอ
 ตอบว่าทางการอนุญาตให้คนเหล่านี้พกอาวุธเพื่อป้องกันได้

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชิงราบ) : การที่รัฐมนตรีช่วย
 ว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ตอบมาเมื่อสักครู่ ข้าพเจ้าใคร่เรียนถามต่อไป
 ว่าท่านจะอนุญาตให้เมื่อไร

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 บางท่านจะหมายถึงอะไรไม่ทราบ ก็อย่างนั้น การพกอาวุธถ้าเป็นข้าราชการ

ในจังหวัด ให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัดอนุญาตให้พักอาวุธ และ
โดยมากก็ได้ปฏิบัติตามอนุญาตให้เกือบทุกราย เว้นแต่บางรายซึ่งมีความ
ประพฤติไม่ดี และไม่อยู่ในหน้าที่หรืออยู่ในฐานะที่จะทำการป้องกันให้ได้
แต่อาจตามธรรมเนียมอนุญาต ทนทนเรื่องมาถึงท่านผู้แทน อาจจะเป็นอย่าง
นักขอขวารักษาตาม เอกชนก็ตาม ต้องการพักอาวุธหรือขอร้องอำนาจ
อย่างใดคนหนึ่งก็ตาม ก็มาพักในกรุงเทพฯ ก็ได้ หรือต่างจังหวัดอื่นก็ได้ กรณี
เช่นนี้อำนาจอยู่ที่อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมตำรวจได้มีมติอนุญาตให้
เป็นพิเศษเช่นผู้แทนราษฎรเป็นต้น หรือเจ้าหน้าทนายชั้นต่างๆ ของข้ามแดน
ข้ามจังหวัดก็อนุญาตให้ และระเบียบที่ว่าเป็นการปฏิบัติมานานแล้ว

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงใหม่) : ความที่ท่านรัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กล่าวมาแล้ว ก็ใครขอให้ทางข้าหลวงประจำ
จังหวัดเป็นคนออกใบอนุญาตให้พักผ่อนแก่กรมการอำเภอ นั้น เรื่องนี้ได้เกิดขึ้น
เมื่อปลายเดือนเมษายน คือมีคณะกรรมการอำเภอหนึ่งขอ อำเภอเชียงคำ
ได้มาส่งเงินให้แก่ทางจังหวัดเชียงใหม่ และได้ถูกเจ้าหน้าทนายจับกุมตัวและได้
ปล่อยไปแล้ว ขยายจะขอของอำนาจระดับจังหวัดประจำจังหวัดได้ออก
ใบอนุญาตพักผ่อนให้แก่คณะกรรมการอำเภอ เพื่อนำเงินมาส่งต่อหัวหน้า
ตบส่วนโดยค่อนจะได้หรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ได้

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปรองนายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์
เรื่องการบริหารงานในการบูรณะและสร้างทางดำชำ ตามกระทรวง
คมนาคม

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
ในเรื่องนี้เป็นจะต้องสอบสวนหรือเท็จจริงไปยังท้องที่ที่เกิดเหตุ เพราะฉะนั้น
ทางกรมทางรายงานมาว่าไม่สามารถจะตอบกระทำได้ทันทีในขณะนี้ ผมขอ
ประธานโทษด้วย

นายบุญช่วย ศรีสวัสดิ์ (เชียงราย) : ข้าพเจ้าอยากจะถามว่าจะ
ตอบได้เมื่อไร นานักเดือน

นายปฐุม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
เข้าใจว่าคงไม่ช้า แต่ต้องแล้วแต่ข้อเท็จจริงที่ส่งมอบมา แต่ข้าพเจ้า
จะพยายามให้เร็วที่สุดที่จะทำได้

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของ ร้อยโท จารุบุตร เรื่อง
สุวรรณ ถามเรื่องการจัดตั้งโรงทำไฟฟ้าชนในจังหวัดขอนแก่น ถามกระทรวง
มหาดไทย

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. ตามที่ทางราชการได้จัดตั้งโรงทำไฟฟ้าชนในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ เป็น
จำนวนหลายจังหวัดด้วยกัน แต่จังหวัดขอนแก่นซึ่งมีพลเมืองถึง ๖ แสนคน
ซึ่งนับว่าเป็นจังหวัดใหญ่ในทางภาคอีสาน มิได้รับความช่วยเหลือจากทาง
รัฐบาลโดยตรงให้จัดตั้งโรงไฟฟ้าชนนั้น ในหลักเกณฑ์การเลือกจัดตั้งไฟฟ้า
ก่อนหลังเช่นนั้น ทางราชการมีหลักเกณฑ์อย่างไร

๒. ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวทางราชการได้ให้สัมปทาน ในการจัดตั้ง โรงงาน
ไฟฟ้ารายวันหลายเดือนมาแล้ว และในการทำสัญญาได้ระบุกำหนดเวลาไว้
โดยจำกัด แต่จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังมิ ได้จัด การประการใด ซึ่งจะเป็นที่
ขุ่นใจได้ว่าโรงทำไฟฟ้าจะเกิดขึ้นในจังหวัดขอนแก่น ในเรื่องนทานจะจัดการ
ประการใด เพื่อเร่งรัดให้มีโรงไฟฟ้ารายวันชนโดยด่วน

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในกระทู้ข้อนี้ก็ได้สอบถามไปยังกรมโยธาเทศบาลแล้ว เพราะฉะนั้นยังตอบไม่
ทัน ขอประทานโทษ

ร้อยโทจารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเรียน
ถามว่าจะตอบได้ประมาณสักเมื่อไร เพราะข่าวทางจังหวัดกำลังระบความไม่ปร
ปรานจากรัฐบาลอยู่

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
เรื่องที่สุดที่จะเร็วได้ แต่จำเรื่องหน้าพเจ้าเองก็สนใจในเรื่องกิจการของไฟฟ้า
ของจังหวัดอยู่แล้ว ได้พยายามเร่งรัดเสมอ

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไปของนายฉ่ำ จำรัสเนตร ตาม
เรื่องนักเรียนนายเรือถูกตำรวจซ้อม ตามกระทรวงมหาดไทย

นายฉ่ำ จำรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระตุ่มถามนายกรัฐมนตรื คงต่อไป

ข้าพเจ้าได้รับรายงานเรื่อง "ตำรวจยกพวกจรมพด" ทำการซ้อม
นักเรียนนายทหารเรือ ๒ นาย คือ นายไกรวัตร จันทร์เขต และนายสมพงษ์ สุกขิตต์
พงษ์ เมื่อจันทร์เช็งค่ำที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
รัฐบาลได้ทราบหรือไม่ ถ้าไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด ถ้าทราบได้จัดการไปแล้ว
ประการใด

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบกระตุ่มของท่านผู้แทนเกี่ยวกับคดีดังนี้

๑. รัฐบาลได้ทราบเรื่องแล้ว

๒. เรื่องเดิมมีอยู่จำเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ เวลา ๑๗ นาฬิกา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จไป ในพระบรมมหาราชวังทางกรมตำรวจ
ได้จัดตำรวจ ไปถวาย ความอารักขา ตาม ระยะ ทาง ทหาร เสด็จ พระราช ดำเนิน
นักเรียนพดตำรวจจินดา อมรศิษฐ์ ได้ถูกจำกัดให้รักษาตรงบ้านประศุกิมาณ
ไชยศรีตอนหัวเดียววัดพระศรีรัตนศาสดาราม ก่อนจะเสด็จพระราชดำเนินมี
ประชาชนไปคอยเฝ้ารับเสด็จทหารเข้ามา ตำรวจรักษาการณ์ ได้ขอร้องให้ถอย
ไปโดยดี บางพวกถอยมถอย บางพวกก็ไม่ยอมถอยและดำเข้าไปในแนว
ตำรวจรักษาการณ์ทำให้เกิดมีบาดใจต่อระชน แต่ต่อเรื่องนักเรียนร้อยไปได้
เมื่อเด็กรักษาการณ์แล้ว นักเรียนพด ตำรวจนอก เครื่องแบบคนหนึ่ง ได้เดินไป
พบเด็กหนุ่ม มกัฉ่างกำลังถือเตียน ตำรวจอยู่นอกพระบรมมหาราชวังจึงได้ไป

ได้ถามและเกิดต่อว่ากันขึ้น และได้ไข่มอชกต้อยไปหนึ่งท ตำรวจที่เดินตามหลัง
มาจึงได้เข้าไปสืบถามเรื่องราวเดอนาคอไปหาณบังคับบัญชาทางฝ่าย ซึ่ง
เมื่อได้สอบถามแล้วปรากฏว่าเด็กหนุ่ม นั้นเป็นนักเรียนนายเรือมิได้สวมเครื่องแบบ
ณบังคับบัญชาฝ่ายตำรวจทราบเรื่อง จึงได้ติดต่อกับณบังคับบัญชาทางฝ่าย
ทหารเรือ และในที่สุดได้ปรับความเข้าใจเป็นทีเรียบร้อยกันได้ เรื่องนี้ทาง
ตำรวจเป็นฝ่ายผิด และเป็นการผิดที่จะคงจัดการพิจารณา ๕. เรื่องนี้
ตำรวจเป็นฝ่ายผิด ถึงกระนั้นก็ตาม ก็หาได้พ้นความผิดไปได้ไม่ ถึงขณะนั้น บัง
คับบัญชาที่กล่าวถึงต้องลงถึงทันที ความพระราชบัญญัติฉันทาราชการตำรวจ

นายฉ่า จิวรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : ความจริงกระทั
ถามนี้ รัฐบาลก็ได้ตอบชัดเจนแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะขอร้องให้รัฐบาลป้องกัน
เหตุเด็ก ๆ น้อย ๆ อย่างน้อยขอให้เป็นอย่างออกทุกครกใครมจนถึงต้องคงกระทั
ถามในใตถาย แทนราษฎรจะได้หรือไม่ เช่นหนังสือพิมพ์เอาเรื่องเด็ก ๆ น้อย ๆ
อย่างนี้ไปลงข่าวเป็นการใหญ่ ทำให้เข้าใจผิดทั้งฝ่ายตำรวจและทหารเรือ
ท่านจะป้องกันอย่าให้ เป็นข่าวออกทุกครกใครมจะได้หรือไม่

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
เรื่องมันเกิดแล้วจะป้องกันอย่างไร เมื่อหนังสือพิมพ์ทราบก่เด้นขอข่าวแล้วจะ
ป้องกันไม่ไหมข่าวอย่างไรได้ เรื่องนี้กรมตำรวจจะป้องกันไม่ไหมเรื่องชนใดออก
เรื่องนทางตำรวจก็ได้ป้องกันแล้วที่จะไม่ไหมเรื่องชนใด

นายฉ่า จิวรัสเนตร (นครศรีธรรมราช) : หมายความว่าเรื่อง
เด็กน้อยคงที่รัฐมนตรีตอบแล้วว่าไม่ทางจะป้องกันได้ การที่หนังสือพิมพ์
ไปลงข่าวกรกใครมอย่างนั้นเป็นที่พอใจของรัฐบาลแล้วหรือ

ประธานสภาผู้แทน : คุณถามข้อยอย่างนั้นไม่ได้ รัฐบาลเรามี
เหตุผลตอบคุณแล้ว คุณไปถามข้อยอย่างนั้นไม่ได้

กระทู้ต่อไปของคุณเอง สุวรรณกิจ เรื่องพ่อค้าแม่ค้าไทยถูกรุกราน
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

นายไถง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้คำถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยพ่อค้าแม่ค้าชาวไทยผู้ทำการค้าเล็กๆ น้อยๆ มนเมงถอยหายแห่ง
ในจังหวัดชนบุรี ได้ถูกเจ้าหน้าที่เทศบาตและตำรวจจับกุม ได้มีความ
เดือดร้อนขาดททามาหา เที่ยงครอบครัว จึงขอตั้งกระทู้คำถามรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

๑. ในขณะทำการทามาหา ถิ่นของราษฎรกำลังผิดเคืองอยู่ นักแดงเช่นนี้
ท่านจะร่วมมือกับคนราษฎรคนไทยในเรื่องนี้ ไตหรือไม

๒. ในขณะที่ไม่ซื้อพ่อค้าต่างค้าวยัง อยู่ บน ถนนมหาพฤตาราม
และหม้อข้าวหม้อแกงของพ่อค้าต่างค้าวยังคงเคายอยู่ บนเมืองจราช ในถนนทุก ๆ
ไปเต็มจังหวัดพระนครขึ้น ท่านจะเลิกกองไม้และหม้อข้าวแกงของพ่อค้า
ต่างค้าวดังกล่าว ให้ สระอาดเรียบร้อยเสียก่อนดังเคยไปจัดการกับนายเอกราชชนม
ชนกด้วยปั้งฝั่งชนบุรีไตหรือไม

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในเรื่องนั้นเป็นปัญหาอันนานมาแล้ว และได้เคยตั้งมหารัฐ ก่อน ๆ ก็มี
เรื่องของกองไม้ทมหาพฤตารามคือในเรื่องนี้ และก็เป็นเรื่องด้วยกัน
เรื่องหนึ่ง ที่ของเทศบาตเคยให้เขาไปเตือน เป็นที่ซึ่งได้เคยฟ้องจับไตไป
เพราะกตทางจราช เวदानเรื่องนอยู่ทุกศาล

ส่วนในเรื่องที่สอง กองไม้ทกองกระกระนั้นเป็นที่ของเอกชนซึ่งเราไม่
อาจที่จะไปทำอะไรไต เพราะเวदानทางกระทรวงมหาดไตก็ได้สำรวจอยู่จะ
ไตมีพระราชมัญญุตเวคนในทน เพื่อให้เป็นที่สักเร้งเรียบร้อยไป ส่วนใน
เรื่องของทานเว รานค้าอะไรนททานบอกจราชไปล้งทชนล่อน ถ้าไม่ไตทำ
กับคนไทย ความจริงข้าพเจ้าเองก็เป็นคนไทย ก็ไตพระความจะระงับกันทุกอย่าง
ทุกประการ ไตไตมีอย่างหนึ่งอย่างไตเคยที่จะไตคนไทยไตอตรชน ไตพยายาม
อยู่เด่มอ แต่ก็เป็นการผลิตระบับมอ และข้าพเจ้าคิดว่าเรากไตพยายามจัดท

ทางให้ไปช่วยทอน ทุบยุบตกเป็นเขื่อน นอกจากจะหาไม่ได้จริง ๆ
แต่เป็นต้นตอที่ทะเลาะซึ่งเรามีกฎหมายห้ามไม่ให้มาตั้งร้านค้าขายบนถนนเช่น
เป็นการผิด และเราก็ได้พยายามจะตั้งข้อด้วยมาแล้ว ไม่ได้ไปกดขี่บังคับ
พวกเดียวกัน

นายไถง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงไปดังนี้ ท่าน
รัฐมนตรีได้ทราบเรื่องจากท่านตั้งให้ ได้พอความแก่ค่าแห่งดอยทชนบุรีนั้น ที่
คับแคบจริง ๆ ที่ทะเลาะจริง ๆ เจ้าหน้าที่ไม่ได้ ได้ ไม่ได้ที่ปลายทาง ที่คนไทย
ขายกตด้วยประทัง ๆ ที่ทางเทศบาลรับปากว่าจะได้เหมือนกันหมด ทั้งคนไทยและ
คนจีน จะเอาตั้งแคตั้นไปก็เคยมี ท้องเวงใหญ่ต้นไม้ได้ได้แต่ไปได้ปลายทาง

ข้อ ๒. การที่ได้พอความแก่คนไทย ครึ่งอยู่ ถูกทั้งค้างค้างและคนไทย
แต่คนไทยดกจับ ๒ ที่เป็นแจ้ง แต่คนต่างค้างดก ๑๐ ที่ก็ไม่แจ้ง จะได้อย่าง
ไร ก็ปกอยู่เขื่อน แล้วผลที่สุดแก่คนไทยก็แจ้ง แต่ต่างค้างดกอยู่ แล้ว
ตั้งให้เทศบาลได้ทถนนพรวนนอกครวก่อนมีแต่พอความแก่คนไทยด้วยกัน พอ
ได้แต่ดอยกันคนต่างค้างดกชายทงนนั้น พทานทราบหรือไม่

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง และเคยตรองดูมาแต่ที่นครบุรีทาง
ถนนพรวนนอก แต่เดิมเริ่มที่ขายเต็มไปหมด แม้แต่รถจะผ่านไปได้ไม่ได้ และ
มีคนก็ใคร่ขายออกไป ถนนทางพรวนนอกก็เป็นที่รถเดินไม่ได้ แต่ไปพวก
อื่นก็เกิดเคยให้ตั้ง ร้านแห่งดอย หรือหาบเร่ ถนนพรวนนอกไม่อะไร ทะเลาะ
เจตนาทางเทศบาลยังไม่ได้รายงานว่าเกิดมีหาบเร่ และการค้าขายที่คุดขวาง
ทางจราจร แต่ไปก็เคยครั้งแรกรู้ตั้งจากทำได้เรียบร้อย แต่ท้องเวงใหญ่
ก็เช่นเดียวกัน ท้องเวงใหญ่เจตนาไม่มีความค้าขายทะเลาะ และหาบเร่ก็ไม่
เพราะไม่ใช่เป็นที่ชุมนุม ถ้าจะมีถนนที่ไปค้าหาบเร่ ซึ่งเจตนาเป็นการทะเลาะ
จราจรอยู่มา แต่ก็ได้ขึ้นไปยังเทศบาลว่าควรจัดหาทอนให้ช่วย เพราะ
เป็นที่ผิดกฎหมายไม่ควรถือให้ร้านแห่งดอยซึ่งขายบนถนน อย่างที่ท่านผู้แทน
ชนบุรีได้กล่าว เจตนาได้ตั้งถนนเทศบาลแล้วถ้าใครจะแจ้งให้เราจัดการขาย

ไป และหาที่อื่นให้เขาตั้ง เพราะถนนแคบความจริงก็เห็นใจ เพราะฉะนั้น
หวังว่าท่านสมาชิกคงจะเข้าใจได้ในเรื่องนี้

นายโตง สวรรณทัต (ชนมบุรี) : ท่านรัฐมนตรียังไม่ค่อยเข้าใจ
ในเรื่องที่ข้าพเจ้าพูด คือที่ท่านไปตั้งวงเวียนใหญ่ วงเวียนใหญ่เป็นทาง
เคยวงถนนกับข้างทางรถราง คงแต่มีไปนั้นไม่ได้ถูกจับเลย ร้านค้าข้างนอก
เป็นแถวไม่ถูกจับ แต่ที่เคยถูกจับคือไปนั้นร้านรถรางไปแล้ว ขยายแก่ชาย
ชนมชนถูกจับ ข้าพเจ้าทนมไม่ไหวอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าบอกแต่ที่ว่านั้นนะเอา
แต่หัว นึกเคยถูกจับตรงกันไม่จับ ไปจับคนไทย ท่านทราบหรือไม่ ข้อ
นี้ขออาจจะเชิญท่านไปดู

อีกข้อหนึ่งที่ตั้งพานเจริญพาศน์ บนถนนไม่จับ ไปจับข้างต่างโน้น
บอกว่าการตั้งทางจราจร ท่านทราบหรือไม่ อยู่ที่พานเจริญพาศน์ข้าง
ต่าง แถวที่ข้างบนไม่จับ ยิ่งถ่วงหนัก ๆ จับนั้นไม่ใช่เทศบาล เป็นเขต
กึ่งเขต เป็นที่ของกึ่งเขต ที่บ้านของเขาเป็นเขตดีที่มีเจ้าของของเขา
เขาปลูกในที่ดินของเขาแล้วไปจับ หากว่าเขาตั้งทางจราจร

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
เรื่องนี้เห็นจะเป็นข้อเท็จจริง คือข้าพเจ้าเองก็เป็นคนที่เกิดชนมบุรี แต่
ก็มีประเทศนี้ ที่ท่านพูดวงเวียนใหญ่ที่ต่อไปทางรถไฟ รถราง ไปมหาชัย
ความจริงเป็นที่ยาวนานแล้ว เวลานี้ก็ตัดกรวให้เขาออกจากถนน ซึ่ง
ข้าพเจ้าเรียนท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งเมื่อก่อนแล้ว ตอนขอปลดปล่อยการจับเด็ก ๆ
น้อย ๆ อะไร นั้นเป็นข้อเท็จจริง ข้าพเจ้ารับรองว่าจะไปสอบถามทางเทศบาล
ดูว่าเป็นอย่างไร แต่อีกตั้งหนึ่งทางตั้งพานเจริญพาศน์ บนสะพานข้าพเจ้า
รับรองว่าไม่ว่าใครเขาจะไปตั้งเป็นแน่ เพราะสะพานแคบถนัดขึ้นตัวขาย รถผ่าน
ไปมา ถนนตรงตัดข้างกึ่งเขาเช่น ในข้างนั้นตัดตัดด้วย ความจริงถนนแคบ
ถนน ท่านจะเห็นว่าทางซ้ายมีถนนระฆาณ ทางขวาก็มีกึ่งเขาเช่น ความ
จริงถนนแคบ ควรจะตั้งบนถนนเช่นเคยกั้น เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้หาก
ท่านขอทศกรอย่างไร ข้าพเจ้าจะพิจารณาต่อมตามเทศบาลอีกครั้งหนึ่ง

นายโตง สุวรรณทัต (ชนบุรี) : ท่านรัฐมนตรีไม่เข้าใจข้าพเจ้า
 คืออาจจะไม่เข้าใจภูมิภาคที่ข้าพเจ้าเรียนให้ทราบ ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเช่น
 บนถนนข้าพเจ้าไม่รู้ ท่านสะพานสูงกล่าวคำกล่าวของแต่สูงคงมากทีเดียว ข้างๆ
 ไม่มีคนเดิน เคยไปจับแถวริมคลอง ข้าพเจ้าจะเจตนาว่าจะได้ที่เกาะกระถนน
 แต่เขาไม่ได้ถนน เขาไปใต้ข้างคลองนั้นซึ่งแต่เคยไม่เห็น สะพานอยู่ โยน ไม่
 มีใครเดินถนนมหาวิทยาลัยเขามั่นเกาะ แต่ถนนไม่ใช่ของประเทศชาติ ไม่ใช่
 ของหลวง เขาเป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าอยากจะขอเชิญท่านไปดูให้เห็นเจตนา
 เพราะคำคำสั่งที่ออกไปนั้น เขาไม่ทำตามคำสั่ง เพราะถ้าไปเจอของก็จับไม่
 ได้ เขาก็เพียงหาจับคนได้ กองเวียนใหญ่ก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อเดินจนทห
 ทคนแถวเดียวถนนคนทั้งนั้นเขาได้ไม่ได้ ไม่จับไปจับปล่อยวาง ไปจับ
 เม้าชายชนมชน น ในที่เดียวกันไม่จับด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าที่แรกก็ไม่อยากจะ
 ตั้งกระทู้ถามหรอก แต่อยากจะให้ท่านรัฐมนตรีไปดู ท่านเองก็อยู่ฝั่งชน
 ทานกษอมรุกแถว

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 คือต่างคนต่างก็รู้กัน เพราะฉะนั้น ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะท่านก็เคยสมัคร
 จนถนนนั้นออกจากถนนทางเดินจริงพดถึงสะพาน ก็เดินไปหน้ากฏเกณฑ์นั้น เรือ
 ว่าเทศบาลไม่ไปห้ามเพราะไม่เกี่ยวข้องกับการจราจรหรืออาจจะเป็นการเอะอะอะไร
 แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเทศบาลคงจะไม่ถึงถนน ในเขตเทศบาลเองก็ไม่มีความที่
 ตรวจตรา แต่ทำไมจะไปค้นห้ามปรามในถนน คงไม่เป็นเช่นนั้น
 ปัญหาเรื่องวงเวียนใหญ่ ข้าพเจ้าได้เรียนต่อท่าน มากซึ่งผู้มีเกียรติแล้วอาจจะไป
 สอบถามว่าเป็นอย่างไร ถ้ามี โอกาสก็จะไปดู คงให้เป็นการเรียบร้อยต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบจรรยาข้อไป พิจารณาว่าร่างพระราช
 บัญญัติ มีผู้เสนอขอเปลี่ยนแปลงระเบียบจรรยา ๕ ราย รายที่หนึ่ง นายทองคำ
 อัดราชฉิม รายที่สองทางรัฐบาล

นายทองคำ ๑ ได้แสดงไว้คราวก่อนแล้วจะแสดงข้อแก้ไขโดยย่อให้ท่าน

นายทองคำ อีสราชวน (เชงใหม่) : เท้าตึกของข้าพเจ้า
 ได้เดินขวากก่อนและได้กางมาถนัด ข้าพเจ้าจึงขอตั้งข้อสงสัยเพื่อจะแสดง
 ให้สภาได้ทราบอีกครั้งหนึ่ง เพราะความดีมาซึ่งทางขวากก่อนนี้ใคร
 เท้าที่ข้าพเจ้าได้เสนอญัตติให้มีการประชุมมีตามญัตติของสมัชชา ข้าพเจ้า
 เห็นว่าเท้าที่ทางสภาของเราได้กำหนดไว้เป็นแค่เพียงสมัชชาเดียว ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าเวลาน้อยเกินไป นี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งท่านผู้แทนผู้มั่งคั่ง
 ทงหลายซึ่งเข้ามาในสภา พวกเราขอมุทราบสย คือพวกเรามาทำหน้าที่
 เป็นปากเป็นเสียง มาแทนปวงชนชาวไทย และนอกจากนี้โดยเฉพาะอย่าง
 ชัด เราจะต้องควบคุมท่านรัฐบาลคือฝ่ายคณะรัฐมนตรีในการบริหารว่า ท่าน
 เหล่านี้จะได้รับทราบถึงความที่ท่านได้แถลงนโยบายโดยใดต่อสภาหรือไม่ ทั้งนี้
 เท้าที่สภาได้กำหนดไว้ก่อนการประชุมมีตามญัตติเพียงครั้งเดียว ข้าพเจ้า
 ได้ทราบเรียนต่อสภาแล้วว่าไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเวลาน้อยเหลือเกิน ทั้งนี้
 เพื่อจะให้ผลประโยชน์ต่อรวมของประเทศชาติและของราษฎร ให้บรรลุผล
 ด้วยดีของประเทศในระบอบประชาธิปไตย ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งเป็นญัตติ
 เสนอญัตติเข้ามาสู่สภาให้มีการประชุมมีตามญัตติของสมัชชา ทั้งนี้ข้าพเจ้า
 หวังว่าคงจะได้รับความเห็นเป็นเอกฉันท์ จากท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งทงหลายที่
 เป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
 การที่รัฐบาลขอเปิดระเบียบวาระให้ยกร่างพระราชบัญญัติโอนคดีสงฆ์
 ทพญเพื่อร่างทางหลวงสายดาวคะนองเข้าประชุม เพราะเหตุความจำเป็น
 เร่งด่วน เท้าที่รัฐสภาได้ขอมุ่งงบประมาณไป ๕ ล้านบาทเพื่อให้ร่าง
 ทางหลวงสายนี้ ทางกระทรวงก็ได้เร่งดำเนินการอยู่แล้ว แต่บทกึ่งของ
 ทัศนที่เราจะเข้าทำงานนั้นไม่ยินยอมให้ทำงาน ถ้าหากว่าตั้งไว้งบประมาณของ
 เราจะได้ไป เพราะฉะนั้นจึงได้ขออนุมัติเปิดระเบียบวาระขอให้พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติโอนคดีสงฆ์ ทพญ เพื่อร่างทางหลวงสายนี้ก่อนเป็น

วาระแรก

นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์ (ลำพูน) : ท่านประธานที่เคารพ
รัฐบาลขอเสนอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระยกเอาร่างพระราชบัญญัติอะไรมาไม่ทราบ
สถานที่ยังไม่ทันเข้าใจว่าพระราชบัญญัติอะไรกันแน่ท่านขอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ
ให้มาพิจารณาก่อน ขอให้ท่านแถลงถกแถลงให้ชัดเจนเสียก่อน

นายปฐม ไชยแก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
ขอเปลี่ยนแปลงร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินสงฆ์ให้พระสงฆ์ เพื่อสร้างทาง
หลวงสายดาวคะนอง-ราษฎร์บูรณะ ป้อมพระจุลจอมเกล้า ในท้องที่อำเภอ
ราษฎร์บูรณะ จังหวัดธนบุรี และอำเภอพระประแดง อำเภอเมือง
สมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๔๗๓

หลวงอภิลานรักษ์ (อ่างทอง) : ผมอยากจะขอความเห็นใจ
จากสภานิติบัญญัติว่าเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระตั้งแต่สมัยที่แรกมานี้ ยุติของกรรม
เสนอกองแตกอันมีเหตุอันมากต่างนางจะเดชะอันใด ความระเบียบวาระเป็น
อันคับหนุงแตกไม่ตงกันสักที จึงอยากขอความกรุณาสักหน่อย ที่คุณของตัว
เสนอนิติบัญญัติ ผมคิดว่าไม่เร่งด่วน อันเหตุอันใดหน้ากั้น จึงอยากจะขอ
ความกรุณา

นายเพทาย ไชยนิชิต (ธนบุรี) : ธรรมเนียมขอประทานอภิสิทธิ์เด็ก
น้อยที่จะมาตั้งมีชื่อนั้นเกี่ยวกับญัตติขอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระเฉพาะของรัฐบาลใน
การจะพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินสงฆ์ให้พระสงฆ์ เพื่อการสร้าง
ทางหลวงสายดาวคะนอง-ป้อมพระจุลจอมเกล้า ผมเป็นผู้แทนของจังหวัดธนบุรี
เห็นความสำคัญ และความจำเป็นอันรีบด่วน คือขณะนี้ความจำเป็นเพราะฝน
ตก งบประมาณได้แล้ว ความจริงประชาชนตั้งมากยินยอมให้ตัดแต่
แต่ว่าประชาชนคิดว่าคอกันไม่ได้เมื่อไรจึงจะได้ทำสะพาน ว่าจะได้เมื่อ
ไรเท่าไร ความจริงเขาตกลงกันเกือบจะแล้ว แต่ทว่าผมขอสงวนบางราย
แล้วปัญหาที่ว่าเราควรจะตั้งของคอกประชาชน แล้วโดยเฉพาะอย่างนี้ถ้าหาก
ว่าเราไม่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้ว คณะกรรมการไม่มาพิจารณา
ชัดเรย์ค่าเสียหายต่างๆ เหตุอันประชาชนเกลียดชังใจอยู่ ผมในฐานะที่เป็นผู้

แทนที่ได้ ไปตามตามแล้วคือแก้ของกรงใหม่พระราชบัญญัติ แต่เดิงานฝน
ดงมาก งานไปชงร้อยมาตอน คือแก้ของกรงใหม่คณะกรรมการเข้ามาที่
ราคาของเงินจริงได้ทำ เรื่องรัฐบาลขอได้โปรดกรุณาด้วย ฝนก็จะตกงานที่
เสร็จได้ก็ให้เสร็จไป นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ขอจะกราบเรียน

นายบุญช่วย อัครสาร (มหาสารคาม) : ในกรณีที่จะมีการ
เปลี่ยนระเบียบวาระบ่อยๆ นั้น กระผมไม่เห็นด้วย เหตุที่งกเนื่องจาก โดย
เฉพาะเรื่องนั้น พระราชบัญญัติเกี่ยวกับวินัยข้าราชการของคุณหลวงองค์คุณ
รักษ์ ค้างมาเป็นเวลานาน และเป็นพระราชบัญญัติสำคัญประการหนึ่ง และ
ข้อประการหนึ่งพระราชบัญญัติมี ๒-๓ มาตรา เพียงระยะเวลาไม่กี่นาทีก็
จะพิจารณาเสร็จ ควรให้พิจารณาว่างก่อน แล้วพิจารณาเรื่องการเงิน
คืนของรัฐบาล กระผมเห็นอย่างนี้ การเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ อย่างนี้ไม่เป็น
ระเบียบ ควรจะเดินตามสาย เขามองระเบียบวาระไปแล้วก็เดินตามจึงจะ
ถูกต้อง การทำอย่างนี้ไม่เป็นการสมควร กระผมเห็นอย่างนี้

นายสุทนต์ แก้ววิมล (นนทบุรี) : ขอเสนอให้ตั้งมติ
มีสมาชิกบริษัของ

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ตั้งมติแล้ว มีผู้รับรองถูกต้อง
ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระ โปรดข่มขืน
มีสมาชิกยกมือ ๓๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดข่มขืน
มีสมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันเปลี่ยนระเบียบวาระ ท่านผู้ใด
เห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระตามที่ทางรัฐบาลเสนอ โปรดข่มขืน
มีสมาชิกยกมือ ๓๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบวาระ
ตามที่ท่านผู้แทนจังหวัดเชียงใหม่เสนอ โปรดข่มขืน
มีสมาชิกยกมือ ๓ คน

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : คือกระผมอยากขอ
กราบเรียนถามท่านประธานที่เคารพของกรมว่าไม่จำเป็นจะต้องตงมดที่อนุญาต
ให้ร่างของรัฐบาลนำก่อน แล้วกรมจะขอตามหลังไม่ได้หรือกรมจะถาม
อย่างนั้นแล้ว ท่านก็รับตงมดเดี่ยวเวลาเปล่า ๆ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นขอมา
ต้องแจ้งทุกที่

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันเปลี่ยนตามรัฐบาลเดี๋ยวนั้น เมื่อ
คุณทองดี ๆ คิดใจก็เห็นขอมาใหม่

คือไปนร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง
สายดาวคะนอง ฯลฯ

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง

**พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง
สายดาวคะนอง - ราษฎร์บูรณะ - ป้อมพระจุลจอมเกล้า ฯ**
ในท้องที่อำเภอราษฎร์บูรณะ จังหวัดธนบุรี และอำเภอ
พระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. ๒๔๙๓

หลักการ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอราษฎร์บูรณะ จังหวัดธนบุรี
และอำเภอพระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทร
ปราการ ให้กรรมทางสร้างทางหลวงสายดาวคะนอง - ราษฎร์บูรณะ -
ป้อมพระจุลจอมเกล้า ฯ ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๕.๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตร
ที่ ๒๗.๕๒๐

เหตุผล

เนื่องจากการสร้างทางหลวงสายดังกล่าวในที่ดินการ ที่ซึ่งผ่านสวน
และที่ดินมีประโยชน์ราคาสูง กรมทางจะจัดที่ดินสร้างทางโดยวิธีตกลงซื้อขาย
ปรองดองกับเจ้าของที่ดินไม่ได้ ทำให้การสร้างทางล่าช้า จำเป็นต้องจัดการ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ และกรมทางได้สำรวจที่ดินซึ่งต้องเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เสร็จแล้ว จึงขอออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามความใน
มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๗๒
เพื่อกำเนินการสร้างทางต่อไป

ร่าง

พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง
สายคาบคะนอง - ราษฎร์บูรณะ - ป้อมพระจุลจอมเกล้า
ในท้องที่อำเภอราษฎร์บูรณะ จังหวัดธนบุรี และอำเภอ
พระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. ๒๔๙๓

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวง
คะนอง-ราษฎร์บูรณะ-ป้อมพระจุลจอมเกล้า ในท้องที่อำเภอราษฎร์บูรณะ
จังหวัดธนบุรี และอำเภอพระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัด
สมุทรปราการ ซึ่งกรมทางได้ทำการสำรวจที่ดินซึ่งต้องเวนคืนเสร็จแล้ว ตาม
ความในพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๗๒

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายดาวคะนอง - ราชอุฎฺฐบูรณะ - ป้อมพระจุลจอมเกล้า" ในอำเภอราชอุฎฺฐบูรณะ จังหวัดธนบุรี และอำเภอพระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๔๘๓"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้อธิบดีกรมทางเป็น เจ้าหน้าที่จะเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลบางปรอด ตำบลราชอุฎฺฐบูรณะ อำเภอราชอุฎฺฐบูรณะ จังหวัดธนบุรี และตำบลบางฝาง ตำบลบางครุ ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง ตำบลบางปลาจอก ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ให้แก่กรมทาง โดยมีแนวทางการวางที่ดินแนบตามแผนผังที่ดิน ซึ่งจะได้อัปประกาศไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอและตำบลซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

นายปฐุม โปธแก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ตามที่รัฐบาลได้นำร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายดาวคะนอง - ราชอุฎฺฐบูรณะ - ป้อมพระจุลจอมเกล้า ในท้องที่อำเภอราชอุฎฺฐบูรณะ จังหวัดธนบุรี อำเภอพระประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๔๘๓ นั้น โดยมีหลักการว่าเพื่อเวนคืน

อสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอราชบุรีบวรณะ จังหวัดธนบุรี และอำเภอพระ
 ประแดง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ให้กรมทางสร้าง
 ทางหลวงสายดาวคะนอง - ราชบุรีบวรณะ - ป้อมพระจุลจอมเกล้า ระยะเวลา
 หดกักโตะเมตรที่ ๕,๐๐๐ ถึงหดกักโตะเมตรที่ ๒๖,๕๖๐ มีแนวกว้าง ๕๐ เมตร
 เนื่องจากการสร้างทางหลวงสายดังกล่าวในหดกักโตะ ต้องผ่านสวนและที่ดินมี
 ประโยชน์ราคาสูง กรมทางจะจัดที่ดินสร้างทางโดยวิธีตกลงซื้อขายปรองดอง
 กับเจ้าของที่ดินไม่ได้ ทำให้การสร้างทางล่าช้า จำเป็นต้องจัดกวาดเวนคืน
 อสังหาริมทรัพย์ และกรมทางได้สำรวจที่ดินของเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เสร็จ
 แล้วจึงขอออกพระราชบัญญัติ มีเจ้าของที่ดินทั้งหมดจะถูกวเวนคืน ๗๖ ราย
 คงมีรายชื่ออยู่ท้ายพระราชบัญญัติตนแล้ว

นายใหญ่ ศวิตชาติ (บุตรสวรรค์) : ข้าพเจ้าก็อยากจะสนับสนุน
 ให้รับหดกักโตะสร้างพระราชบัญญัติตน แต่ว่าในครั้งขอพระราชบัญญัติตนแปลกกว่า
 พระราชบัญญัติเวนคืนเพื่อสร้างทางหลวงฉบับก่อนๆ โดยเฉพาะทางหลวงที่
 ยาวที่สุดในเมืองไทยคือทางหลวงสายประชาธิปไตยนั้น ตามกำหนดกฎหมาย
 เดิมกมกวาดเวนคืนเพียง ๓๐ เมตร แต่ฉบับที่ในร่างพระราชบัญญัติตนถึง ๕๐ เมตร
 ที่ข้าพเจ้าคิดใจนั้น ที่ดิน ๕๐ เมตรของข้างทางถนนก็จะสร้างทางเฉพาะเขต
 ถนนมีราคาค่างวดมากขย ยิ่งเสียกว่าทางหลวงที่ไปทางจังหวัดต่าง ๆ เช่น
 สายประชาธิปไตยเป็นต้น จึงอยากจะถามรัฐบาลว่ามีเหตุผลประการใดหรือ
 จึงเพิ่มอีก ๓๐ เมตรเป็น ๕๐ เมตร ไม่เหมือนกับทางมาตรฐานทั่วไป

นายปฐม โภชน์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม
 กวาทเห็นขอร่างพระราชบัญญัติตนมา ก็ได้ร่างตามพระราชบัญญัติทางหลวง
 ฉบับแล้ว

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา) : ตามที่ทางรัฐบาลได้
 ข้างแจ้งว่า การร่างพระราชบัญญัติตนเห็นขอชนมากโดยอาศัยหดกักโตะสร้างทาง
 หลวงทั่วๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับท่านว่าสมควรกับความ
 ของใจเมื่อตั้งถ้วั้น ว่าหดกักโตะสร้างทางหลวงทั่วๆ ไปนั้น มีขยู่ กว้างเห็น

๓๐ เมตรเท่านั้น ข้าพเจ้ารักใคร่อย่างดำหริบดินน่ายบางปะกง ฉะเชิงเทรา
 ตอนจะข้ามลำน้ำบางปะกง ก็ขทางรัฐบาลได้เห็นอ่าวเข้ามาโดยมาก จะให้
 มีทางกว้างถึง ๕๐ เมตรเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ติดต่อกับกรมทาง สอบถามราย
 ละเอียดว่าเหตุใดจะต้องใช้ขนาดกว้างถึง ๕๐ เมตร ความจริงมาตรฐานเพียง
 ๓๐ เมตรก็พอทางกรมทางกรมรถไฟเพียง ๓๐ เมตรเท่านั้น ที่ทาง ๕๐ เมตร
 ก็เนื่องจากมีความจำเป็นในการขุดดินหรืออะไร แต่เมื่อทางราชการจะให้
 ดินสร้างทางแล้วนั้นพอใจในการที่จะให้ ๓๐ เมตร เพราะฉะนั้นมาตรฐานการ
 สร้างทั่วๆ ไปยืนยัน ๓๐ เมตรก็พอ

๑๕.๐๗ น.

ร้อยเอก ประเสริฐ สุตบรรทัด รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 กรมคมนาคม : ตามพระราชบัญญัตินั้น ความคงทนถาวรของทาง แต่ ๕๐
 เมตร ไม่ใช่ ๓๐ เมตรเสมอไป ตามที่ท่านผู้แทนฉะเชิงเทราว่าเฉพาะทางบาง
 ประกายนกถมมา ๕๐ เมตรหรือ ๓๐ เมตร ทั้งนี้ความจริงที่บางประก ๕๐
 เมตรก็ด้วยซ้ำ ไม่ใช่ ๓๐ เมตรหรือ ๕๐ เมตร เมื่อแรกเห็นอ่าวทาง ๓๐ เมตร แต่
 การถมดินที่เชิงสะพานถมไม่ได้ เพราะเหตุว่าที่ดินทางชายทะเลมีความ
 แน่นความแน่นแตกต่างกันกว่าทางภาคอีสานและภาคกลาง จำเป็นต้องขยายออกไป
 เพื่อรักษาสภาพของถนนและแนวของถนนไว้ แต่หากว่าจำนวน ๕๐ เมตร
 เรากำหนดร่างพระราชบัญญัติเข้ามา เมื่อก่อนนั้นราษฎรได้ ยืนยันความจำเป็น
 มาว่าไม่มีความประสงค์ที่จะติดต่อกับกรมทางได้ คือขอเงินเท่านั้นเท่า
 นี้ ก็ไม่มีพระราชบัญญัติสั่งกา ก็ได้ถอนไปแล้ว โดยในทางสายนั้นเขา ๕๐
 เมตรไม่ใช่ ๓๐ เมตร นี้เพราะเหตุว่าถนนมีถมๆ ตอนๆ ถ้าหากจะเอาดิน
 เพียง ๓๐ เมตรจะหาที่ขุดไม่ได้ ถ้าหากว่า ๕๐ เมตรก็จะขุดได้ ก็กว้างออกไป
 ซึ่งเข้าใจว่าผู้แทนนครสวรรค์คงจะเข้าใจในเรื่องนี้ กฎหมายให้ ๕๐ เมตร แต่
 โดยชยเท็จจริงก็เขา ๓๐ เมตร ไม่อยากจะให้กระทบกระเทือนราษฎร แต่ว่าดิน
 ไม่มีขุด แต่หากว่าถ้าได้ ๕๐ เมตร การที่จะซ่อมทางในอนาคตก็ทำได้ ไม่
 ต้องมาออกกฎหมายก่อน ด้วยเหตุที่ความจำเป็นหลายประการในการที่จะขุด

จะกำหนดให้ รมก่อนตามตมที่พจนนปรได้แดงเมอกันแล้ว เราได้เริ่มทำแล้ว
 แต่ได้ผ่านส่วนของเราไป เจ้าของกษัตริย์จะได้ ค้ำรดเซย และไม่สามารก
 ที่จะตตองกันได้ ถมกรรมทาง เราได้มาเสนอพระรารบญญคณ โดยเฉพาะชยง
 ยิงทหารเรือโคเรงวคเหตอเกิน จุดสำคัญที่จะต้องทำด้วยกความรบคองก
 คอวอเป็นทางสายยุทธศาสตร์ ทางทหารเรือมคองการมาก เพราะ
 กรมทหารเรือตงอย ทางส่งขางโนน ไม่คองอาศัยทางส่งขางนถาทงนจะ
 ได้ร้จไปอย่างป้จจุบันคองนอยอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์
 แก่ทางทหารเรือเป็นอย่างมาก ก็หวังว่าท่านคงจะหายข้องใจ

๑๕.๑๐ น.

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าไม่คิดใจในเรื่อง
 ที่จะสร้างทางสายแะด้นนคองคอง แต่คิดใจในเรื่องกำหนดการเวรคินทาง
 หลวง ซึ่งท่านรัฐมนตรีบอกวอ ๕๐ บ้าง ๕๐ บ้าง ข้าพเจ้าถอหดกตามพระ
 รารบญญคณทางหลวงที่โคเรงวคออกมาแดงเมอ พ.ศ. ๒๔๘๓ ถ้าท่านสมารก
 ข้องใจอย ข้าพเจ้าจะอ่านให้อัง มาตรา ๓๘ ในกรมทมการอนุญาตให้
 โคเรงวคตมกรรมทางหลวง ถ้าสมารกการทางหลวงชนบทเห็นคองควรม
 อวนาทจะตั้งใหม่ นนเจอนของทางโคเรงวคของหนึ่งหรือหลายชอง เพื่อให้เป็นทาง
 เขาไปสู่ทุกคินขางโนเป็นมมคองกับแนวทางหลวง โดยกว้าง ๒๐ เมตร ตาม
 ทมอวนาการทางหลวงชนบทจะโคเรงวค แต่ชองทางทอานห้ามมิ ให้กำหนด
 มระยะห่างกันคองชองนอยกวอ ๕๐๐ เมตร ชองทางทม อวนาการทาง
 หลวงชนบทโคเรงวคให้เวนใจน ให้ถอเป็นทางหลวงชนบทถอ ทมมา
 คคใจวอดเหมือนว้างบประมาณป้แดงเรได้ให้เจนคองน ไม่เพอสร้าง ทางสาย
 น ทางนคเป็นทางหลวงสายชนบทไม่ใช่ทางราษฎร และข้องใจวาคคินคอง
 มาตราฐานการร้างถอ ๘ เมตรทอวราชจักร ถ้าเขาไป ๓๐ เมตรกค่านัง
 ถงวการรคคิน ชยง ๘ เมตร ร้างบมเหตอชก ๒๒ เมตร เป็นขางถ
 ๑๑ เมื่อรคคินเดี่ยว ๑ เมตร ถงจะตั้ง ๓ เมตรกพอทำได้ ข้าพเจ้าจ้ได้วอ
 ทานรัฐมนตรีวาท โทนถ ๘ เมตรทงน ถา ๕๐ เหตอ ๓๒ เมตร กอขางถ ๑๖

แต่ทว่าคนตรงนกรวาคาเสียด้วย ข้าพเจ้าจึงคิดใจ แต่ไม่คิดใจเสียเรื่องสร้าง
 ทาง เป็นเรื่องที่โนทนาสาธิตด้วยจริง ๆ ขยะเงินเท่าไรก็ได้ทุกที แต่คิดใจ
 เรื่องมาตรฐานการสร้างทาง ข้าพเจ้าอ่านตามกฎหมายหมายถม ที่ท่านบอก
 ว่ามักไม่เห็นความข้อยกใหม่ ข้างนี้ไม่ทัน ถ้าท่านจะคงมาตรฐานใหม่ก็เอา
 ๕๐ เมตร เห็นว่าทางประชาชนระดับแนวปะการังจริง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่า ๕๐ เมตร
 จริง ๆ ก็พอจะตกลงกันได้ เพราะนี่ไม่ใช่หลักการ เป็นข้อปลัดข้อย และไป
 ตกลงกันในชั้นปฏิบัติในชั้นกรรมาธิการได้ เรื่องเงินต้นตกลงไม่มีปัญหา
 แหมให้เงินกันได้

ร้อยเอก ประเสริฐ สุตบรรทัด รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 กม.ภาค ๖ : ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านผู้แทนนครสวรรค์พร้อมทั้งระบมหก
 การ เคียงตั้งสย้อยบางประการเท่าที่ท่านบอกว่าเป็นทางชนบทชน ถ้าเป็นทาง
 ชนบทเราก็ไม่สร้าง และเคยเป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทย งบประมาณ
 ให้ ๒ ล้านบาท ในเวลานั้นท่านผู้แทนก็ได้ตั้งอยู่ในกรรมาธิการด้วย เรา
 ให้ ๒ ล้านเพราะว่าถนนสายนี้เป็นทางยุทธศาสตร์ เป็นทางหลวงของแผ่นดิน
 ท่านถามหาทุนพุดมาเมื่อถนนข้าพเจ้าเห็นว่าท่านพูดถูกแล้ว และรู้สึกว่าคุณ
 ใจในการทำถนนไม่น้อยเลย ถ้าท่านจะเซตเหตุผลของข้าพเจ้าบ้างว่า ถ้าไป
 อย่างถนนชนบทนครสวรรค์แล้วไม่ห้าม เพราะที่สมทบเป็นชายทะเลต่าง
 ต่างเป็นเลน จะต้องขยายถนนให้มากกว่านครสวรรค์ จะต้องไปชุกดินที่ใกล้ ๆ
 มาณม ไม่ใช่ไปชุกเอาดินใกล้ ๆ มา เพราะข้างล่างเป็นเลน เป็นทะเล
 และถนนประชาชนไปชุกก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะพอนถนนเป็นเลนเหมือนกัน
 เท่าที่ข้าพเจ้าเรียนให้ท่านทราบนี้เข้าใจว่าคงจะไปกันได้

นายแพทย์ โชติมนิชิต (ชนบุรี) : ข้าพเจ้าอยากจะเรียนแรงตั้ง
 หน้อย คือว่าเรื่องมันเป็นอย่างนี้ ที่ว่า ๕๐ เมตรมันจะไปถึงกันไม่สำเร็จ
 เพราะว่าถนนด้านนี้เคยเป็นไปโดยความยินยอมพร้อมใจของเจ้าของที่ดินที่
 ด้าน ซึ่งเราจะเอา ๕๐ เมตรเขาก็ไม่เอา และโดยเฉพะอย่างนี้จึงเจตนาทำไป
 ๕๐ เมตรแล้ว และเจ้าของเขาก็ไม่เอาแล้ว เราคงรออยู่จำเมื่อไรจะได้ทำ

ชตเชยศักดิ์เท่าไร ขอให้คณะกรรมการมีมติหักประกันอะไรมาเล็กน้อย และมี
มีเพียงไรเท่านั้น ชาวเจ้าขอให้ออกกฎหมายเร็ว ๆ สักหน่อยเพื่อให้ราษฎร
ได้รับค่าชดเชย และจะเร่งไต่เมื่อไรนั้นก็แล้วแต่รัฐบาลด้วย

นายกุหลาบ แก้ววิมล (นนทบุรี) : ฉันทเป็นอสังหาริมทรัพย์ของข้าพเจ้า
ชาวเจ้าขอให้ลงมติ

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ไม่มีใครทักท้วง
เป็นอันว่าลงมติ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการ โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นไม่ควรรับหลักการ โปรดชูมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : เห็นควรรับหลักการ ๕๖ ไม่เห็นด้วยไม่
มีเลย เป็นอันว่ารับหลักการ กรรมการดำรงบัญชีหรืออสังหาริมทรัพย์

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม
ขอเสนอกรรมวิธีการดำรงบัญชี

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลขอเสนอกรรมวิธีการดำรงบัญชี

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : ชาวเจ้าขอเสนอกรรมวิธีการ
ดำรงบัญชี

มีสมาชิกยกมือของ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรตั้งกรรมวิธีการดำรงบัญชี
โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๐ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรตั้งกรรมวิธีการดำรงบัญชี
โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๘ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันตั้งกรรมวิธีการดำรงบัญชี ชุดที่
แปดร้อยสี่สิบภายในกำหนด

นายปฐม โพธิแก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
ขอเสนอ ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลขอเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน
ไม่มีใครคัดค้าน ....

นายสาคร กลิ่นผลกา (พังกา) : กรรมาธิการมีใครบ้าง ขอ
ประธานทราบ

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เดชาธิการอ่านให้ฟัง

เดชาธิการรัฐสภา : รายชื่อกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๓ ของสภา
ผู้แทนผู้แทน

๑. นายกตเกษรติ ชัยวัฒน์
๒. ร้อยโท จารุบุตร เรืองสุวรรณ
๓. นายประวัต จันทนพิมพ์
๔. นายเพทาย โชติพันธุ์
๕. หอวงระวีประจันตคาม
๖. ชุมนุสรกรณ์
๗. นางอรพิน ไชยกา

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน
ไม่มีใครคัดค้าน ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ต่อไป พิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยฉันทาคาร (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๘๒ ของหลวงชังศณานุกรักษ์

**บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง
พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๗**

หลักการ

เพื่อให้การบริหารราชการส่วนภูมิภาคได้ดำเนินไป เป็นผลดี แก่ราชการ
และประชาชน

เหตุผล

โดยที่การบริหารราชการส่วนภูมิภาคในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าท้าวางเงา
นั้นยังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย และบังเกิดผลดีแก่ราชการเพราะขาดหลักสำคัญ
ในการปกครองบังคับบัญชา ขาดองค์ประกอบสำคัญและนายอำเภอซึ่งมี
ฐานะเป็นผู้รับผิดชอบการงานและเป็นผู้ใหญ่ในจังหวัดและอำเภอ นั้น ไม่มี
อำนาจที่จะบังคับบัญชาและตรงโทษตำรวจได้ จึงทำให้เสียซึ่งประสิทธิภาพ
ในการงาน และขาดความเคารพยำเกรง จึงควรปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้เป็น
ไปตามระเบียบทางการปกครอง ซึ่งได้เคยดัดปฏิบัติกันมาช้านานเป็นผลดีมา
แต่เดิมแล้ว รายละเอียดจะแสดงในสภา

ร่าง

พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๗

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติฉบับนี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัย
ข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๒"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยวินัยข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๑

"มาตรา ๓ ทวิ ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ให้ข้าหลวงประจำ
จังหวัดและนายอำเภอ มีอำนาจลงโทษข้าราชการตำรวจประจำจังหวัด และ
อำเภอในท้องที่ใดก็ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยให้
ข้าหลวงประจำจังหวัด มีอำนาจลงโทษได้ เทียบเท่าตำแหน่งหัวหน้ากรมและให้
นายอำเภอมีอำนาจลงโทษได้เทียบเท่าตำแหน่งหัวหน้ากอง"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตาม พระ
ราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) อังคนานุรักษ์ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) โทญ่ สวิตชาติ, ข.ไปษยานนท์, ก.ช. บุญศรี, สุวจิตต์
จตุรงค์, กิจจา, ระเบียบประจันตคาม, ถัด พรหมมานพ, ป. จันทน์
พิมพ์, พ. วิเศษโกสิน, ไถง สุวรรณทัต, อนันต์ ชันชะวณะ ผู้รับรอง
๑๕.๒๐ น.

หลวงอังคนานุรักษ์ (อ้างทอง) : กระผมขอเดชะฝ่าพระบาท
บัญญัติว่าด้วยวินัยข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๒ โดยมีเหตุผลว่า เพื่อ
ให้การบริหารราชการแผ่นดินส่วนภูมิภาค ได้ดำเนินไปเป็นผลดีแก่ราชการและ

ประชาชน ทั้งกรมเหตุผลว่า โดยที่การบริหารราชการส่วนภูมิภาคในชั้นที่
 เกือบทั้งหมดที่ตรวจ เวลานี้ยังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย และบังเกิดผลดีแก่
 ราษฎร เพราะขาดหลักสำคัญในการปกครองบังคับบัญชา ขาดงบประมาณ
 จังหวัด และนายอำเภอ ซึ่งมีฐานะ เป็นผู้มีผิดชอบ การงานและเป็นผู้ใหญ่ ใน
 จังหวัดและอำเภอนั้น ไม่มีอำนาจที่จะบังคับบัญชาและตั้งโทษตำรวจได้ จึง
 ทำให้เสียประสิทธิภาพในการงาน และขาดความเคารพยำเกรง จึง
 ควรปรับปรุงเสียใหม่ให้มันไปตามระเบียบทางการปกครอง ซึ่งได้เคยถือ
 ปฏิบัติกันมาช้านานเป็นผลดีมาแต่เดิมแล้ว กระผมขอประทานโอกาส
 แสดงเพิ่มเติมสักเล็กน้อย คือในการที่กระผมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้ ไม่มีความประสงค์อะไรเป็นอื่น ไม่ได้คิดว่าจะเข้าตำรวจเดอ ฝ่าย
 บ้านเมืองอะไรเหล่านี้ได้ กระผมได้เพียงแต่ตั้งตัวบุคคล เพราะว่าได้
 ระลึกรถึงความสงบสุขของประชาชนเป็นสาระสำคัญ คงจะได้ทราบว่ามีอำนาจ
 สมัยใด ยุคใด จนถึงเมืองไทยได้จัดระบบการปกครองแบบเทศาภิบาล การ
 ปกครองบังคับบัญชาราชการงานเมืองทั้งหลายในหัวบ้านหัวเมืองย่อมขึ้นแก่หัว
 หน้าฝ่ายเจ้าหน้าตม ปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้ได้แก่ราชหองพิเศษ สมุหเทศาภิบาล
 ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ ตำรวจตระเวน เป็นต้น ท่านจะเห็นได้จากพระ
 ราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ร.ศ. ๑๖๖ และพระราชบัญญัติปกครอง
 หัวเมือง ร.ศ. ๑๖๘ ได้วางไว้ชัดเจน การรักษาความสงบเรียบร้อยก็ การ
 ปรามปรามโจรผู้ร้ายก็ อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครอง
 ฝ่ายตำรวจเป็นแต่เพียงกำลังเท่านั้น เป็นกำลังช่วยเหลือ แต่ได้มอบอำนาจ
 เด็ดขาดให้แก่ราชหองและนายอำเภอบังคับบัญชาตั้งโทษตำรวจได้ โดยเทียบ
 ผู้บังคับการมณฑลเป็นราชหองประจำจังหวัด หรือผู้ว่าราชการมณฑล แต่ผู้
 กากับเท่ากับปลัดจังหวัด ตำรวจเท่ากับนายอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจเท่า
 กับปลัดอำเภอ อะไรเหล่านี้เป็นต้น ในสมัยนั้นท่านทั้งหลายคงจะเห็นว่าการ
 ปรามปรามโจรผู้ร้ายก็ การสงบร้อนก็ เป็นไปโดยระเบียบเรียบร้อย
 พลเมืองอยู่ ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แต่ตำรวจเพียงสิบโทสิบเอกเท่านั้น

ได้ ถ้ายกยการบังคับบัญชาตามที่ได้เรียนมาแต่ก่อนนั้นเราบังคับบัญชาที่
 ความหิวบ้านหิวเมืองท่านถวามว่า ตำรวจก็ยังไม่ถึงยกปกครองกันได้เป็น
 ที่เรียบร้อย แต่อย่าง พ.ศ. นี้ เพิ่มตำรวจตั้งพันคน ก็เพิ่มเฉพาะใน
 กรุงเทพฯ หิวบ้านหิวเมืองไม่ได้ จนถึงกำหนดใหญ่บ้านกับตำรวจ ถ้าท่าน
 จะตั้งกรมตำรวจ จะเห็นว่าไม่สิ้นที่ถนนเหมือนกับอำเภอหรือก เขาอยู่กับมาช้านาน
 เพราะฉะนั้นการที่ทั้ง ๒ ฝ่ายจะรวมกันโตกตั้งมอบทางผู้บังคับบัญชา
 เราจะยืนยันเอาที่นายอำเภอหรือเจ้าเมืองได้ ถ้าที่ ได้ไม่เรียบร้อยเราอาจจะได้
 ออกได้ถ้าทำไม่เรียบร้อย เพราะเราได้มอบเครื่องไม้เครื่องมือให้เขาแล้ว ผม
 ถวามมาอีกอันหนึ่งว่า ตำรวจจริงเท็จเพราะตำรวจถือความเครื่องแบบม
 ระเบียบวินัย ไม่ควรจะขย ได้บังคับบัญชาของพลเรือน ธรรมดาเห็นสภาพ
 อย่างนั้นไม่ถก ตำรวจจะมีเครื่องแบบอย่างทหารก็ไม่ใช้ทหารแท้ ครึ่งพลเรือน
 ครึ่งทหารก็เป็นพวกเรียบร้อยไม่ไร่นาคิด การที่จะถือเครื่องแบบระเบียบวินัยหรือ
 ปืนหรืออะไรไม่ชอบ เราควรจะมีของถึงผลมากกว่า ถ้าเช่นนั้นรัฐมนตรีว่า
 การกระทรวงมหาดไทยไม่ใช้ทหารไม่ใช้ตำรวจก็เป็นไม่ได้ ผมเห็นว่าไม่ใช่
 ถ้าคิปุอะไรที่จะถือว่าเป็นตำรวจหรืออะไร แต่ถ่าตั้งท่านเห็นว่าตำรวจไม่ควร
 จะพงษาหิวเมืองนายอำเภอแล้วก็ควรจะต้องกระทรวงมหาดไทยเป็นอิสระเสีย แล้ว
 อยู่ในรูป เราคงทำอย่างใดอย่างหนึ่งเสียให้เด็ดขาด ธรรมดาอยากจะเรียน
 ว่าเหตุการณ์ในร่างนี้เกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน หวังว่าท่านผู้มเกียรติ
 ทรงหทัยคงจะพิจารณาด้วยดี

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ก่อนที่สภาจะได้พิจารณาต่อไปกระผมเห็นควรที่จะเร่งทำความเข้าใจกันบ้าง
 เล็กน้อย คือบางท่านทบทวนเมื่อก่อน ได้ชี้มายถึงหลักการปกครองการตั้ง
 โทษซึ่งความประสงค์ตามกฎหมายที่เสนอนั้น ให้มีความหมายในทางเดียวกัน
 ธรรมดาอยากจะทราบเรียนว่าหลักปกครองกับตั้งโทษนั้นขอให้แยกเสีย ผู้ที่
 ไปไม่ได้ เจ้าเมืองประจำจังหวัดไม่ได้ปกครองตำรวจในต่างจังหวัด แต่ว่าการ
 ตั้งโทษนั้นยอมเป็นไปตามหลักของกฎหมาย หลักของกฎหมายนั้นก็ไม่ได้นัก

การกักขังหมายนั้นแก่ ได้ หดกักขังหมายกับหดกักปกครองที่ประเทศไทยเราได้
 ดำเนินมา ที่ท่านได้กล่าวข้างต้นถึงพระราชบัญญัติปกครองชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๖๕
 นั้น ธรรมดาว่าท่านน่าจะให้ข้าหลวงประจำจังหวัด รับผิดชอบในปราบ
 ปราบโจรผู้ร้าย แต่ท่านได้ให้อำนาจลงโทษตำรวจนั้น ธรรมดาซึ่งตั้ง
 เพราะในเรื่องการลงโทษตำรวจนั้น ธรรมดาซึ่งมาแต่ครั้งสมัยเทศาภิบาล
 อำนาจ ยกตัวอย่างเมื่อสมัยกฎหมายโปติศ ร.ศ. ๑๒๒ หรือกฎหมายว่าด้วย
 การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือว่าพระราชบัญญัติลงโทษพลตำรวจ นายสิบ
 ตำรวจนายร้อยตำรวจ ร.ศ. ๑๒๒ อันนี้ก็ได้กล่าวไว้ชัดเจน ไม่ได้ให้อำนาจ
 เทศาภิบาลลงโทษ นอกจากนั้นยังมีกฎหมายโปติศว่าด้วย การรักษาความสงบ
 เรียบร้อยหรือเมืองยังได้มีกล่าวถึงการลงโทษตำรวจกับทหารไว้ ข้อหนึ่งว่า
 ถ้าพลทหารหรือพลตำรวจคนใดกระทำความผิด ให้สำนเห็นจะเป็นคำสั่งปรับแก้
 ติบจับตัวส่ง ให้ผู้ว่า การจังหวัด ตั้ง คณะ กรรมการนำส่งมายัง ออฟฟิศใหญ่
 กรุงเทพร ๑ นั้นแต่ตั้งว่าเทศาภิบาลไม่มีอำนาจแล้ว จะให้ผู้ว่าราชการ
 ตำรวจเขาเห็นว่าผิด นอกจากนั้นข้อบังคับที่ท่านกล่าวคือของกรมศึกษา
 ปกครองหัวเมือง พ.ศ. ๒๔๖๕ ยังมีบทหนึ่งว่าให้อำนาจเทศาภิบาลตั้งปลัด
 ตำรวจขึ้นได้จากพลจกตำรวจ แต่ถึงกระนั้นยังไม่เห็นมีการตั้งขึ้น แต่ใน
 สมัยกรมหลวงราชบุรีเป็นเทศาภิบาล ก็เกิดยังว่าการลงโทษตำรวจให้เป็นไป
 ความกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ แต่ถึงยังไม่ได้ให้อำนาจเทศาภิบาลไว้ มา
 วินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๔๗๗ ก็ไม่ได้ ให้อำนาจราชหลวงลงโทษตำรวจ พระราช
 บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑ ก็ยังบัญญัติไว้ว่า ส่วน
 ตำรวจทำผิดนั้นให้ปฏิบัติด้วยถ้อยคำสำหรับตำรวจ คือหมายความว่า
 ทางฝ่ายราชหลวงให้ มีอำนาจไปเกี่ยวข้องกับได้ ต่อมาที่พระราชบัญญัติ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕ - ๒๖ - ๒๗ ทั้งนี้ไม่มีการกล่าวโดยเลย แต่เป็นเรื่อง
 ที่น่าประหลาดที่สุดที่ให้อำนาจกรมหนึ่งลงโทษอีกกรมหนึ่ง ยกตัวอย่างกรมตำรวจ
 ลงโทษกรมมหาดไทย ให้กรมชดประทานลงโทษกรมเกษตร กรมที่ดิน
 ลงโทษกรมอะไรนี้ ธรรมดาจะไปตรงกันข้ามกันใหญ่ ที่เรียกได้ระเบียบวินัย

ตำรวจ พ.ศ. ๒๔๗๗ ก็แก้พร้อม ๆ กับระเบียบข้าราชการพลเรือน แต่จะให้
 ตำรวจลงโทษทหาร ให้ทหารลงโทษตำรวจ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไปกันใหญ่
 ผมอยากจะให้ท่านทั้งหลายพิจารณาดูด้วย เพราะที่ท่านอ้างมาทั้งหมดท่าน
 ไม่ได้อ้างโดยเหตุที่ตามมา โดยวิธีให้ข้าหลวงมีอำนาจลงโทษนั้น ธรรมเนียมนั้น
 ได้ว่าข้าหลวงยังไม่เคยมีอำนาจลงโทษตำรวจ ดังตั้งตามทักด่ามานาน
 กฎหมายใดๆ อยู่ในบทใด อย่าลืมการปกครอง รัฐมนตรีปกครองข้าราชการ
 การที่ข้าราชการคนใดถูกลงโทษย่อมเป็นไปตามกฎหมาย โดยมากกฎหมาย
 ย่อมเป็นไปตามรายงาน ตามกระทรวง แต่ละกระทรวงทบวงกรม และ
 กรมแต่ละกรมมีหัวหน้า บางกรณีต้องผ่าน ก.พ. นอกจากนั้นกรณีคดีอยู่
 อย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าการให้ข้าราชการตำรวจมีนาย ๒ ทางคือ ข้าหลวง
 ประจำจังหวัดก็มีอำนาจลงโทษได้ อีกทางหนึ่งให้นายอำเภอลงโทษได้ การที่
 ให้ข้าหลวงและนายอำเภอลงโทษได้หรือไม่ในกรณีไม่เห็นด้วย อย่างกรมใดๆ
 จะไปลงโทษกรมอื่นได้หรือ

หลวงอภัยคุณานรักษ์ (อ่าทอง) : กระทบขอประทานโทษ
 รัฐมนตรีแจ้งแก่ท่านว่า ข้าหลวงไม่เคยลงโทษตำรวจ ให้ข้าราชการกรม
 หนึ่งไปลงโทษข้าราชการอีกกรมหนึ่งนั้น ความจริงก็เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องอะไร
 ความจริงท่านนายกฯ ก็คงทราบ ว่า ข้าหลวงประจำจังหวัดก็เท่ากับนายท
 ประจำจังหวัด อำเภอเท่ากับนายทประจำอำเภอ ดังอย่างนั้นการบังคับ
 บัญชาไม่มี อย่างการบังคับบัญชาอะไร เราไม่ต้องเอากฎหมายเก่าแก่เอาที่
 ใช้อยู่ทุกวันนี้ พระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายบริหาร ท่านคงทราบท่านเป็น
 รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย กรมการจังหวัดมีใครบ้าง กรมการ
 อำเภอมีใครบ้าง ใครเป็นกรมการลงโทษได้ ต.พระราชบัญญัติฉบับนั้น ผู้ทำ
 กับการตำรวจแต่เดิมเทียบเท่าปลัดจังหวัด เป็นกรมการจังหวัดคนหนึ่ง ปลัด
 อำเภอก็เป็นกรมการอำเภอคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในอำนาจของข้าหลวงและนาย
 อำเภอลงโทษได้ตามพระราชบัญญัติฉบับนั้นเอง แล้วท่านกล่าวถึงข้อบังคับ
 การปกครองหัวเมืองชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๖๘ ถ้าตำรวจมีความผิดไม่มหรือตั้งว่า
 เค้าจะลงโทษตำรวจไม่ได้ ผมเคยทำมา เค้าจะลงโทษมาแล้วด้วย อย่า

ส่งเสียเลย นางทจะตกกฎหมายคนละฉบับกระมัง ผมอยากจะขอให้มีเชียวชาญ
ในกระทรวงมหาดไทยแรงสักหน่อย

๑๕.๓๘ น.

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ข้าพเจ้าได้ทักถามแล้วว่า ระวังอย่าประประประเด้นคำว่า ปกครองกับการรับ
ไทย ตามกฎหมายว่าด้วยการรับไทย ว่าด้วยวิธีรับทอด ข้าพเจ้าไม่ได้
เดียง คือการขุดค้ำตั้งหรือค้ำภายในอำนาจของคณะกรรมการจังหวัดนั้นเป็นไป
ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีรับทอดตามที่ตามความในกฎหมายว่าด้วยวิธีรับทอด
ทำให้ข้าพเจ้าต้องประประประเด้นไทยว่าราชการส่วนกลางของเรา ถ้าอย่างนั้น
ทำไมได้ ส่วนเรื่องขุดค้ำตั้งหรือค้ำในต่าง ๆ ก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติ
นั้นไม่ใช่เดียง เบ็ดนั้นทานไม่ได้ฟัง คือผมเรียนอย่างนี้ คือผมไม่ได้เดียงว่า
ว่าข้าพเจ้าต้องประประประเด้นในอำนาจเป็นกรมการจังหวัด ซึ่งอยู่ภายใต้การ
การตรวจของข้าพเจ้า ถ้าหากว่าไปเป็นในทางผิดวิธี ขุดค้ำตั้ง มีวิธีรับไทย
ทางหนึ่งคือในทางปกครอง เช่นขออำนาจการรับของเขา แต่อย่างนั้นก็ยังมี
ว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีรับทอด ตามระเบียบที่เดียงว่าให้ตามของประประประเด้น
มีอำนาจตั้งไว้แต่จะรับใช้วิธีรับทอด ซึ่งหมายถึงจะตั้งกรมการรับทอด
มีค้ำตั้งหรือค้ำตั้งรับทอดแล้วให้หน่อย ซึ่งมันคงอีกหน้าไปจะรับ
หรือเมือง พ.ศ. ๒๔๖๕ ผมหาข่าวให้แล้ว โปรดหาให้หน่อย

๑๕.๔๐ น.

หลวงนครกิจบริหาร (ละเชิงเตา) : เพื่อประโยชน์ใน
การพิจารณาพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมใคร่จะเดียงให้ท่านถึงข้อกฎหมาย
แต่ระเบียบบัญญัติเคยมีมา เดียงเป็นทางประกอบพิจารณาของทางส่วนคือ
การที่จะพิจารณาถึง เรื่องวิธีรับทอด หรือการ ปกครอง มีกรม ๖๖๖๖ ๖๖๖๖
เจ้าหน้าที่ปกครองกับฝ่ายตำรวจ ซึ่งรวมทั้งการตั้งโดยด้วยนั้นจะส่งใคร
ไร กระผมใคร่จะขอให้ระมัดระวังปกครองโดยทั่วๆ ไปนั้นเป็นเหตุกคดีอันมี
มีชุมนุมชนแห่งโลกซึ่งมีหัวหน้าหรือผู้เป็นใหญ่ในชุมนุมชนเป็นผู้ มั่งคั่งของชา

แต่รับผิดชอบในเหตุการณ์ดังกล่าว เมื่อบานเมืองเจริญขึ้นได้จัดการปกครอง
 โดยแบ่งเขตเป็นจังหวัดหรือจะเป็นรูปใดก็ตาม ก็ย่อมจะต้องถือหลักเดียวกัน
 นั่น คือต้องมี ใหญ่เป็นมี บังคับบัญชาภายในจังหวัดหรือภายในเขตนั้น ๆ และ
 มี เป็นใหญ่คงกล่าวในเขตหนึ่งๆ ชอบที่จะต้องมีคนเดียว ไม่ใช่ ๒ หรือ ๓ คน
 เหตุการณ์ปกครองดังกล่าวนี้ เราได้ถือเป็นชนบทรวมนิยมประเพณีและเป็น
 แบบแผนในทางราชการมาแต่ก่อนก็ได้จัดการปกครองแบบเทศาภิบาล คือ
 ก่อนร.ศ. ๑๑๓ ซึ่งขณะนั้นคงมีมณฑลเพียง ๖ มณฑล แม้กระนั้นก็ได้ให้
 อำนาจข้าหลวงใหญ่คงมีทั้งดงนั้น และต่อมาเมื่อ ร.ศ. ๑๑๓ ก็ได้เริ่มจัดการ
 ปกครองแบบเทศาภิบาล เหตุการณ์ในชั้นนี้ปรากฏชัดเป็นลายลักษณ์อักษร
 และตราเป็นกฎหมายก็มี ผมใคร่ขอเสนอกฎหมายระเบียบข้อบังคับบางฉบับ
 เพื่อเป็นทางประกอบพิจารณาของท่านผู้มั่งเกียรตินั้น และก่อนนั้นผม
 จะขอทำความเข้าใจเสียก่อน ว่าโดย ที่การ ปกครองชน แรกของ เราแบ่งการปก
 ครองเป็น ๒ อย่าง คือในกรุงเทพฯ กับในหัวเมือง ในกรุงเทพฯ นั้นเรา
 มีกระทรวงมหาดและมัตราจของกระทรวง ซึ่งที่หลังเรียกว่าตำรวจนคร
 บาล ส่วนในหัวเมืองนั้นมีกระทรวงมหาดไทย มีตำรวจภูธร เพราะฉะนั้น
 กฎหมายระเบียบข้อบังคับที่ ใช้กัน ระหว่าง ตำรวจ ท้องถิ่น จึงแตกต่าง กันไป
 เหมือนกัน สำหรับมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งมีตำรวจนครบาลหรือของกระทรวง
 นั้น ในชั้นแรกทีเดียวเราไม่มีกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรในเรื่องอำนาจ
 การบังคับบัญชา จนต่อมาเมื่อ ร.ศ. ๑๒๓ ได้โอนอำนาจในเรื่องการได้ส่ง
 จากศาลไปรับกลับมาให้ข้าเทศาภิบาล ก็ได้มีกฎเกณฑ์สำหรับกรบังคับบังคับตาม
 โจทย์ผู้ร้ายและได้ส่งคดีอาญาในกรุงเทพฯ จน ได้บัญญัติคดีบางเรื่องนี้ไว้ในข้อ
 ๑-๒-๓ และข้อ ๑๗ มีความชัดที่เดียวว่าให้ข้าหลวงประจำจังหวัดกับนายอำเภอ
 มีอำนาจบังคับบัญชาตำรวจในเขตของตนและมีอำนาจลงโทษได้ด้วย ใน ร.ศ.
 ๑๒๘ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงฉบับนี้ มีข้อ ๑-๒-๓ มีความ
 ชัดในที่จะเห็นได้ ว่าตำรวจอยู่ในบังคับบัญชา ของ ข้าหลวงและ นายอำเภอโดย
 ทวกัน อาทิเช่นจะไปไหนค้างคืนสักคืนกของมอกข้าหลวงหรือนาย อำเภอ ใน
 ท้องถิ่นจึงจะไปได้ หรือต้องเสนอรายงานเรื่องโจรผู้ร้ายทุกสัปดาห์ หรือใน

บางกรณีก็เสนอเป็นรายเดือน ทั้งนี้เป็นการแสดง ให้เห็นถึงอำนาจบังคับบัญชาโดยแน่ชัดยิ่งขึ้น ใช้แต่เท่านั้น สำหรับนครบาลยังมีรายงานการ ประชุม ซึ่งถือเป็นหลักปฏิบัติ การ ระหว่างกรมการอำเภอกับกองตระเวน และผู้บังคับการกองตระเวน เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน และวันที่ ๒ พฤษภาคม ร.ศ. ๑๒๘ รายงานการประชุมฉบับนั้นขอถือเป็นหลักฐานรองทางราชการ อยู่ ทั้งนี้สมควรยกตั้งโดยเด็ดขาดที่จะให้ ตำรวจร่วมมือช่วยเหลืออำเภอโดยไม่มีการเกะงอน ตามรายงานการประชุมนั้น เจ้ากรมกองตระเวนยังได้พูดถึงว่า จะให้ตำรวจแจ้งเรื่องค้างให้นายอำเภอด้วยหรือไม่ ในที่ประชุมมีพระเพท ปรากฏว่าได้พูดว่าถนัดแล้ว ต้องแจ้งเรื่องให้นายอำเภอหนึ่ง แต่ว่าแจ้งไปเพื่อ ราชการ แสดงให้เห็นว่านายอำเภอมีอำนาจบังคับบัญชาเด็ดขาดแน่นอน นี้ สำหรับในกรุงเทพฯ ส่วนความหึงเมืองก็มีฉบับปี ร.ศ. ๑๑๖ ตราไว้ที่นางของ เดียวกันตราหึงเมืองประจำจังหวัดคือ ผู้ว่าราชการเมืองและนายอำเภอมีอำนาจ บังคับบัญชาตงโทษราชการในเมืองนั้นได้ และยังมีตราราชสีห์ หึงเมืองจน ที่ ๗ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๑๘ ฉบับไว้ที่ก และต่อมาเมื่อมีการตั้งกรมตำรวจ ราช ธานีเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ ก็ได้มีพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่ หัว คือพระพุทธเจ้าหลวง ก็ได้กล่าวถึงความชอบใจในข้อ ๕-๖-๗ ซึ่ง บังคับแต่เดียว ว่านายตำรวจ ต้องฟังคำบังคับบัญชา ของผู้ ใหญ่ ในท้องเมืองเช่น เทศสำหรับหรือของเช่นเดียวกับ บังคับบัญชาของตำรวจโดยตรงละนั้น และยัง ให้ อำนาจแก่ เจ้าหน้าท ฝ่ายเทศา ว่าตามรับของ ใจ ในราชการงาน เมืองอย่างไร ต้องให้สมุหเทศาภิบาลเป็นผู้ แก้ไขอย่างนั้นเป็นต้น ในหลักกฎหมายเดิมก็มีอยู่ เช่นนี้ ต่อมาเมื่อกระทรวงนครบาลกับกระทรวงมหาดไทยรวมเป็นกระทรวง เดียวกันแล้ว ความในเรื้องนี้ของปรากฏชัดเจนนัยจนตกกล่าวคือ ได้มีขอ บังคับตงษณะปกครองหัวเมืองชองตรา ซึ่งเวลานั้นมีชอง มณฑล ได้กล่าวอ้าง ถึงนั้น เมื่อปี ๒๔๖๕ ซึ่งใช้แต่ได้ใช้ของบังคับหัวเมืองชองตรา พ.ศ. ๒๔๖๕ นี้ ต่อมาจนได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี ๒๔๗๕ หลกการแห่งของ บัง คับ พ.ศ. ๒๔๖๕ ได้บัญญัติไว้โดยเด็ดขาดว่า โหษาของประจำจังหวัดหรือ นายอำเภอ เป็นผู้ บังคับบัญชาราชการ ในจังหวัดหรืออำเภอหนึ่ง และ มีอำนาจ

องไทยได้โดยไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใดเลย ได้มีพระราชกำหนดไว้ใช้ให้เด็ก
 ขาดเรียนว่าราชการของประจำจังหวัดโดยข้าราชการชั้นนั้นๆ ได้เท่าไร นาย
 ข้าขององไทยต้องชั้นนั้นๆ ได้เท่าไหน โทษความผิดของไทยคดีเงินได้ขึ้น
 ขอลดในรูปพิจารณาของมณฑลนั้น มาตรา ๘ และ ๑๑ นอกจากข้อบังคับนี้ ๒๕
 ดังกล่าวแล้วนั้น กระทรวงมหาดไทยก็ได้ออกกฎที่ ๕ แห่งกำหนดหน้าที่ของ
 กรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๖
 กฎกระทรวงมหาดไทยที่ ๕ ฉบับนี้ ยื่นขอให้เห็นว่าในจังหวัดพระนคร
 หรือในกรุงเทพฯ นั้น ข้าราชการของบังคับบัญชาของสมเด็จพระนครมาด
 เจาหน้าด้วยปกครองกเทศมณฑลนั้น ในหัวเมืองโตมีการแต่งตั้งสมุหพระ
 นครบาลขึ้น ซึ่งได้แต่งตั้งผู้บังคับการตำรวจนครบาลกรุงเทพฯ ขึ้น ซึ่ง
 ถือว่าเป็นตำแหน่งรองอธิบดีกรมตำรวจในมณฑล กฏที่ ๕ ฉบับนี้ได้ว่า
 หน้าที่ตำรวจนครบาลจะกระทำไว้ ก็คือทำในนามของสมเด็จพระนครบาลและจะต้อง
 รับผิดชอบต่อสมุหพระนครบาล นอกจากนั้นยังมีบังคับบัญชาด้วยการ
 ตั้งคณะกรรมการควบคุมของข้าราชการ และกรรมการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการ
 เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ ในเวลานั้นได้มีการใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พ.ศ. ๒๕๑๓ และ พ.ศ. ๒๕๑๖ แล้ว ข้อบังคับที่ ๒ นี้ ได้ให้ข้าราชการและเจ้าเมือง
 มีชื่อ และเห็นหลังซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว สมเด็จพระโค
 ธิราช บรมยอพิท ได้ทรงให้ผู้อำนวยการแผนกตำรวจ และกรมตำรวจในกฎหมาย
 ราชการของกรมตำรวจถือเป็นประธานของจังหวัดหรือธานีนั้น ๆ และใน
 ซึ่งกลางเขตอำนาจศาลได้เคยเป็นอำนาจของข้าหลวงนครบาลอยู่ กอหู่ ไซ
 พระราชบัญญัตินี้ ได้ทรงให้ผู้อำนวยการแผนกตำรวจ กรมแผนกกฎหมายต้อง
 ตกลง ข้อตกลงมณฑลให้ข้าราชการหลวงประจำเมืองของไทยอยู่ใต้บังคับบัญชา
 ใต้กองโจรสลัด และจะว่าไม่มณฑลด้วยตนเอง และตามพระราชบัญญัติ
 ระเบียบราชการพลเรือน ในปัจจุบันก็มีคำสั่งข้อ ๑๖๖ มาตรา ๑๖๖ นั้น
 ไม่ให้กรมตำรวจหรือพลเรือนที่จะตั้งโทษข้าราชการตำรวจไม่ได้ ตามมาตรา ๑๖๖
 นั้นแต่ในอารดองโทษข้าราชการตำรวจหรือข้าราชการกรมอื่น ซึ่งกฎหมาย

ใน เรื่องอันนี้ของเขา ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือ
ตามพระราชบัญญัติอื่นของเขาได้ เริ่มจะตั้งโทษตามพระราชบัญญัติ
อันนี้ด้วยหรือพระราชบัญญัติข้าราชการกรมราชทัณฑ์ก็ได้ โดยนัยที่พระ
ราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่เวลานี้ ข้าพเจ้าจึงหวังว่า
หรืออย่างน้อยก็ขอรับจะตั้งโทษด้วยก็ได้ แต่ที่จะตั้งโทษไม่ได้ก็เพราะเหตุ
ว่า ในการตั้งโทษต้องตั้งโทษตามลำดับชั้น คือชั้นแรกตั้งโทษชั้นโท ชั้นโท
ตั้งโทษชั้นตรี แต่อาศัยอำนาจกฎ ก.พ. ที่ ๕๐ ซึ่งกรมตำรวจออกใช้ ได้
เทียบตำแหน่งทางตำรวจไว้สูง คือผู้กำกับตำรวจเทียบชั้นเจ้าเมือง หัวหน้าโรง
พักของเทียบชั้นตรี ให้เทียบเท่าชั้นโท และตามพระราชบัญญัติอื่นด้วย
ก็เขียนไว้ว่า ลอรองโทหน้าพลตั้งโทษนายพันได้ก็อย่างไร หรือนายพันตั้ง
โทษนายร้อยได้ก็อย่างไร ก็ตั้งโทษเป็นตำรวจ นั่นนี้ข้าราชการฝ่ายพล
เรือนก็ตั้งโทษไม่ได้ เพราะไม่มีศัณษายหรือนายพัน และทางพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนก็ตั้งโทษไม่ได้ชนิด เพราะข้าพเจ้าจึงหวังว่า
เทียบชั้นเอก ผู้กำกับเทียบชั้นเอก ถึงขั้นบางท่านก็ว่ากรมหนึ่งจะไปตั้ง
โทษอีกกรมหนึ่งก็อะไรอยู่ ระเบียบชั้นใดมาก เพราะเหตุว่ากรมอื่น ๆ แม้
ไม่ใช่ข้าราชการในกระทรวงมหาดไทย เช่นกรมตำรวจ ตำรวจหรือกรมตำรวจ
หรือกรมคลังตั้งโทษจนถึงถึงจังหวัด เจ้ากระทรวงก็มอบอำนาจให้ข้าพเจ้า
ประจำจังหวัดตั้งโทษได้ตามระเบียบข้าราชการพลเรือนทั้งนั้น เช่นทุกกรณี
หรือหน้าแผนกตำรวจที่ตั้งจังหวัดตั้ง ข้าพเจ้าจึงหวังว่าข้าพเจ้าตั้งโทษได้ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน แต่ว่าสำหรับตำรวจซึ่งอยู่ใน
กระทรวงเดียวก็ยังไม่ให้ข้าพเจ้ามอบอำนาจตั้งโทษได้แม้จะเห็นชอบ
ก็ไม่ได้ และเมื่อขอขออนุญาตเรื่องการบังคับบัญชาตามเป็นกฎหมายแต่
จะอะไรไม่สู้ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการปฏิบัติราชการในหัวเมือง และ
เป็นกฎหมายแต่ขอที่จะมอบให้ตั้ง ความตั้งตั้งแก่ประชาชน เพราะว่าการบังคับ
บัญชาเป็นระเบียบเรียบร้อยดีแล้ว ความยุติธรรมของประชาชนก็ตั้งได้โดย
พร้อมมูล และเมื่อขอเรื่องนอกเรื่องหนึ่งว่า อำนาจการบังคับบัญชาที่จะให้

นั้นจะไม่กลายเป็นอำนาจในกรมแต่สักกรเดียว หรือกลายเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาด เช่นหมื่นเตย กระผมหนักว่าในเรื่องการบังคับบัญชาแล้วจะต้องมีการตั้งโทษกัน มิฉะนั้นไม่เกรงกลัวหรือมีความเคารพต่อกัน ตามธรรมเนียมตามบังคับบัญชาใดไม่มีอำนาจตั้งโทษผู้ใดบังคับบัญชาได้แต่ การบังคับบัญชาไม่ควรคิดตั้งโทษถ้าเราคิดว่าทางห้องเมืองไม่ควรให้อำนาจ ถ้าไม่ส่งมอบตราจึงให้รัฐมนตรีตั้งโทษข้าราชการทอไม่ได้ เท่าที่ผมขแรงมากเป็นเหตุฐานทออยู่โดยพร้อม ถัดมาชักหรือผมเถียงก็คนใดตั้งด้วยผมพร้อมที่จะให้ก็ได้

๑๕.๕๕ น.

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ผมขอโทษท่านสมาชิก คือว่าผมยังคิดพัน อยากจะทำความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง คือที่ท่านอธิบายมันตรงกับที่ผมเข้าใจ คือผมบอกปัญหาเฉพาะหนัก คือคุณหลวงอึ้ง ๆ เสนอกฎหมายให้ตั้งโทษข้าราชการในจังหวัดได้ ในตำแหน่งเทียบเท่าหัวหน้ากรม การปกครองกับการตั้งโทษ ผมเรียนแต่จะว่าคุณหลวงกฎหมายข้าราชการพลเรือนก็ตาม อะไรก็ตาม ในเรื่องฉันทน์ไม่มีปัญหา คือจะให้เขาตั้งประจำจังหวัดมีอำนาจปกครอง บังคับบัญชาอัน ถ้าจะแปลความอำนาจตั้งโทษได้แก่ ปลัด หรือนายอำเภอ ในตมณฑลในชนบท ในที่สุดท่านว่าแปลตามกฎหมายเราเองใช้อยู่ เมื่อกฎหมายใช้อย่างที่ท่านต้องการเพียงเท่านี้แล้วจะออกกฎหมายทำไม เมื่อกฎหมายยังใช้อยู่แล้วจะออกกฎหมายใหม่ทำไม แต่ปัญหาที่ตรงกันคือ พระราชบัญญัติฉันทน์ตราลงและพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑ ในนั้นเขียนไว้ว่า ต่ำกว่าฉันทน์ ให้เป็นไปตามกฎหมายอาญาของฉันทน์ตราลงหรือกฎหมายพิเศษ กฎหมายพิเศษของฉันทน์กฎหมายทั่ว ๆ ไป กฎหมายทั่ว ๆ ไปไม่มาบังคับกฎหมายพิเศษ ปัญหาใหญ่มีอยู่ ฉันทน์ตราลงของเรา ถ้าเขาตั้งประจำจังหวัดมีอำนาจเท่ากับหลวงอึ้งด้วย ๑ หลวงชาติ ๑ จะไปกันใหญ่ ที่เป็นอยู่ ทุกฉันทน์มีอำนาจ มีทางตั้งโทษกันได้ แต่ที่ท่านเขียนตั้งโทษ ท่านหมายถึงตั้งโทษตามที่ได้มีอยู่ ก็เขียนไปแต่ไม่ยอมไปออกกฎหมาย

๑๕.๕๗ น.

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าอยากจะได้เรียนท่าน รัฐมนตรีด้วยว่าการกระทรวงมหาดไทยตั้งปัญหาว่า ถ้าหากว่ากฎหมายเดิม มันใช้ไม่ได้ไม่จำเป็นจะต้องออกกฎหมาย ข้าพเจ้าขอโทษท่าน รัฐมนตรีคงจะ พึงคำอธิบายของสมาชิกที่ลงนามปรายเมื่อก่อนไม่เข้าใจและไม่หมด ข้าพเจ้า เขงกนังฟังอยู่ เหมือนคน กัดลาวเพียงว่าโดยบทกฎหมายหรือระเบียบราชการ นรหารแห่งราชอาณาจักรกบฏ หรือบทกฎหมายข้าราชการพลเรือนกบฏ ถ้า จะทำก็ทำได้ เหตุอันใดที่จะทำไม่ได้ ก็เสนอกฎหมายเพราะมกฏ ก.พ. ที่เทียบ ขนของคนกบฏวาง จึงอยู่ รัฐมนตรีว่ากฎหมายตั้งโทษมันมันยงกนอย ถ้า ใช้กฎหมายข้าราชการพลเรือนได้ก็ใช้ ถ้าหากใช้ทางตำรวจได้ก็ มอขย ด้องกฎหมาย แต่ความจริงการตั้งโทษตำรวจ ตั้งได้ทั้งพลเรือนและวินัยตำรวจ แต่เนื่องด้วยกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๘ เป็นการขัดข้อง หรือไม่จำเป็นของแก่ ทน ปัญหาอยู่ ที่ว่าจำเป็นของแก่ หรือไม่ใช่ที่นำมาแต่เดิมมาอย่างไร เป็นเหตุผดง ประกอบการวินิจฉัยเท่านั้น แต่อาจถามจะพิจารณาว่าต่อไปหรือขณะนี้ควรจะ เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าสงสัยเหมือนคนกนว่าในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีมหาดไทยนั้น จะปรารถนาถึงความสงบสุขของบ้านเมือง น่าจะปรารถนาด้วยใจจริงหรือ บรือ ของ การ ปกครอง ทองท ข้าพเจ้า คิดว่ากฎหมายฉบับนี้ออกให้ไปแต่ขอ ขาดสองจะไม่เป็นเพียงบรุษไปรษณีย์หรือเป็นเพียงเจอด อันอาจการบังคับ บัญชาตคนซึ่งเดยอน ออกกตคนในเรื่อง ระเบียบราชการพลเรือน เป็นอันมาก ความจริงข้าราชการทหมายตงนหน้าของจะมีอำนาจอยู่ แต่กฎหมายได้กต กนอำนาจของรัฐมนตรใจจะใช้อำนาจโดยพลการไม่ได้ ความขัดข้องใจ อย่างน้อยอยู่ในคณะรัฐมนตรีเหมือนคนกบฏสมาธิภักดิ์แทน ซึ่งเห็นว่า ความเหมาะสมมีความก้าวหน้าในปัจจุบัน คือเหตุเกิดชนิดเดียวในการ พช พตอง ไม่น่าประติติภาพในการ ให้คุณให้โทษ ในท้องที่เหมือนเหตุการณ์เช่นเกิดขึ้น ที่ ไทบกไร่กฎหมายควบคุมคน กบฏ ดแต่ผู้ ร่างกฎหมายนี้ของรัฐมนตรมหาด ไทยก็ยังคงจำได้ว่าในสถานที่เอง ที่มเขงกอนที่รัฐบาลส่งมยมนจะวางกได้ขแรง เจตนาจะความมุ่งหมาย เพื่อให้งานมีประติติภาพ การระตักให้ดระจำได้ว่า

ก่อนที่ทรงพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน ๒๔๗๕ จะออกมา หนทางประดิษฐ์
 มนุษยธรรมได้ปรากฏในสมัยนั้นว่า ความมุ่งหมายอย่างไร ไม่ใช่จะทำให้
 ต่างคนต่างแก่งแย่งอำนาจกัน ข้าพเจ้ายิ่งได้ชัดข้าราชการส่วนภูมิภาค ทั้ง
 ตำรวจกำเภอกำหนดวงประจำจังหวัดมาแล้ว มีอำนาจแต่งตั้งความเต็มภาค
 กติว่าเอง ได้คนหนึ่งจะมีอำนาจมากกว่า แทนที่จะให้คุณกตบัสให้เห็นว่าให้โทษ
 ครั้งแรกที่ตนยกขึ้นที่รัฐบาลจะเข้าบริหารราชการบ้านเมือง สักสักก็ตาย
 ท่านได้ตามท่านนายกรัฐมนตรีมนตรีคนใดการปกครองไร่น่าปรกติบ้าง ซึ่งจะได้
 กับประเทศนี้เอง และได้ตามท่านนายกรัฐมนตรีว่า ท่านจะปรับปรุงอย่างไร
 ตามที่เราเห็นกฎหมายขึ้นมา สภาภิบาลนั้น เบื้องหน้าความเห็นไม่ทางใด
 กัน แต่รัฐบาลไม่จึงปรารถนา ว่าจะมีเหตุผลแล้วข้าพเจ้าไม่เห็น สักสัก ต่อมา
 เมื่อ ข้าราชการเหล่านี้จะขึ้น รัฐมนตรีคนหนึ่งจะไปข้าราชการกรมมหาด
 ลายไปได้ เพราะฉะนั้นกฎหมายระเบียบแบบแผนเขาข้างทางหนึ่งแล้ว ในเรื่อง
 ที่ใครบ้างใครหนึ่งรับผิดชอบ ถ้าบ้านเมืองไม่เรียบร้อยอาจจะเสียเอาข้าราชการมา
 พิจารณาโทษได้ ถ้าไม่ผิดคดีในไม่ตั้งที่ขาดเรื่องอันหนึ่งแล้ว รัฐมนตรี
 จะตั้งข้าราชการมาตั้งโทษตั้งการโรงตั้งข้อบก ข้างไปไม่ได้ หนักของข้าง
 ขึ้นข้าพเจ้าไม่รับใจ เหตุผลมีความเห็นต่อไปแล้ว ประโยชน์ของบ้านเมือง
 จะเกิดขึ้นหรือไม่ ถ้าไม่อย่างนั้นคนท้อ คนละหลังกันเป็นคดีกัน เสียอันกับ
 เป็นรัฐมนตรีข้าราชการทุกคนไม่แล้ว ข้อคดีตั้งใครไม่ได้ จะตั้งโทษก็ไม่ได้
 เขามหาความถือไปข้อ จะตั้งโทษกันอย่างไร แต่ทำงานกันอย่างไร เห็นชน
 กับคนละกรมการจึงคิดเผื่อไปตั้งให้ข้าราชการคนนั้นทำ ถ้าเขาไม่ทำก็
 ไร จะว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นการตอบกระท ของท่านรัฐมนตรีที่ตอบไป
 ไม่สามารถจะรับผิดชอบอะไรเขาได้ ถ้าอย่างนั้นเองรัฐมนตรีในใจเป็น เขาชี้
 เขาเอง เจ้าเมืองไม่ต้องชี้คนยากเข็ญ เมื่อได้ผลเจ้าเมืองจะตั้งไป
 ข้าพเจ้าคิดว่าอย่าไปพิจารณาถึงความที่เป็นมาแล้ว เขาจะงานที่เห็นอย่าง
 มาประกอบเหตุผล แต่ต้องพิจารณาถึงปัจจุบันด้วยว่าควรให้โทษให้
 กฎหมายอย่างนั้น ควรจะให้คนมีอำนาจเด็ดขาดสักคนหนึ่ง แต่กฎหมาย

ฉบับนี้โดยให้เกียรติแก่ความดีของข้าพเจ้าโดย... ก่อให้เกิดประโยชน์แก่
ในคราวของหมอก... ข้าพเจ้าคิดว่า... หรือเป็นนัยอันดี...

๑๓.๑๓ น.

นายใหญ่ สมะสังห์ (คำปาง) : กุณหมายฉบับพระศกไป
โดยข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเหตุว่าท่านคนดังกล่าว... แต่ไม่คิดจะรับ
ผู้... เป็นคนดี... หรือ...
เป็นของของ... คน โดยเฉพาะในหมู่บ้านหรือเมือง... จุดประสงค์เพื่อจะปราม
ใจผู้ร้ายให้ระงับหรือ รักษา ความสงบภายใน ให้... ยอมรับ...
ประชาชนน้อย ในขณะนั้นความหมายของคำดังกล่าว...
คน... หนึ่งก็ขอพ้องว่า... ของคน... การ...
ซึ่งเกิดได้รับอำนาจตั้งแต่ ร.ศ. ๑๑๑... ๑๑๖ และ ๑๑๗...
พุดตของ... ๑๑๖ และ ๑๑๗...
ชย... แต่ความหมายในสิ่งของราชการ
บัญญัติระเบียบราชการบริหาร... นายคำเกษและราชกิจ...
เป็นประจักษ์ในถิ่นเป็นการรับรองกันอยู่...
กษัตริย์หรือบรรพชน...
อะไรเป็นพระการ... และอะไรเป็นฉันท... ในทางฉันทนั้นฝ่ายปกครองจะไม่
บังคับบัญชาฝ่ายตำรวจเขาไม่ได้...
เป็นต้น...
บังคับบัญชาในสิ่งฉันทนั้นของตำรวจเช่นเป็นฉันท...
เมื่อนั้น...
บังคับบัญชาจากตำรวจเช่นไม่ได้...
หนึ่งนั้นตามกฏหมาย...
มองได้พึงพราชาสี... กงตำรวจบาง... ถ้าหากท่านบังคับ

บัญญัติว่าถ้าจวนเกินไป หรือช้ เรญจวนเกินไป ประชาชนเดือดร้อนก็หัน
 ไปพึ่งตำรวจ ทางฝ่ายตำรวจจะใช้อำนาจปืนหรืออำนาจตะกวดแทงลูก
 มະพร้าวหัวเกินไป ประชาชนก็ลงพากันไปพึ่งข้าเถา ราษฎรอยู่ด้วยความ
 ร่มเย็นเป็นสุขอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นในการที่จะโคตเถียงกันในขณะที่ ทาง
 ฝ่ายรัฐบาลท่านก็ได้โคตเถียงตามหลักการ ออกฝ่ายหนึ่งก็ตามหลักการ ข้าพเจ้า
 ว่าถูกทั้งต้องข้าง ถ้าไม่แยกทำอะไรเป็นอันทำอะไรเป็นธุระการเอง เถียง
 กันไปจนถึงกันเคา ก็ไม่ทางที่จะดำเร้งเด็ดขาดลงได้ อยางไรก็ดี การ
 ที่จะปราบปรามหรือรักษาความสงบภายในนี้ อยางที่จะขอเขียนท่านบรรดา
 ๘ มาชิกที่นั่งอยู่ในสภาเป็นข้อสังเกตว่า รูปเร้องต่าง ๆ แม้จะโยนอำนาจกันไป
 โยนอำนาจกันมา การสอบสวนคดี การบังคับบัญชาอาชฎทางราชการทาง
 ๘ มาชิกนี้ ไม่มีความดำเร้งดังกล่อย่าง ความดำเร้งอยู่ที่ท่านนญ ไหญ่บ้าน ท่านน
 ญ ไหญ่บ้านตามชนบทข้าพเจ้าขอเรียนว่า เชาว์ หมดทุกอยาง รัฐบาลคน
 ไหนประพฤติดังเป็นอยางไร มีอะไรในทางไหน หากินโดยซื่อสัตย์สุจริตเพียง
 ไร มีใจเป็นธรรมอยางไร อะไรคืออะไรต่างๆ เหล่านี้เห็นคั้น เชาว์ หมดทุก
 อยาง ทั้งผู้จนหมุ่ หมุ่ ปดอ เตา ขอประธานโทษ ที่ไหนเขาก็ จะไปล้อม
 ที่ไหน ไปห้องไหนเขาก็ อยู่ที่ท่านนญ ไหญ่บ้าน จะโยนอำนาจกันไปกันมา ที่
 ๘ มาชิกไปเอาที่ท่านนญ ไหญ่บ้าน พนักงานสอบสวนก็ไปเอาที่ท่านนญ ไหญ่บ้าน
 ตำรวจก็ไปเอาที่ท่านนญ ไหญ่บ้าน เพราะฉะนั้นจึงขอเขียนเป็นถถางว่า การ
 ที่เถียงอยางนี้ เถียงกันทางราชการ เช่นนี้ บังคับบัญชาฝ่ายตำรวจออกไป
 ตำรวจ หรือจะบังคับบัญชาให้ตำรวจไปจับโจรสุมร้าย หรือถ้าจะม้อำนาจบังคับ
 บัญชาได้ จนกระทั่งถึงฉนยของเขา เช่นผู้กหตีให้เขมแรงและเรียบรอยของ
 เป็นคั้น ถ้าประเด็นจะบอกโคตเถียงกันอยุ่ อยางนแต่อกม้หวังว่าจะเป็นที่ด้ข้า
 เรียบรอยลงไปได้

หลวงองค์อนารักษ์ (อ้างทอง) : เพศความเข้าใจชัดเจนนั้นขอ
 เปรียบเหมือนคนตาบอดมุงหม้อของโรงพระราชมณู ผู้รับเงิน ไม่ได้มุงหม้อ
 ที่โรงมุงแต่จะไปตั้งที่ใดต่อที่ใดด้วย หรือเรไรบ้านนี้โรงพระราชมณูผู้
 ไม่แข็งแรงไม่ใช่อย่างนั้น เห็นมุงที่โรงมุงจะหักกันไป การตั้งที่โรงมุง
 ก็ตั้งอะไรไป พระโรงมุงตัวรอด นิตกรการจะให้โรงมุงตั้งนายอำมาตย์มา
 ตั้งโทษตามพระราชมณู ผู้รับราชการวัดนี้ ความมาตรา ๕๖ เท่านั้น พระม
 หลวงองค์อนารักษ์ทงหลายคงจะเข้าใจพอควรที่จะรับหนัดการได้ตลอด

นายวงศ์ วิระชาติพลี (จันทบุรี) : ข้าพเจ้านั่งฟังทางฝ่ายรัฐบาล
 และ ผู้เสนอ คติของตนมาซึ่งผู้สนับสนุนและท่าน ก็ยัง รุดถาม ทางพระราช
 บัญญัติคนตายกับอาชญาเหตุที่จะเกิดพระราชมณูคนกดี ถ้าเราจะลดอาชญา
 อย่างตรง ๆ เกิดมา เวลานี้ตัวรอดมุงจะรังคณาญประชาชนหรือความมั่นคงหรืออา
 ชญาคน พดกันอย่างไร ๆ ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนั้นด้วย แต่อาชญาที่พระราช
 บัญญัติคนตายข้าพเจ้าไม่สามารที่จะสนับสนุนให้เขาไปตามผู้เสนอได้ โดยเหตุที่อา
 ชญาเป็นมุง เวลานี้คนเขมร กษัตริย์ อาชญาคนฝ่ายทางปกครอง เห็นอย่างไรกัน
 ถ้าหากอาชญาเกิดมา ให้อาชญาคนต้องเป็นผู้รับ บัญชาของตำรวจชน และอา
 ชญาคนเป็น มุงคนบญชาของตำรวจชนแต่ก่อนนั้นอาชญาคน อาณาจักร
 จะตั้งไรกัน แต่การ ไรนั้นข้าพเจ้าคิดว่าจะเกิดความไม่สงบชนชกเหมือนกัน
 กัน เพราะเวลานี้เราว่าตำรวจเป็นอย่างไรกับทางปกครอง เมื่อเห็นเช่นนั้น
 แล้วความมุงหม้อ ของผู้เสนอ ที่จะเสนองานพระราชบัญญัติมาเพื่อต่ออาชญา
 และความสงบสุขของประชาชนนั้นคงจะไรเสีย ก็จะเป็นเหตุแห่งความ
 ยุ่งยาก โดยเฉพาะที่ ทางฝ่ายปกครองและฝ่ายตำรวจเท่านั้น เพราะว่า
 เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาในวัดฉบับนี้ โดยเฉพาะที่เขตนี้ มาในสมัยราชธานีโดย
 ก็ไม่ต้องพูดเฉพาะทางปกครองบังคับบัญชาเป็นอย่างไร เคยอนเวลา นิตมย
 ประชาธิปไตย ความการแบ่งแยกการบริหาร และการแบ่งแยกหน้าที่อำนาจ
 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ะไรที่เราควรจะจัดการได้ เราคิดว่าควรจะจัดการในทาง

คือเกิดเรื่องกันอยู่ เสมอ ฝ่ายข้าพระองค์มีอำนาจให้คนให้โทษแก่ข้าพระองค์
 ความดังบ่วงจักรเมฆ ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าบรมบุญคุณ ออกไปแต่ประชาชน
 จะได้รับความดังบ่วง ข้าพเจ้าขอส่งมอบรับรางวัลพระเจ้าบรมบุญคุณ ให้บอกไม่ได้
 ๑๖.๑๖ น.

นายชื่อน อำพล (สมทรวงคราม) : สำหรับพระเจ้าบรมบุญคุณ
 ทนใจเพมเต็มฉบับที่ ๕ น ซึ่งข้าพระองค์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ไม่เห็น
 ด้วยจริง ๆ เหตุที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับพระเจ้าบรมบุญคุณที่ข้าพเจ้าโดยอนงค์ บรวง
 ทนชกไปแต่อนัน เขามความประสงค์มุ่งหมายเพียงจะให้ข้าพเจ้ากับข้าพเจ้า
 ตงโทษกันเอง ไม่ต้องการโทษคนอื่นไป ย่อมว่าดังตงโทษคนอื่น ด้วยเหตุ
 กฎหมายข้าพเจ้าเป็นกฎหมายพิเศษ กฎหมายเฉพาะ โปรดให้ระงับ
 ข้าพเจ้าโดยมากถือไม่พอของกระของต้นเท่านั้น เดียวกันตราของขุนเขอะเยะ
 เมคนายตั้งภักตพินทาก็ไปมากมาทางนั้น ทนฝ่ายปกครองทางบ้านเมือง เช่น
 ข้าพเจ้าของประจำจังหวัดเป็นเพียงเต็มปากกน ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงว่ากล่าวกับ
 ไม่ได้ ถ้าจะให้ข้าพเจ้าของประจำจังหวัดไปตั้งให้ข้าพเจ้าของอะไรก็ได้ เพราะปากกน
 ไม่ได้มาบวระจะคุ้มครองบวระของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าพูดด้วยน้ำได้ใจจริง
 เพราะความจริงเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้ามีเพียงแต่จะกล่าวพูดเกินมาก แต่
 เหมกนทหาร ถ้าให้ข้าพเจ้าของประจำจังหวัดมีอำนาจดังตงโทษข้าพเจ้าได้แล้ว
 ผลร้ายจะเกิดขึ้นแก่ประชาชนเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้แหละ ข้าพเจ้าของประจำ
 จังหวัดซึ่งเป็นผู้พิจารณาเห็นเดอว่าเป็นดี ไม่เข้าใจเรื่องข้าพเจ้าคิด จะไปตั้งผิด
 ดังอกเช่นนี้ ก็จะเป็นอันตรายขึ้นได้ ทนปัญหาหม้อย ชนคิงจว ถ้าหากว่าพระ
 ราชบรมบุญคุณท่านบรมมหกถร ไปตั้งตั้งข้า ให้อนงค์ของข้าพเจ้า แต่เดิมเขาเสีย
 ไป เพราะแต่เดิมเขาให้ข้าพเจ้าตงโทษข้าพเจ้ากันเอง ไม่ให้กล่าวกน ถ้าให้
 ข้าพเจ้าของประจำจังหวัดตั้งตงโทษข้าพเจ้าได้แล้ว ข้าพเจ้าตั้งตั้งว่าข้าพเจ้าจะ
 กตายเป็นเครื่องมอของข้าพเจ้าของประจำจังหวัดไม่ได้ เพราะเหตุว่าข้าพเจ้า
 กระทำ ตาม ในศึก มาวกมาย มักจะปรองกน ว่า ข้าพเจ้าของประจำจังหวัด ทำไม่ได้

ข้าพเจ้าจะพูดเป็นกลางว่า ย่อมเป็นที่ทราบกันเป็น ส่วนมากว่า ทางฝ่ายตำรวจ กัด
 ฝ่ายหลวงอนกต มือไม้ระชาดทรงหน แต่หากว่าพวกทมิฬมือไม้ระชาคน พุดกาย ๆ
 คนเดดๆคนเดดแบ่งอาชพกนกันมาศุด เพราะเป็นเรื่องในระหว่างเราทั้งสอง
 แต่ถาหาว่าคนเดดๆคนเดดๆรวมหัวกันเราอย่างนเดว ขอให้คิด ข้าของ
 ประจางหัวัดอาชไซ้อานาจกคชราชฎรโดยเอาตำรวจเป็นเครื่องมือ ข้าพเจ้า
 จะยกตัวอย่างให้เห็น อย่างในจังหวัดสมุทรปราการ ในสมัยข้าพเจ้าเป็นผู้แทน
 สมุทรปราการ ก็โดยเหตุที่ราชหลวงประจางหัวัดผู้หนึ่งได้ไซ้อานาจกคช
 ราชฎรในสมัยนั้นไม่มีกฎหมายให้อานาจคดีย้ำไป ถ้าให้ม้อานาจโดยกฎหมาย
 อย่างนเดว ราชหลวงประจางหัวัดบางคนซึ่งเป็นคนค่อนข้างยะได่ ท่านคงให้
 อานาจตำรวจเป็นเครื่องมือของนแต่เดยว โดยความคิดเห็นของข้าพเจ้า
 เดวข้าพเจ้าเห็นด้วยเดนออกกฎหมายฉบับนควรจะถอนไปเดย เดวไปแก้ไข
 ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ ฝ่ายพลเรือนเพิ่มเติม มาใหม่ให้เหมาะสม
 ตย้าให้ไปย้ง กับพระราชบัญญัติว่าด้วยอนัยตำรวจ ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างน
 จะดีกว่า เพราะฉะนั้นจึงเห็นอ่าไม่ควรปรับกคการแห่งราชพระราชบัญญัติคน

๑๖.๒๑ 14.

นายพันตำรวจตรี หลวงเจริญตำรวจการ (อุทัยธานี) : ข้าพเจ้า
 เองได้ฟังมาดังนเดย และพระราชบัญญัติฉบับนอย ในพระคระของข้าพเจ้า
 เอง แต่เพงมาทราบเมือชนัดปีเดว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็คิดส้นใจอ่าไม่
 พุดในเรื่องปัญหาแห่งกฎหมายที่กฏของขบกับไต ๆ ทงหมด จะพุดในด้าน
 ปฏิบัติงาน จะพุดการปฏิบัติงาน คอยานในเวถานตำรวจมือนัยหรือไม่มือนัย
 ข้าราชการพลเรือนมือนัยหรือไม่มือนัย อนนพระราชบัญญัติใหม่ เพราะ
 ฉะนั้น ตำรวจเป็นฝ่ายม คกรวมเป่งหม เป็นเหตุาเป็นกรมเป็นกอง
 มีตาดูชอย เป็นตักฐาน รัฐบาลอนุญาตให้ลคอาชได้เป็นแห่งเป็นแห่ง
 เป็นค มีใครจะตราบตระตองเขาไปนคณนไม่ได่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเอง
 รู้สึกอ่าราชหลวงประจางหัวัด ถึงเมเดยอนกเป็นผู้บังคับบัญชา ไม่ใช่เป็น

ผู้บังคับบัญชาเมื่อไร เป็นนายอำเภอก็เป็นผู้บังคับบัญชา เวลานี้ในฐานะ
 เป็นผู้บังคับบัญชาตำรวจนครบาล คงแต่นายสิบตรี สิบโทขึ้นไปตลอดจนผู้การ
 ผู้กองตลอดจนอธิบดีกรมตำรวจ รัฐมนตรี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 นักตม ผู้บังคับบัญชาโดยตรงของตำรวจ ตำรวจจะต้อนนักตมบุคคลเหล่านี้
 ท่านเหล่านี้จะสั่งการอย่างไรก็ตาม ก็ต้องเชื่อฟังและต้องเคารพนับถือ ข้าหลวง
 ที่จะเดินทางไป ตำรวจก็ของท่าความเคารพนับถือนายอำเภอเช่นเดียวกัน นี้
 เป็นผู้บังคับบัญชา เป็นหน้าที่ที่จะต้องเชื่อฟังคำสั่ง แต่การลงโทษนั้น
 เหตุระมันเปล่งออกยี่ดักหนอย มันเป็นเรื่องน้อย เมื่อครั้ง ๓๕ ปีมาแต่ท่านก็
 ได้อินไมไรหรือ ถ้าใครได้เด็ดขาดเขาไปแล้วเป็นยิ่งหมด เพราะเป็นหมู่
 เป็นเหล่า มันยากแก่การวินัย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้าจะให้ข้าหลวง
 ลงโทษที่เดียวกัน ในกฎหมายอันนี้ไม่ทราบว่าจะโทษเฉพาะตำรวจ วินัย
 ตำรวจ หรือว่าพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการพลเรือนก็ไม่ทราบ เพราะ
 ฉะนั้นการลงโทษทำไมจะลงไม่ได้ ข้าหลวงประจำจังหวัดลงโทษได้ ตำรวจ
 คนหนึ่งมีความผิดควรลงโทษแต่ก็ลงโทษได้ ผู้กำกับกับข้าหลวงพูดจาด้วยได้
 นายอำเภอเช่นเดียวกัน ผมเห็นว่าเป็นอย่างนั้น แต่ขอให้นักตั้งคิดรวม
 ในขณะนั้นเป็นอย่างไรเป็นของราชในขณะนั้น เวลานี้กรมการฝึก ข้าหลวงก็
 นายอำเภอก็ ตำรวจก็ ก็รวมเป็นอย่างไบบ้าง อันผมเห็นว่าควรเกิด
 เหตุขึ้น เพราะฉะนั้นผมเห็นไม่ควร ขอให้ไปไปตามเดิมก่อนจะตั้งกระมัง
 เพราะฉะนั้นผมเองขอคัดค้านกฎหมาย

ประธานสภาผู้แทน : ท่านว่าจะตั้งนับตั้งนั้น แต่ตั้งท้ายท่านบ้าน

นายทิม จันทรส (อุดรธานี) : รัฐสภาเจตนาว่า ร่างกฎหมาย

ฉบับนี้ ร่างด้วยความเห็นในทางเป็นพนักงานฝ่ายปกครอง ถ้าพูดให้ถกการ
 แสดงน่าจะรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในด้านความคิดเห็นของกระผม
 แล้วรัฐสภาจะรับกับวินัยตำรวจ ผมขอกราบเรียนด้วยความจริงใจว่า ดมัย
 ตำรวจยังเป็นมณฑลตม มีผู้บังคับบัญชาเรียกจากผู้บังคับการตำรวจมณฑล
 มณฑลตม.....

นายสวัสดิ์ สารสาณิน (กาญจนบุรี) : เรียบอกแล้วจะทำ
หมายต่อนับต้น ทำไม้จึงปล่อยให้วางไหม ๒ คน ๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : คือคุณทองแดงเจริญทำผิดระเบียบ เพราะ
ท่านบอกจำท่านต้นนับต้น แต่ท่านพูดเรื่อยมา ในที่สุดท่านก็ท่าน คุณทิม
คุณจรดต้นนับต้นหรือท่าน

นายทิม จันทรส (อุดรธานี) : กระผมท่าน

ประธานสภาผู้แทน : คุณท่าน โปรดรอไปก่อน ขอโทษที่

นายก่าย ละอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าไม่ไร้ดูชั้นมาต้น
ต้นหรือท่าน ข้าพเจ้าฟังดู ท่านประธานไปโทษคุณทองแดงไม่ถูก ท่าน
ประธานควรจะฟังว่าท่านหรือต้นนับต้น เมื่อท่านหรือต้นนับต้นท่านก็ควรให้เขา
นั่ง ข้าพเจ้าเสียใจที่ต้องอดรอนมาต่อหน้าท่านประธานเช่น

ประธานสภาผู้แทน : ท่านพูดต้นนับต้นตลอดเวลา มาดัดท้าย
ว่าท่าน

นายพันตำรวจตรี หลวงเจริญตำรวจการ (อุทัยธานี) : ผมพูด
ที่แรกว่าท่าน เคยบอกท่าน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าท่านพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
ไปต้นนับต้น

๑๖.๒๕ น.

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าเสียใจที่เวลาของ
สภาต้องเสียไปเพราะดังที่ไม่ว่าเป็น ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าท่านควรพิจารณาถึง
ปัญหาที่กล่าวถึงอยู่เฉพาะเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ฟังท่านที่มาถึงที่ท่านร่างพระราช
บัญญัติคนและต้นนับต้นแล้ว ตอนแรกเหตุผลทั้งหมดนั้น แต่ว่าข้าพเจ้าอยาก
กราบเรียนต่อที่ประชุมเพิ่มเติมว่า ความจริงที่เคยร่างกฎหมายฉบับนี้
จากแต่ที่ประชุมบางที่จะผิดพลาด ข้าพเจ้าหมายถึงว่าเจตนาของสภาที่ท่านก
หรือต้นนับต้นกต หรือท่านหมายความว่า ถ้าดูตัวอย่างหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ก็นิ ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุการณ์อย่างนี้ไม่ใช่เกิดทันทีเดียว ทรอยเฮคคัมเทินเซน
 ก็นิ มีเรื่องขย นิตเคยบอกธา หงหนาด้านตำรวจของอเมริกาเป็น ปกติ
 ข้าเองถึงตั้งใจคงเช่นเคยธาเกอ มีเรื่องเท่านั้นปกติข้าเองไปจริงใจจึงหนวด
 เกรายาว ไปเอาสิ่งชนิดไปในกระเป่า ทอชย เช่นนมมาก นี้เมื่อ ๑-๒
 ปีมาแล้ว เรื่องจริง ๆ ที่เกิดขึ้น ถ้าจะพิจารณาถึงทฤษฎี ฟังคำอธิบาย
 แล้วก็จะไม่ได้ตั้งมีความมุ่งหมาย ด้วยเหตุที่คนนั้นและเหตุอย่างนี้ได้อธิบาย
 มากครั้งหนึ่ง เมื่อนายทอช เป็นรัฐมนตรีมหาดไทย และตั้งฉายาว่าเดินข้าง
 น ทนพวกเด็กทอชยากจนแห่งคนอันยากจนอันน่าใจว้าก่า ทนก็เกิดไม่พอ
 ใจก็แบ่งฝ่ายแบ่งพวกกันขึ้น ความไม่สงบมักเกิดขึ้น ก็เมื่อมีสงครามเปลี่ยนแปลง
 แล้ว อธิษฐานที่ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะคำนึงถึงว่าควรอย่างไรที่จะเกิดขึ้นในเรื่องดังกล
 ะบาย ถ้าจะกระนั้นข้าเองก็ช่วยไม่ได้ ถ้าหากว่านายทอชเอะอะอะไร
 จะจับ ทนนั้นก็มอช เพียรเอาเกอ ผู้กำกับตำรวจจริง ทอดนั้นเป็นกรรมการ
 จังหวัดคนพวกนี้ควรระวังคบกับนายทอช ถ้ามีเรื่องอย่างนี้ในทางบก
 บัญชาถึงกับมอชใหญ่ ความจริงจากมาดหมองเรื่องก็เกิดจะไม่จบ เป็นสิ่งท
 นำมือให้ข้าราชการเต็มไปด้วยอำนาจมากใหญ่ เป็นเรื่องของบุคคลของ
 คนเท่านั้น เหตุการณ์จะไม่เกิดขึ้น เพราะทุกคนที่ทำงานต้องมีความจำเป็น
 ทุกอย่างแต่แล้วมาจะไม่เกิดขึ้น ความเป็นระเบียบเรียบร้อยก็จะมีขึ้น ถ้า
 ตำรวจกับข้าเองร่วมมือกันใจก็ไม่ได้ทรอยเฮค ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาเป็นปัญหา
 ใหญ่ เพราะไม่มีใครรู้ระดับได้ อธิการที่เราคิดกันได้นั้นก็มักเป็น ถ้าจะ
 ถ้านายทอชเอะอะไร ผู้กำกับตำรวจจังหวัดขอมอช ถ้ายาหตองใจ ผู้กำกับเขตขย
 มอช ถ้ายาหตองภาคใจ อธิบดีตำรวจขย ถ้ายาหตองอิมคิใจ รัฐมนตรี
 ขย แต่ถ้าวุฒมนตรี โฉงกนก็ขยมอช ถ้ายาหตองไม่เอาหนักขยปัญญ
 ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรจะให้มีกลหล่นเป็นชั้นซึ่งมีคุณมากกว่าโทษ ขยหาอีก
 หนึ่งถ้าหาว่าไปทำเข้าแล้วจะเกิดไม่พอออกพอใจกันขึ้น ความไม่พอใจนี้

นายทิม อินทรศรี (อุตรธานี) : ผมต้องขออภัย ผมถูกขน
 มาที่ปลายฟ้าเมื่อนั้น เพราะท่านประธานขับ บกตกขับเพราะเจตนาจริง
 กัดเป็นฝ่ายร้าย ท่านประธานไม่ระมัดระวังไม่ถี่ ที่ผมเห็นว่าทางด้านตำรวจ
 ทหารตำรวจประจำจังหวัดปกครองมาตั้งแต่ครั้งบรรพกาลแล้ว จะเห็นได้ว่า
 ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองผมขอท้าวความไปประมาณ ๓๐ ปี ทิวทัศน์ด้าน
 ตำรวจเฉพาะอำเภอเกษมธนากร หรือธนบุรีโท หรือชัยเชก นี้เรียกว่า ทิวทัศน์ด้าน
 ตำรวจ ปลัดอำเภออะไรก็ตามที่ท่านเหล่านั้นเรียกว่าทิวทัศน์ด้าน ทนชนางหวัด
 เรียกว่า บังคับของชนอยุ่กับมณฑลเทศาภิบาล นายตำรวจได้ยึดถือใน
 การปกครองให้ ชนคอกชนม บังคับของ ในชั้นข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้
 อำนวยการจังหวัด แต่ควรชนในทางปกครองมาชนโดยตรงไม่พึงจะเห็นว่า
 ผู้บังคับของมณฑล กษัตริย์เจ้ามณฑลเทศาภิบาล ภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง
 แล้วจึงเรียก พ.ศ. ๒๔๗๖ เปลี่ยนนามชนมณฑลต่าง ๆ เรียกใหม่ว่าผู้บังคับการ
 ตำรวจภาคเขต ๑ เขต ๒ เขต ๓ เขต ๔ เขต ๕ เขต ๖ เขต ๗ เขต ๘
 เขต ๙ ภายหลังใหม่เรียกชื่อ การปกครองตำรวจนี้ ๆ คงจะเห็นได้ว่าใน
 การปกครองชนตำรวจ คงจะเห็นได้ว่า ในการปกครองชนตำรวจจังหวัด
 ซึ่งมีตราประจำจังหวัด เก้าจังหวัด หรือข้าหลวงประจำจังหวัด หรือผู้
 อำนวยการจังหวัด ได้ปกครองตามกฎหมาย แต่ตามการปกครองเรียกว่า
 ผู้บังคับบัญชาในทางปกครอง หากได้เป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงไว้ ขอบ
 นแปรจะเห็นได้ว่า ในความการปกครองที่ชนแก่กระทรวงมหาดไทยได้ปกครองมา
 ตั้งแต่ครั้งบรรพกาลแล้ว บัดนี้ทางด้านตำรวจได้เจริญชน มีโครงการ
 มณฑล ตำรวจจะแยกเป็นผู้บังคับของตำรวจ เปลี่ยนใหม่เป็นผู้การการ
 ตำรวจ เช่น ธนบุรีโท ชัยเชก หรือจากัด ที่เป็นทิวทัศน์ด้านตำรวจกรม
 นายร้อยตำรวจตรี จนถึงชนนายร้อยเอก จนบัดนี้ชนตำรวจ ผู้บังคับของ
 ผู้การตำรวจ ชนแก่ข้าหลวงเทศาภิบาลเป็นต้น การปกครองแบบปกครอง

มานานแล้ว การปกครองสมัยก่อน ๆ คำว่าจะยอมอยู่แก่ข้าหลวง ผู้กำกับ
 การมณฑลนั้น ๆ ชนแก่เทศา ส่วนน้อยเป็นอีกเรื่องหนึ่ง มิได้หมายความว่า
 ว่าข้าหลวงประจำจังหวัดจะดองโทษชนคำว่าจะไม่ได้ ก็ดองโทษได้ ดองโทษในทาง
 ปกครอง เช่นอาจจะผิดกฎหมายใด ๆ ก็ให้โทษเช่นเป็นต้น น้อยก็อย่าง
 นั้น ธรรมดาเห็นว่า ถ้าพระราชบัญญัติได้มีบทกวดการแล้ว หรือออกไป
 แล้ว จะทำให้ทางด้านการปกครองระหว่างคำว่าจะเกิดยิ่งขึ้น ธรรมดาเห็นว่า
 ไม่ควรรับบทกวดการ ควรจะแก้ไขเสียใหม่

นายเตียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ขอเรียนความเข้าใจสักหน่อย ความที่ท่านผู้แทนนครสวรรค์ ให้คุณเจนนอน
 จะทำให้เข้าใจว่า รัฐบาลนั้นไม่ต้องการความสงบเรียบร้อย แต่ความจริง
 ยินดีรับกฎหมายที่ท่านว่า ถ้าไรแล้วจะเป็นความสงบเรียบร้อยของแผ่นดิน
 ซึ่งรัฐบาลมีมติชอบมากเป็นพิเศษ ปัญหาที่จะได้รับคำตอบตลอด เกิด
 ความสงบเรียบร้อยแก่ไหนนั้น มันคนละวิธีกันตรงทาง ในเวลาที่จะรับ
 จะของได้บ้างหรือไม่บ้างจะได้ตรงกันข้าม ถ้าเป็นอย่างที่ท่านว่า รัฐบาลนั้น
 หนีไปบ้านเมืองจะสงบเรียบร้อย จะอยู่เย็นเป็นสุข ถ้าไม่มีอะไรที่จะทำให้
 บ้านเมืองเกิดขงเอง มันไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ทนอย่างที่ท่านเขากล่าวคือมาจะถือว่า
 คำว่าจะกับนายอำเภอ และถ้าออกกฎหมายฉบับนั้นเพื่อจะแก้ปัญหานี้คน
 ธรรมดาเห็นอกเห็น นึกถึงแล้วจะว่ากฎหมายฉบับนั้นเด่นอะไรมาก แต่ไม่มี
 ทางจะพดกันผลงเป็นอย่างอื่นได้ เพราะบทกวดการเป็นอย่างนั้น ธรรมดาถ้า
 จะเรียนออกกฎหมายว่าเช่นนี้คนคิดเหมือนกัน ถ้าหากถามคนใดคนหนึ่งว่า
 ดีกว่าในจังหวัดหนึ่งบังคับบัญชาได้ทุกคนเป็นขงดี นั้นจะหนึ่ง หรือถาม
 ใดคนหนึ่งในประเทศสามารถบังคับบัญชาได้ทุกคนประเทศได้เต็มบริบูรณ์ ถึง
 ความสงบเรียบร้อยอาจจะเกิดขึ้น แต่ถ้าในทางกลับจะเป็นความสงบ
 ใด ความสงบซึ่งมีความหมายอย่างใด นี้เราก็เคยวิตกอยู่ คืออย่าง
 ท่านว่าถ้าให้ข้าหลวงมีอำนาจสั่งชาตบังคับบัญชา อย่างว่าตัวจริงเลย หรือว่า

การขงประเทศ นกคนเคยคิดแต่อย่างเมื่อสมัยเทศา ก็ไม่ดำเร็จ เพราะ
เป็นการหันเราหระเบียบเก่า ระเบียบใหม่การที่จะเอาตั้งณภูมิภาคมาเป็น
ตั้งณกลาง อำนาจส่วนภูมิภาคมีนัยที่ตด เพราะฉะนั้นกรมโตกระทรวงใด
มีงกันบัญชาเป็นการตัดสินเป็นการลงโทษ ทดใดอยู่ตรงนคังขอเรียน
ทำความเข้าใจออกครั้งหนึ่ง

๑๖.๕๓ น.

นายเตยง ศรีวัณษ์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าอยากจะทราบเรียน
ถามทั้งสองฝ่าย คือจำเมืองกัน บ้านชอนคาน ข้าพเจ้าขอเรียนถามอย่างนี้ คือ
จำเมืองกันมาทางฝ่ายต้นบงนางพระราชบัญญัติ และทั้งฝ่ายรัฐบาลเหตุผล
ของจำเมืองกันคือทางฝ่ายรัฐบาลในตอนต้นก็ดูเหมือนว่า อำนาจการลงโทษคำร้อง
จำเมืองกันไม่เคยมีหรือทางฝ่ายปกครองไม่เคยมี ทั้งแต่ต้น มาตอนหลังมีผู้
แทนพระเจ้เทรายื่นนอาม และอ้างเหตุผลอ้างพระรชบัญญัติมาซึ่งข้าพเจ้าก็
ไม่ได้ ทำนรัฐมนตรีกับออกดำรับดำจริง แต่จรัฐมนตรีบอกดำดำหากว่า
มีอำนาจอย่างนั้นอยู่แต่คืออำนาจจำเมืองกันหรืออำนาจฝ่ายปกครองจะลงโทษทาง
คำร้องได้ตามพระราชบัญญัติขานษาการพลเรือนแล้ว ก็มีความจำเป็นอะไร
ที่จะต้องออกกฎหมายฉบับนี้ เมื่อปัญหาว่า... ข้าพเจ้าผู้หนึ่งผู้
เป็นกลางจึงไม่ทราบว่าทางฝ่ายรัฐบาลจะ รับหลักการหรือแปลว่าอะไร อำนาจ
การลงโทษคำร้องโดยฝ่ายปกครองได้ ฟังเสียงรัฐมนตรีช่วยว่าการเมื่อตอน
ตั้งภายใต้ปกครองก่อนจำได้ว่าไม่จำเป็น ต้องออกพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ เมื่อได้มีพระราชบัญญัติขานษาการพลเรือนแล้ว แต่รับกันกับทาง
ฝ่ายผู้เสนอบอกจำเมืองกัน อำนาจอยู่ แต่ดูเหมือนว่า... ก.พ. การตั้งกฎ
ก.พ. แต่... เรื่องอะไรที่จะมาพิจารณาพระราชบัญญัติ... โดยที่รัฐบาลรับรอง
ว่ารับกัน ก.พ. นั้น อำนาจการปกครอง อำนาจที่จะลงโทษคำร้องก็ทำ
ได้ตามมาตรา ๑๖ ของพระราชบัญญัติขานษาการพลเรือน ก็ไม่จำเป็นต้อง
ออกเสียงในเรื่องพระราชบัญญัติจะก่อนไปก็ได้... ทนศาลฎีกาของทำ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ไม่เห็น... ตอนต้นบอกว่ามีอำนาจ

มาแต่ตั้งแต่โบราณ เมื่อกฎหมายนั้นยังหาความทวนกับออกจากราชวงษ์ ถ้ามี
 แล้วออกกฎหมายทำไม ถ้าปัญหาเกิดจากกฎหมายจะขึ้นกฎหมายแล้วต้องถาม
 เจ้าของร่างกฎหมายว่ารัฐบาลพร้อมที่จะแก้กฎ ก.พ. แล้ว เป็นอำนาจ ก.พ. ถ้าไม่
 จำเป็นจะต้องมาขอพระราชบัญญัติอย่างไร ชาวเขาฟังแล้วเข้าใจอย่างนี้
 ส่วนเหตุผลที่โต้ตอบอย่างอื่นนั้นชาวเขายกจะฟังรัฐบาลคุณ ถ้าหากว่า
 กฎ ก.พ. นั้นรัฐบาลจะแก้กฎ ก.พ. เสียจะได้หรือไม่ คือใช้อำนาจตามพระ
 ราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๖๖ ที่ ไรกันอยู่ แก่กฎ ก.พ. ซึ่ง
 ไม่ใช่อำนาจของสถานที่ แล้วถ้าจะใช้มาตรา ๖๖ ได้ ปัญหาที่มีคล้ายอย่าง
 นี้ ปัญหาที่ไม่แจ่มแจ้งก็คือรัฐบาลได้ยืนยันหรือไม่ว่าจะให้ฝ่ายปกครองลง
 โทษตำรวจ ถ้าหากว่ารัฐบาลยืนยันอย่างนี้ ก็ไม่ใช่ปัญหากฎหมายขึ้น
 กฎหมาย ตลอดก็รัฐบาลไม่ยอม อย่างนี้ชาวเขาก็พอนึกได้ว่าเหตุผลที่
 อภิปรายกันนั้นผิดคืออย่างไร จึงอยากจะถามรัฐบาลว่าถ้าหากว่าเจ้าของร่าง
 ของร่างพระราชบัญญัติคนไปแล้ว ทางรัฐบาลจะแก้กฎ ก.พ. เมื่อใดลงใน
 มาตรา ๖๖ ของพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนให้ใช้ได้เต็มเมื่อเต็มหนอย
 จะได้หรือไม่ ถ้าเขาอยากเรียนถามก่อนที่จะอภิปรายต้นฉบับต้นหรือก่อน
 ๖๖.๕๘ น.

พลโท มังกร พงษ์มโยธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 ในเรื่องพระราชบัญญัติวินัยตำรวจนั้น ตามที่ท่านสมาชิกผู้ใดเคยรับได้เช่นขอ
 ความจริงจากเขา ได้อ่านถึงข้อ ๖๖ ของใจในเรื่องข้อเหมือนกันว่าพระราช
 บัญญัติวินัยตำรวจนั้นเข้าไปเปิดดูก็เห็นมีบทการลงโทษ ตกชั้นไป มาดัดกัน
 ตกชั้น ๖๖ อยู่ในเรื่องวินัยตำรวจนั้น เมื่อท่านสมาชิกผู้ใดเคยรับได้เช่น
 ก็ให้มาถามด้วย เป็นว่าให้เขาตรง เติมนำแห่งการลงโทษ ให้เป็น ข้อหนึ่ง
 กรม นายอำเภอเป็นหัวหน้าของ เพื่อให้มีการลงโทษนั้นจะดัดกันออก
 ว่าตามวินัยข้าราชการพลเรือนด้วย ที่ปัญหาที่เสนอเปิดพระราชบัญญัติ
 ชาวเขาคงเข้าใจในเรื่องพระราชบัญญัติเหมือนกัน มันอาจจะทำให้เข้าใจผิด

แต่ว่ากฎหมายพิเศษนักอาจจะปรากฏมาอย่างไรก็ได้ ก็แต่เฉพาะทางสภา นั้น
 ประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าสนใจในเรื่องชื่อของพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย ในข้อ
 ที่ ๒ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งได้เสนอพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งท่านสมาชิก
 ณะซึ่งเกรง ที่ใดก็ตามที่พระชนมมาตั้งระเบียบแบบแผนจะกฎหมายหลาย
 อย่าง ในเรื่องนักได้เคยคิดข้อและคุยกันต่อกับท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งและซึ่งเกรง
 เหมือนกัน ตามร่างที่สมาชิกได้เสนอมา ข้าพเจ้าได้ไปค้นดูกฎหมายจะได้
 ให้เจ้าหน้าที่เอามา ดูปรากฏว่ามีอยู่ในพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้อง
 ที่ พ.ศ. ๒๔๖๕ ซึ่งในขณะนั้นไม่ปรากฏว่ามีกรมการตั้งท้องด้วย โดยที่
 ทางฝ่ายปกครองมีอำนาจตั้งท้องได้ คือในมณฑลใดโดยละเอียด มีแต่การ
 เบื้องหลังปกครองโดยมาก ไม่มีการบัญญัติให้ตั้งท้อง ข้าพเจ้าได้ตั้งถาม
 คุยพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ที่ใดหรือแปลว่า ก็ปรากฏว่ามีไรด้วย มี
 แห่งข้าพเจ้าจึงสงสัย และที่ท่านสมาชิกผู้มั่งคั่งกล่าว ท่านก็ตั้งขึ้น
 ตามที่พูดเหมือนกัน ในข้อต่อไปเกี่ยวกับในเรื่องการตั้งท้อง คือให้ข้าพเจ้า
 ไปดูที่จังหวัดที่มีอำนาจตั้งท้องนั้น คือท่านไปศึกษาดูตั้งขึ้นก่อนมากเกินไป
 ก่อนหรือจากเคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัดเกล้าคือใจ
 เหมือนกัน รัดเกล้าสำรวจนามอำนาจเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าจึงเป็นผู้
 มี ความเข้าใจปกครองท้องตั้งฝ่ายออกใจ ในเรื่องเกี่ยวกับ การตั้ง หมู่ อำนาจอยู่
 มาลงในเวลานั้น แต่ทว่าท้องไม่ได้ เพราะครั้งก่อนที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรี
 รัฐมนตรีได้มอบอำนาจให้แก่อธิบดีกรมการท้อง ซึ่งอธิบดีกรมการท้อง
 อำนาจที่จะทำได้ แต่คือมาเหมือนได้ตั้งเด็ก จึงทำให้การปฏิรูปของข้าพเจ้า
 นั้นได้ ไรอำนาจในทางต่าง ๆ ดังนี้ ตามที่ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นในเวลานั้น
 คือมาขึ้น การปกครองของเราเกือบจะเขาไปเขาออกกันหมด คือเราไม่
 ได้มอบอำนาจให้แก่อธิบดีกรมการท้องแล้ว นอกจากนั้นรัฐมนตรี
 อำนาจที่จะตั้งหมู่ อำนาจ ในการ ปฏิรูปของเจ้าหน้าที่ ปกครอง และข้าพเจ้าอยู่
 แต่ ก็อธิบดีกรมการท้องเป็นธรรมดา ก็การตั้งท้องจะต้องเป็นไปตามวิธี
 ข้าราชการพวกอื่น ทนพูดถึงขอของประจำจังหวัดที่มีอำนาจเพียงใด ถึงแม้

ถ้าท่านสมัครผู้เกี่ยวข้องจะเสนอให้เพิ่มอำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดก็ ๑๒๕
 ข้าเองก็ไม่เป็นการเพิ่มอำนาจลงโทษได้เพียงใด เพราะในขณะนั้นเองรัฐจะต้อง
 ประจำจังหวัดก็มีอำนาจที่จะลงโทษตามฉันทา ข้าราชการพลเรือน และข้าราชการ
 ในส่วนภูมิภาคได้ ยิ่งท่านเพิ่มเติมไปอีกชั้นหนึ่ง ท่านก็เพิ่มอำนาจ
 ลงโทษในนายตำรวจชั้นนายร้อยตำรวจได้ เพราะฉะนั้นตามความเห็น
 มานานข้าพเจ้ารู้สึกว่าการแก้ไขอย่างนี้คงจะไม่ได้ผล ข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่
 เพราะฉะนั้นในเรื่องเกี่ยวกับการลงโทษตามทนายเสนอนั้น ข้าพเจ้า
 ก็พิจารณาแล้วเห็นว่าความแตกต่างอย่างนี้ คงจะไม่ได้ผล ในการศึกษาเรื่อง
 ร้อย ตรังถิ่นฐาน ข้าพเจ้าอยากจะขอร้องไปอีกสักหน่อย เพราะเมื่อท่านมโน
 ก็ว่าตำรวจในอำนาจก็พยายามมีระดับตำรวจร้อย ๆ มาจนถึงเนอริ่ง ๆ
 ได้มีกฎหมายขึ้นว่าถ้าการสอบสวนต้องอยู่ ท้าเกอ ก็ให้ไปอยู่กับ
 ชั้นแรก ตำรวจนั้นจะเขาไปพร้อมสอบสวนและให้อยู่ ในความควบคุมของข้าพเจ้า
 ท่านสมัครก็ไม่ได้เห็นด้วยแต่ก็ผ่านไป ต่อมาท่านก็ถอนอำนาจออก ท่านก็ตั้ง
 มีระดับเดิมไปให้ฝ่ายปกครอง ท่านเขาเป็นหรืออาวต่าง ๆ ของตำรวจไม่
 หมด ให้ฝ่ายปกครองมีอำนาจสอบสวนและลงโทษทุกสิ่งทุกอย่างหมด ก็
 เปรียบเช่นข้าพเจ้าจึงตั้งอยู่ในหน้ากระทรวงมหาดไทย ก็พยายามที่จะ
 พิจารณาในข้างบนเหมือนกัน ใครจะมีอำนาจลงโทษแก่ไหนก็อยู่ไป ก็ลงโทษ
 กระทรวงมหาดไทย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นอำนาจของฝ่ายหนึ่งไป
 ให้อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่ดีเหมือนกัน

๑๖.๕๕ น.

นายโสภณ สุกชีระ (ขอนแก่น) : ปัญหาที่เราได้โต้เถียงกัน
 มาเป็นเวลานานนั้นข้าพเจ้าขอประทวนทราบเรียนว่า ขอแบ่งแยกและขอตั้ง
 ๒ ประการด้วยกันคือ ประการแรกคือปัญหาที่ว่าเรื่องอำนาจฝ่ายปกครอง
 ลงโทษตำรวจนั้นกล่าวก่อนหรือไม่ เป็นประการหนึ่ง ประการที่สองคือ
 การที่เราจะให้อำนาจแก่ฝ่ายปกครองนั้นจะได้หรือไม่ สำหรับประการ

ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกดีเหมือนกัน ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยได้พยายามบรรยายตั้งแต่แรกว่า อำนาจการตั้งโทษพนักงานฝ่ายปกครองนั้นไม่ได้เคยมีมาแต่ แต่ครั้นเมื่อได้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องบางท่าน ทางฝ่ายรัฐบาลกลับยอมรับว่าอำนาจเช่นนั้นได้เคยมีมาแต่กาลก่อน และผลก็คือได้อภิปรายรจนกันมาเรื่อยๆ ไปหาความแน่นอนไม่ได้ว่าอำนาจที่แท้จริงในสมัยก่อนนั้นหรือไม่ประการใด ข้าพเจ้าเองอยากจะเรียนว่าข้าพเจ้าเองก็ได้พูดแล้วว่า รัฐบาลนี้ อยากจะกำหนดว่าไม่มีความแน่นอน คือมีความรวดเร็ว แสดงเลยว่าฝ่ายไหนแย้งมากก็ยอมรับว่าฝ่ายนั้นถูกต้องอย่างหนักหาความแน่นอนไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็ใคร่อยากจะยืนยันว่า ความจริงอำนาจเช่นนั้นฝ่ายปกครองได้มีมาแต่แต่กาลก่อน และความจริงได้มีมาเช่นนั้นด้วยไม่ว่าจะเป็นของยกตัวอย่างสหพระราชบัญญัติหรือระเบียบแบบแผนอะไร ข้าพเจ้าเองขอยกตัวอย่างเกี่ยวระเบียบปฏิบัติ ของกระทรวงไทย ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างเมื่อเป็นนายอำเภอ พ.ศ. ๒๔๗๙ และได้เคยคิดเงินเดือนหัวหน้าสถานีตำรวจ ถ้าไม่ข้าพเจ้าทำได้ ถ้าไม่ข้าพเจ้าว่าอย่างนั้นแล้วทำไมรัฐมนตรีช่วยว่าการจะทำไมได้ รู้สึกแปลกใจ แล้วความจริงกฎหมายฉบับนี้ฝ่ายรัฐบาลมานานมีเวลาตรวจตราสอบสวน ท่านเองมีเวลาจะสอบสวน ท่านเองพยายามบำเพ็ญคุณกับการตั้งโทษต่างกัน ท่านเองประสงค์จะบำเพ็ญในเมื่อท่านจะรจนเร็วต่อไป ไม่ใช่ข้าพเจ้าว่าอันนี้กับตั้งโทษอยู่ด้วยกัน คืออันนี้มันอยู่ก่อน แต่อันนี้ราชการพูดเรื่องกับตำรวจนั้นต่างกัน อำนาจการตั้งโทษตามพระราชบัญญัติอันนี้ราชการตำรวจและข้าราชการพูดเรื่องต่างกัน คือหมายความว่าอันนี้ตำรวจเขาแยกแยะออกไป นอกจากได้ออก คิดเงินเดือน ตัดเงินเดือน ก็ยังมีวรรกตกชงตกบริเวณกันอีก ส่วนข้าราชการพูดเรื่องไม่มี ความจริงพระราชบัญญัติอันนี้ตำรวจ ถ้าเรียกชื่อให้ตรงก็จะเรียกชื่อพระราชบัญญัติตำรวจก็ได้ แต่ความจริงเราเรียกเพี้ยนไปเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นปัญหาที่ว่าแต่กาลก่อนที่ได้มีกฎ ก.พ. ที่ท่านสมาชิกได้กล่าวนั้นว่า ข้าราชการฝ่ายปกครองได้มีอำนาจ

ตั้งโทษข้าราชการตำรวจหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นปัญหา และถ้าหาก
 ไม่ตั้งโทษหรืออย่างทรมานตำรวจ ข้าพเจ้าขอขยันท้องข้าพเจ้าเคยปฏิบัติมา
 และขอขยันท้องเราโตมมาแต่... แต่หากได้แก่ไขภฏ ก.พ. เพราะฉะนั้น
 ปัญหาในประเด็นนี้เรารู้แต่ขาด เมื่อเกิดขาดแต่ไม่ต้องวินิจฉัยต่อไป ทน
 ปัญหาต่อไปมีว่า เราควรจะต้องมีอำนาจซึ่งเคยมีแต่มาตั้งด้วยกฎ ก.พ.
 แล้วเราควรจะต้องมีหรือไม่ จะต้องวินิจฉัยเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเองได้พยายามไต่
 ตรองเหตุผลกัน เพราะข้าพเจ้าเองมีญาติเป็นตำรวจและอำเภอก็มีทั้งต้องฝ่าย
 ก็พยายามไต่ตรองว่าจะเอาอะไรดี นึกถึงเหตุ นึกถึงผล แต่ในการที่จะ
 วินิจฉัยอะไรนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่าไม่ได้ทำโดยขาดความรอบคอบและความยัง
 คิด และไม่ใช้ด้วยใจเย็นเยือก แต่ด้วยใจหนักแน่น ข้าพเจ้าได้ตรึกตรองแล้ว
 ว่า ในขณะนี้เป็นที่รับแจ้งจากทางฝ่ายรัฐบาลและทางฝ่ายผู้แทนกษัตริย์ ที่
 ข้าพเจ้าว่ารับทูลเกล้าฯ เราเห็นได้จากกรณีการพิจารณา ร่างพระ
 ราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เราจะเห็น
 ได้แจ้งว่าความรู้สึกความไม่ชอบธรรมเป็นอย่างไรนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าใน
 สถานการณ์ขณะนี้พวกเราได้รับทราบความรู้สึกออกมา รัฐบาลกับบรรยายเหมือน
 กัน เป็นโอกาสอันดีอันอย่างที่ว่าเวลานี้สถานการณ์ของกระทรวงราชการ
 ตำรวจกับฝ่ายปกครอง ข้าพเจ้าขอขยันท้องในขณะนี้ แต่ไม่หมายว่าราชการ
 ตำรวจทุกคน หรือฝ่ายปกครองทุกคนแข็งแรงกันเช่นนั้น ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาก
 เช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้มาชกทุกท่านคงรับของ เราจะเห็นได้ว่าสมัย
 หอหน้าสำนักงานตำรวจมีข้าราชการตำรวจ บางแห่งนายร้อยตำรวจเอก และ
 นายพันตำรวจตรีกรม แต่ต้องข้าราชการอำเภอเป็นข้าราชการชั้นโท มีนาย
 ท่ออำเภอเป็นข้าราชการชั้นเอก เพราะฉะนั้นเมื่อเราเดอนอนคืบราชการฝ่าย
 ตำรวจขึ้นไปสูงเช่นนี้ นอกจากอำนาจบังคับบัญชา อำนาจตั้งโทษไม่มีใน
 บทตั้งโทษดังกล่าวแต่อย่างใด อำนาจบังคับบัญชาที่ยังเหลืออยู่แต่อย่างใด อย่าง
 คนเราลงเงินเดือนค่าที่เราเดอน น้อยก็ตก อย่างท่านนายกรั้วมนตรีเงิน
 เดือน ๒๒ บาท ข้าพเจ้าผู้แทนเงินเดือนหมื่น หรือท่านราชองคมนตรี

จหวอเริ่มเดือน ๒๔ บาท เดิมเงินเดือน ๒๐๐ บาท ความตลกเกิดขึ้น
 ไม่อยู่ในที่ขอมือรายหมื่นบาท เจ้าเองไม่ยักคำไหนแต่ไม่มีคำไหนเดียว
 ทั่วไปจึงมีการลงมือระหว่างตัวจริงกับตัวชกพรัดเรือน เราคำไหนพวกนัก
 การเงินอื่นอะไร ก็ขอเจ้าเองขอลงมือดูว่า ถ้าหากว่าอำนาจนั้นถ้าจะปล่อย
 ใจเป็นราวพองๆ ว่า ไม่ได้ใจทว่าก็พยายามที่จะเอาอำนาจมีอำนาจ
 ไปให้ตัวจริงเพื่อที่จะเอาตัวจริงเป็นเครื่องมือ พอมาบ้างสมัยเป็นอนาคตัวจริง
 เดินไปแต่ทว่าใจได้กักตุนเอาอำนาจแก่ทหารเสีย ในเรื่องอำนาจก็โอนกัน
 เช่นนั้นเป็นทำใจเหมาะสมควร เพราะทหารไม่เคยตรอน ตัวจริงหรือเจ้าหน้า
 ไม่เป็นไรแต่ราชการไม่เคยตรอน เพราะฉะนั้นคิดว่าความเคยตรอนในเรื่อง
 แยกอำนาจกันในทุกอันระหว่างตัวจริงและทหารหรือพนักงานอะไรนั้น เจ้า
 ไม่อยากคำไหน แต่เจ้าเองอยากจะทำเหมือนพวกนักการเมืองที่มีอำนาจว่า
 ผลเกิดจากตัวจริงเอง ที่ได้พยายาม โยนอำนาจเพื่อประโยชน์ของตนเองเจ้า
 เห็นอำนาจก็จะพยายามปรับปรุงตัวจริงหรือไม้คอก เจ้าได้เรียนแต่
 ว่าในสมัยก่อนนั้น หัวหน้านักการเมืองมีแต่เพียงนายดับเล็กหรือจ่า นายดับ
 ปกติสองได้ มีอีกมีบัญชาได้ ประทานโทษ ไม่ไช่ยกยอ ถ้าทหารมีนครช่วย
 ตัวจริงจะไม่เชื่อว่าเป็นความจริง ในสมัยนั้นเจ้าเป็นนายอำเภอชาย ๒๖
 ปี เป็นนายอำเภอที่หน่ มหาด ในท้องที่อำเภอเจ้ามีหัวหน้าสถานี
 ตัวจริงหนึ่งชื่อพี่ม อายุถึง ๕๐ เจ้าจะใช้ไปไหนก็ต้องไป เพราะเจ้า
 เป็นตัวจริงนำความยุติความชอบได้ เจ้ามีอำนาจคิดเงินเดือน แต่มีอย่าง
 เดียวที่ทำได้ คืออะไร เพราะตัวจริงจะทำได้เฉพาะวันยกครองตัวจริง
 เท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้เพื่อนฝูงมาช่วยได้พิจารณาโดยกองแถวหรือไม้
 ประการแรกเจ้าเรียนเรื่องอำนาจนั้นแล้ว จะตั้งเวลาแต่ในขณะนี้ ตั้งถึง
 เวลาใดหรือของพวกนักการเมืองพวกอื่นที่ จะตั้งความบริบูรณ์ไม่พยายาม
 ผลอำนาจให้ฝ่ายปกครองเป็นรองต่าง ถึงเวลาแล้วหรือยัง เจ้า
 คิดว่าก็มีเหตุการณ์ปรากฏตัวว่าในขณะนั้นบ้านเมืองไม่สงบสุข ใจร้าย
 ปล้นสะดมกันมา เพราะว่ามีฝ่ายปกครองและตัวจริงแย่งอำนาจกัน ถึงเวลา

แล้ว แต่รัฐบาลยังไม่ได้ ใจฝ่ายปกครองเห็นว่า วิจารณ์ไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่
จะอย่างหนึ่งอย่างใด จะให้วิจารณ์อำนาจเห็นชาติดวงก็ได้ เขาอย่าง
หนึ่งอย่างใด อย่าให้คาราคาซังอยู่เช่นนี้ เพราะว่าใจข้าพเจ้าแล้วอยากจะ
เป็นดังที่เพื่อนสมัครได้เสนอ จึงหวังว่าเพื่อนสมัครทุกท่านคงจะได้พยายาม
ไตร่ตรองตามที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนแล้ว

๑๑.๐๔ 11:

นางอรพิน ไชยกาล (อนุภรรยา) : คดีขอทราบเรียนค
งานในทศวรรษของหญิงดกเดกนอย คณเป็นผ หญิงจึงไม่เคยเป็นตำรอง
และขอทดลอง เพราะฉะนั้นเหตุผลเกณฑ์ ในการที่จะทราบเรียนคไปนจึงไม่หกล
ฐานอะไร แต่จะทราบเรียนในเทศมตกรรมตา เมื่อคนทวนสมัครผู้ มเกียรติ
ได้กล่าววาทกรรมช่วยวาทกร ขอประทานโทษ ขอประทานทราบเรียนแทน
รัฐบาลดีดกเดกนอยในข้อทวยังไม่เคยเห็นกรมใด ไปกล่าวทวให้ข้าพเจ้ามี อำนาจ
ในกรมหนึ่ง ที่รัฐมนตรีช่วยวาทกรกล่าวเช่นนี้ คณเจ้าใจว่ากล่าวในเวลา
ปัจจุบันนี้ คืออำนาจในปัจจุบันนั้นบางกนขอเดวเป็นดีก็เป็นดงนเป็นกรม
เป็นกอง เพราะฉะนั้นไม่โลกดวในงมีสมมุตนาญาติที่ราชย์เป็นเด็ดขาด
ในสมมุตนาญาติที่ราชย์นั้น พระเจ้าสมมุตนาญาติที่ราชย์แต่ไหนแต่ไรก็ดี คดี
ก็ระชนใด แต่สมมุตไม่ได้ แม่แต่ผู้ตั้งเจ้าราชการจังหวัดคือคนตงนข้าพเจ้า
ก็ศหอกัน แต่สมมุตเราได้แบ่งกิจการหนาทต่าง ๆ เป็นแผนกเป็นกรมเป็นกอง
ฉะนั้นจะกล่าวทวไปไม่ได้ รัฐมนตรีช่วยวาทกรกระทรวงมหาดไทยวาทกรได้
จะให้ข้าพเจ้ากล่าวทวกันไม่เป็นการบังคกร แต่ไม่ได้หมายความว่า ๑๗ ปี
ต้องมาขอ หมายความว่าขอขานน ตามที่ทวนสมัครผู้ มเกียรติจะตั้งทว
ทกต่างมาขยทวพร้อมด้วยช่างมาตฐานนมาตฐาน คณขอประทานโทษไม่
เข้าใจที่ใดกล่าวมาแล้วทั้งหมด คณขอจะเป็นสมมุตสมมุตนาญาติที่ราชย์
สมมุตเป็นพระราชปโดยแล้ว อำนาจต่าง ๆ อย่างที่ใดกราบเรียนไปด หมายถึง
ความว่าไม่ตงนคุณไว้คนเดียว แบ่งแยกกัน ช่วยกันทำ เพราะฉะนั้น

การที่จะให้อำนาจราชทูตขอขมาอีก คิดเห็นว่าเป็นการหนักไป น่าจะแบ่ง
 กันอำนาจส่วนใดควรจะเป็นของใคร อำนาจส่วนใดควรจะเป็นของใคร
 ทนตมราชทูตผู้เคยรับบอกว่าเป็นสมมุติชน ท่านเป็นนายอำเภออายุ ๒๒ ปี เป็น
 นายอำเภอที่หนุ่มนต์สุด แต่มีอำนาจจะไปเรียกคน จากบึงขังหมอนวดเพิ่ม หมาย
 ความว่าอายุตั้ง ๕๐ แดงใช้ไปปราบปรามที่ไหนก็ได้จะไรก็ได้ ในสมัยนั้นเป็น
 สมัยสมเด็จพระนารายณ์ที่ราชธานี เป็นสมัยที่ยังไม่เจริญ เพราะฉะนั้นการ
 การตำรวจจึงมีหมอนวดเพิ่ม แต่สมัยนั้น การตำรวจไม่มั่งคั่งแต่เป็นสมัยเอก
 สมัยโทมนต์นายร้อยทั้งนั้น ไม่ควรจะให้เขาอย่างสมัยเมื่อก่อนอายุ ๒๒ ปี

ทงงานของตำรวจก็งานของการปกครองราชทูต เห็นว่างานของ
 ตำรวจและงานของราชทูตคนละอย่าง อย่างท่านสมุหราชทูตผู้เคยรับบอก
 ใดก็ตามแต่เกี่ยวกับงานปกครองไม่ว่าจะเกี่ยวกับฉนวน งานตำรวจส่วนมา
 เกี่ยวกับฉนวน คงไม่ใช่หมายความว่า จะให้ราชทูตไปฝึกหัดราชการกับ
 ตำรวจ แต่การที่ตำรวจไปเห็นวิชาทหารหรือคนแคแตรมาคิด เป็นการปฏิบัติเพื่อ
 หมายในการพร้อมเพรียง เพราะฉะนั้นการตั้งการพร้อมเพรียงตำรวจ
 ก็ควรเป็นหน้าที่ที่จะทำตั้งนั้นโดยเฉพาะ ไม่เหมือนผู้ทำงานใดจะเหมือนพวก
 ปกครอง ทนราชทูตกับตำรวจโดยมากการทำงานต่างกันมาก ไม่ได้อย
 อย่างนายอำเภอกับราชทูตประจำจังหวัด หรือศึกษาธิการอำเภอกับราชทูต
 ประจำจังหวัดก็คนละอย่าง เพราะฉะนั้นการทอชย ทางการ ความก็คิดความ
 เห็นหรือความผิดชอบรับรับต่าง ๆ ในกิจการของตำรวจก็ยอมทางใดก็ยอม
 ไป เพราะฉะนั้นราชทูตไม่ควรมาอำนาจมากด้วย ถ้าก็เป็นอันว่าใน
 ส่วนที่ราชทูตกับตำรวจ หรือฝ่ายปกครองกับตำรวจไม่ถกกัน
 คิดอยากจะเรียนว่าเป็นเรื่องอันควรคิด มากกว่า ไม่ใช่เรื่องของต่อ
 รวม แดงทนอย่างคำตโมรณกับราชทูต ทำไมคำตหรือคนทำงานในศาลัน
 คงแต่เรียนแต่มีชนกไม่เห็นกวางกายกับราชทูต หรือได้มีการตักตักแสดงราชทูต
 ทนตำรวจโดยเฉพาะจังหวัดขอบ คิดไม่เห็นว่าการตบหนุ่มนต์ถูกราชทูต
 เพราะเป็นงานคนละอย่างคนละแผนก แต่ขอฝากเรียนให้ราชทูตทงทง

ตั้งด่านตรวจหรือผู้กำกับการตรวจทางสองคน ทางคนต่างหากตั้งอีกคนต่าง
 คนต่างหากคนหนึ่งหน้าทวน ถ้าตั้งคนมีความเคารพสามัคคีปรองดองกัน
 แล้ว งานราชการของท่านก็เป็นที่เรียบร้อย งานราชการแผ่นดินก็ดำเนิน
 ไปโดยเรียบร้อย ส่วนผู้ขอร้องนั้นก็คอยค่อนหน้า ถ้าทวนหาเกิดไม่ตกลง ผู้
 ขอร้องก็คอยเสียใจด้วย ไม่ใช่เรื่องหนักหนา เป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคล หรือ
 ที่อาจจะให้ตำรวจโอนอำนาจมาอยู่ที่บริษัทเอง ตำรวจเคารพชาติหลวงความ
 จริงเราเคารพอยู่แล้ว ในทางมารยาท ในทางอัธยาศัย ไม่มีใคร
 กระด้างกระเดื่อง เพราะเราไม่มีการให้ความคิด ความจริงกับเคารพกัน เพราะ
 ว่าต่างคนต่างมีความเจริญแล้ว ต่างคนต่างมีวัฒนธรรมแล้ว เพราะฉะนั้น
 ไม่ต้องการใช้อำนาจ แต่ทวนเคารพกันอยู่ ในทางปกครอง แต่ทางอันยาก
 ปฏิบัติตามระเบียบของเรา เพราะฉะนั้นจะให้เขาทดลองมีอำนาจปกครอง
 การราชการทำให้บ้านเมืองเรียบร้อย ขอนัดฉันไม่เห็นด้วย

นายนิวัฒน์ พงศ์ สวัสดิ์สุนันท์ (ร้อยเอ็ด) : ได้ฟังเรื่อง
 ทั้งต้องผ่านมาก ขอเสนอให้ลงมติ ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีมติมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีมติเสนอให้ลงมติแล้ว

หลวงองค์คุณานุรักษ์ (อ่างทอง) : ขอยกขระขอความกรุณาเร่ง
 ให้เราใจสักหน่อย เพราะว่าท่านสมาชิกผู้มเกลยรททชฎีปราย ที่ตั้งอ
 ยงคตาคเคดอชอยู่มาก ขอเปิดอภิปรายต่อไป

มีมติมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรด

รับรอง

มีมติมาชิกยกมือ ๒๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรลงมติ โปรดรับรอง

มีมติมาชิกยกมือ ๒๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : เปิดอภิปรายต่อไป

๑๗.๑๓ ๒.

หลวงอังคณาภิบาล (อ้างทอง) : เทพโตฟังท่านผู้มเกลียด
อภิปรายร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รู้สึกอย่างไร มีความเข้าใจชัดเจน
หลายท่าน ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ท่านยังสงสัยว่ามี
กฎหมายอะไรที่ใดเคยมอบอำนาจให้ข้าหลวงตงโขษดำรงได้ ก็อยากจะ
กราบเรียนว่า ข้อบังคับปกครองหัวเมืองนครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๖๕ นั้นเอง มาตรา
ข้อ ๒ ว่า เพื่อรักษาวิสัยในราชการให้ ผู้ว่าการจังหวัดที่มีอำนาจตงโขษ
ข้าราชการท้องถิ่นตามลำดับชั้น ตามที่กหนดไว้ในตารางข้างท้ายของฉบับ
แต่ข้อ ๓ มีว่า "และมีอำนาจที่จะตงโขษบรรดาเจ้าหน้าที่พนักงานที่ทำการ
อยู่ในความบังคับบัญชาได้" คงได้กำหนดไว้ในตารางข้างท้ายของฉบับ
ตาราง :- ข้อบังคับได้มีการเทียบตำแหน่งไว้ว่า ตำแหน่งผู้บังคับและผู้
การกรม ข้อ ๓ ข้าราชการเทียบชั้นผู้ว่าการจังหวัด คือผู้ว่าการ
มณฑล ข้าราชการเทียบชั้นปลัดจังหวัด ผู้บังคับการ และผู้ว่าการกรม
หรือของดำรงจังหวัด ข้าราชการเทียบชั้นนายอำเภอคือดำรงใหญ่ และ
ดำรงรองของ ดำรงจังหวัด ข้าราชการเทียบชั้นปลัดอำเภอคือหัวหน้าดำรงโ
พัก อำเภอ มีตารางกำหนดโทษว่า สมทบเจ้าพนักงานตงโขษ ข้าราชการ
จังหวัด และข้าราชการมีตำแหน่งเทียบชั้นคิดเงินเดือน ๓ ใน ๑๐ ตกเงินเดือน
ไม่ได้ ผู้ว่าการจังหวัดตงโขษปลัดจังหวัดคิดเงินเดือน ๓ ใน ๑๐ ตก
เงินเดือนไม่ได้ นายอำเภอมีอำนาจตงโขษปลัดอำเภอและข้าราชการใน
ตำแหน่งเทียบชั้นคิดเงินเดือน ๓ ใน ๕ ข้าราชการมีตำแหน่งเทียบชั้นถือ
เท่าที่ได้อ่านให้ฟัง ผู้บังคับการมณฑล ผู้ว่าการจังหวัด ปลัดจังหวัด
เป็นต้น เพราะฉะนั้นปัญหาที่จะตงโขษได้หรือไม่ก็นึกว่าจะหมดปัญหาไป
ท่านบางท่านยังสงสัยจะไปเอากฎหมายสมบูรณาญาสิทธิราชระไว้มาพูด แต่
ความจริงท่านผู้เชียวชาญมหาดไทยได้อธิบายความตงแต่เดิมจนปัจจุบัน
ในปัจจุบันนี้ยังมีกฎหมายสมบูรณาญาสิทธิราชระอีกหลายพันฉบับยังมี

ท่านของเขาใจอย่างนั้น ไม่ใช่ความเปลี่ยนแปลงของเด็กหมด ห้ามได้
 เด็กเป็นบางฉบับเท่านั้น หรืออาจคิดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ความ
 โรงเรียนประมาณตามคงทราบอยู่ แสดงว่า ข้าพเจ้านายข้าพเจ้านายไทย
 ได้เช่นเดียวกับทางตำรวจก็มีฐานะเช่นเดียวกัน เพราะเป็นกรมการจังหวัด
 ด้วยกัน เป็นกรมการอำเภอด้วยกัน และซึ่งตั้งกักตุน ในคณะกรรมการ
 จังหวัดและกรมการอำเภอเหล่านั้นเช่นเดียวกัน หวังว่าท่านผู้เกี่ยวข้อง
 หลายนายจะตั้งตัวจากการทำงานแบ่งการ เสร็จมอบอำนาจ ให้เราลงโทษได้
 หรือโทษนั้นคงจะไม่ปัญหา แม้แต่ตั้งตัวท้าวเท่ ๆ เราถ่มอับให้ คงนึกได้
 มองเห็นว่าการมอบอำนาจใหม่ หลกๆ ใหญ่ๆ แต่โดยใกล้ชิดนั้น ความจริงเป็น
 ผลตกเข้านมเอง ท่านคงจะทราบอยู่ในสมัยที่ได้อิโหนการสอบสวนไปให้ตำรวจ
 นั้น คล้ายกันแทบทุกคนของว่า ไม่ได้มีความยุติธรรม มีการทราบน
 หนึ่งต่อหนึ่งทุก ในที่สุดแล้วท่านของเขาจะมา นั่นเพราะอะไร เพราะท่าน
 รัฐมนตรีว่าการเมื่อไอนการสอบสวนกันมาแล้ว จะเอาอำนาจบังคับบัญชา
 โทษอะไรกันออก ถ้าท่านคนหนึ่งในกระทรวงท่านเองความเหตุผลตาม ราชธรรมนูญ
 ทราบไม่ลงเพราะอะไร ได้เคยประชุมราชทูตองภาค พรอมด้วยเจ้าหน้า
 ตำรวจ หลกๆ ใหญ่มากมาย เราได้ รวบรวมพร้อมให้ท่านทราบบ้างหรือเปล่า
 คงได้ไอนการสอบสวนกัน เห็นว่าส่งมอบให้ โอน อำนาจรับงานจากตำรวจเท
 นั้นเอง ไม่ได้ทำอะไรกันได้ เพราะฉะนั้นความเคียดชอนไม่ ในชั้น
 เรดกัยกชยอนสอบสวนร่วมกันให้เอาเอาเป็นประจักษ์ แทนที่จะเป็นผลตก
 ปัดกันไปปัดกันมา เพราะว่าตำรวจไม่อยากจะให้การสอบสวนโอนไม่เอา
 นั้นเอง ราษฎรผู้ใดรับทุกขมาแจ้งตำรวจ ตำรวจก็ไม่ยอมรับ ตั้งให้
 ความ ร้ายก็ไม่ไป เพราะว่ากำลังไม่มีอะไรเหล่านี้ ท่านจะเห็นว่าการ
 บังคับบัญชาท่านเป็นอย่างไร นขงสมเคยเป็นชาติของมาไม่ใช่อยากจะมีอำนาจ
 ราชศักดิ์ของดงอย่างไรจะไม่กลับเป็นชาติของออก ท่านทราบหรือไม่ว่าสภาพ

ทุกคนเป็นอย่างไร การโจรผู้ร้ายเป็นอย่างไร ท่านจะไประแวงระจิงอยู่
 อย่างไม่ ซึ่งบางทีก็เป็นประโยชน์แก่ราษฎรของเรา สมมติความนั้นเป็น
 หนักโดยตรงทีเดียว ดังที่เราเป็นผู้แทนมาเราช่วยอะไรเราได้อย่าง การ
 ครองชีพแพง อะไรก็ตั้งทุกอย่างแต่ครอบครัวกัน แม้เราจะช่วยไม่ได้
 ก็ช่วยให้การโจรผู้ร้ายให้สงบลงได้ เราจะได้นำเงินตามานไปหาราษฎร
 ของเราบ้างว่าช่วยอะไรไม่ได้ ช่วยนี้ได้อย่างหนึ่ง ผมกล้าประณามกับ
 ท่านนายกรัฐมนตรีว่าถ้าได้มอบอำนาจ ให้เขาทดลองทำ เป็นгод นปีก่อนแล้ว
 ผมเชื่อเหลือเกินว่าการโจรผู้ร้ายคน มีบางท่านตั้งด้วยอำนาจมอบอำนาจแล้ว
 ยุ่งเหยิง หาไรเพิ่มเติมไม่ เพราะเหตุว่าไม่สู้บังคับบัญชาตนเอง กรมการ
 ข้าเองถึงถึงยกยาดำกั้น เนื่องจากมีการโอนการมอบอำนาจ ทงนปรากฏ
 หลักฐานในกระทรวงมหาดไทยนั่นเอง ทงนไปเบ็ดเตล็ด ขาพเจ้าไม่ได้
 ด้รรมมาพลเคย เมื่อเหตุการณ์ทุกอันไม่เป็นพอใจเพราะราษฎรเคียดแค้น
 ทางใต้ที่ระหวังเขาได้ ขาพเจ้าก็คิดว่าถ้าภาวการจะดีก็ขอเป็นหนัก ขอ
 ความกรุณาอย่างนี้ไม่ได้ขงอะไร แม้จะร่างภาวการจะตกในขงอะไร
 ไม่เสียใจ เพราะได้ทำหน้าที่แล้ว แต่ก่อนที่ระพิจารณาให้แน่นอนลงไป
 ไปโปรดได้ระดกตงพนของเราข้างหลังใหม่มาดักทน้อย

๑๗.๒๐ น.

นายร้อยตำรวจเอก ภิเศก พรหมโยน (พระนคร) : กระ
 มมร ดักเสียงใจเป็นอันมากมาตามพระราชมัญญูตรงพวกเคยตนเอง และ
 กขอพูดขอประณมนักข่าพเจ้าอีกปราช ในอนหนักม ได้มุงว่าจะไปเป็น
 คารองอีก แต่ว่า เพราะเหตุว่าเคยรับราชการเป็นข้าราชการ รู้สึกใจคารอง
 คณาจารย์ของไทยควรจะปลงหรือที่ระเบียบแบบแผนอย่างไร จากตรง
 คารองถ้าจะพิจารณาเพิ่มเติม ๆ แล้วจะหาจะเห็นว่าไม่สำคัญ ถ้าพิจารณา
 โดยตักขงแล้วจะเห็นว่าไม่เทศนคอย่างหนึ่งเหมือนกบฏราชางทงหลาย ถูก
 แล้วที่เราใช้พระราชมัญญูระเบียบราชการพลเรือนอยู่แล้ว แต่เราก็มีพระ

ราชบัญญัติของข้าราชการ มัครองพอดเราอยู่ชั้นหนึ่ง คชอาเราจักรระเบียบ
 แบบแผนการปกครองเป็นหมวดเป็นหมู่ เป็นกอง บังคับการอะไรโดยความ
 เรียบร้อย ท่านจะเห็นใต้อาการตำรวจมัชฌัน เราพยายามปรับปรุงอยู่เสมอ
 เพื่อให้เท่าเทียมต่างประเทศเขา เสร็จลงไปเรียนต่างประเทศบ้างเพื่อมาปรับปรุง
 ปรุงการตำรวจของเราให้ดีขึ้น มีนอาจจะเป็นของใหม่สำหรับคนไทยใน
 ดมยก่อน ๆ นี้ แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าคิดว่าขอให้พอดเราได้ พิจารณา
 การปรับปรุงของกรมตำรวจว่า เราได้ดำเนินการไปแล้วแค่ไหนเพียงไร
 ถ้าจะพิจารณาดีในเรื่องที่อาชานาคควรอยู่กับใครแล้ว ข้าพเจ้าก็ใครจะ
 รอดก็ปรายชดด้วยบางประการ ให้ฟัง มีนอาจจะเป็นชดกถึงกันบ้าง
 บางประการ ข้าพเจ้าในขณะนั้นเมื่อกำลังติดต่อกับตำรวจ ข้าพเจ้าเป็น
 ตำรวจอยู่ ท่านจะเห็นได้ว่าไปเปิดคดีคดีกฏการจะเห็นว่าได้คดีกฏการ
 ดมยของ เมื่อการติดต่อกับตำรวจ นี้ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเขาแต่ครั้ง
 เดียว แต่ความประสงค์การติดต่อกันไปเรื่อย กับข้าเองก็ดี ใครผู้ร้าย
 กดมชกรุม ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะเหตุว่าตำรวจขาดกำลังใจในการทำงาน
 เดิมทีเคยกรมตำรวจพระเดชพระคุณ คชอาเราสามารถให้เขาทางพระเดช
 พระคุณ ดูที่เขาติดกับเรา ๆ ก็พิจารณาแนวทางการ ผู้ที่เขาเรียกกับเรา ๆ ก็ปราบ
 ปรามเขา กรมตำรวจพระเดชพระคุณ เคยจนตำรวจต่างจังหวัดคนแต่พระเดช
 โมมพระคุณคนจึงเกลียด ข้าพเจ้าก็ถ้าพูดเช่นนั้น เราให้ไปตรวจก็ไป
 นกก็ เองก็ไปเสีย เพราะเงินไปจับกุมเขาก็มีแต่คนเกลียด และจับมา
 บางทีอาชชกปลดปล่อยเร้น ก็เสียกำลังน่าใจไปมากในการทำงาน ตำรวจจึง
 ไม่ทำงาน เพราะฉะนั้นถ้าท่านสนใจอาชชกไปอีกตำรวจจะทำอย่างไร ข้าพเจ้า
 คิดว่าจะเป็นผลร้ายแก่ราษฎร ว่ากันทั้งจริงแล้วข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าตำรวจ
 นั้นไม่กรมตำรวจคนนั้นบ้างที่ไม่ดี แต่กระทรวงมหาดไทยก็เหมือนกนทนาย
 อำเภอ ข้าพเจ้าเองไม่คิด ดมด้อยกันทุกกรม เพราะฉะนั้นจะไปดูว่าตำรวจ

หรือไม่น้อยทุกคน ท่านอาจจะเทียบได้กับต่างประเทศ เรา คำนวณ
 ทางประเทศเขาค้นหา เจริญมากกว่าตัวเรา เราได้อ่านามากยิ่งกว่าเรา
 แต่ทำไมเราอยู่ ได้ด้วยความสงบสุข เราจะทำให้เมืองไทยเราสงบสุขอย่าง
 เมืองนอกเราบ้างจะได้ไหม แต่อาจจะเป็นการเดือดร้อนได้ แต่อย่างไรก็ดี
 ข้าพเจ้าคิดว่าอย่าไปแคร์ของจะดีกว่า คำนวณเราทำอย่างไรก็ให้อยู่อย่างนั้น
 และคิดว่าเราจะปรับปรุงกรมตำรวจอย่างไร เมื่อการปรับปรุงของเรา
 ถึงขั้นที่จะเริ่มได้แล้ว เมื่อเราทำไม่ได้ ข้าพเจ้าคนหนึ่งจะพยายามตักเตือน
 จะออกกฎหมายอย่างไร ให้อ่านเป็นอำนาจของอำเภออย่างไรก็ยอม แต่
 เวลาเห็นว่ามีอะไรเพียงเดียวไปก่อน เพราะข้าพเจ้าเชื่อสมรรถภาพของกรม
 กรมตำรวจคนไหนว่าเป็นผู้ มีสมรรถภาพสามารถที่จะรรโลง ให้เจริญได้
 ข้าพเจ้าใครจะขอของให้สมัครได้โปรดเห็นใจบ้าง

๓๗.๒๖ น.

นายโกล สุวรรณหัต (สุนทร) : ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นตำรวจ
 ธรรมดาอย่างเขา แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของทางตำรวจนายอำเภอ ซึ่งต้อง
 ในการที่จะรถต่างออกไป ก่อนที่สถานีจะได้ตกลงใจไปอย่างไรนั้น ข้าพเจ้า
 อยากจะเรียนพวกอย่างขอทั้งวังที่ปรากฏอยู่ ขณะนั้นทางฝ่ายปกครองได้เข้าใจ
 ว่าตัวไม่มีอำนาจเห็นตำรวจอย่างไรในทางบังคับบัญชา ข้าพเจ้ายกตัวอย่าง
 ได้ฟังเรื่องหนึ่งเมื่อสัก ๓ เดือนมานี้ คือวันที่ ๑๖ มกราคม ที่แถวมาตราชวด
 นายสืบเอกเป็นกองตรวจเราไปจับผู้ ขอคนหนึ่งในอำเภอกระบี่ นทรบุรี เมื่อ
 จับไปข้อกล่าวหาไม่มีอะไรเลย เมื่อออกเราจะพาไปหาศาลวงหมาย
 ก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี แต่ญาติของผู้ ที่ถูกจับว่า นายสืบเอกคนหนึ่ง ได้รับ
 คำพ้องคำในคืนหนึ่งให้รับนายคนนั้นไปยิงทิ้ง เพราะได้ยิงน้องชายของคน ๆ นั้น
 มากครั้งหนึ่ง เพราะคนนั้น ได้เคยวิ่งเข้ามาในกระทรวงมหาดไทยแล้วครั้งหนึ่ง
 แต่ตำรวจที่ ในอำเภอกระบี่นั้นคนนั้น นทรบุรี จะยิงอย่างไรต้องเอาไปยิงที่นั่น

เขาตัวจริงผม คายจึงไปบอกนายอำเภอซึ่งอยู่ห่างแคว้นเพียงประทศเท่านั้นเอง นาย
อำเภอตอบว่าชายชื่อนี้ ผมไม่ใช้ ผมบังคับบัญชา ทั้ง ๆ ที่ตัวจริงคนนั้นก้อยู่ในนี้
เราบอกว่าคุณไม่มีอำนาจก็ปล่อยไป แล้วก็เอาไปยิงตาย คิดอย่างนั้นอย่างนี้
เพราะฉะนั้นอย่ากระให้เสียงาน ไ้ทรมานเจตนา คือขอเท็จจริงปรากฏ ช่างนั้นน่าจะ
สมควรเพียงไร

๑๖-๒๕ น.

นายสุวัฒน์ พุทธถก (ร้อยเอ็ด) : ปัญหาที่โต้เถียงอย่างหนัก
หน่วงอยู่เวลานี้ก็คือว่า ควรให้สหกรณ์ราชสดวงประจำจังหวัดมีอำนาจตั้ง
โทษราชการตำรวจได้หรือไม่ ในปัญหากรรมไม่เห็นด้วย เหตุที่ไม่เห็น
ด้วยนั้นเพราะว่าถนัดจะมีอำนาจบังคับบัญชาเกิดขึ้นหลายด้วย ก่อความลำบาก
ให้แก่ราชการตำรวจไม่น้อย กับให้ นายอำเภอกับ ราชสดวงประจำจังหวัดมี
อำนาจตั้งโทษได้ ผลสุดท้ายคิดว่าอาจจะเป็นผลร้ายก็ได้ ก็จะเป็น
อย่างที่จะเรียนให้ทราบต่อไป

ประการแรก ราชการตำรวจจะกระทำความผิดจะต้องมี บังคับ
บัญชา ในเมื่อตามคดีจะฟ้องคดีหากนายอำเภอหรือหญิง
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วงานในศาลตำรวจจะเสียไป เพราะมี บังคับบัญชาไม่มีอำนาจ
เด็ดขาด ผลร้ายก็จะตกอยู่กับประชาชน นเป็นประการแรก ประการที่สอง
นั้นอำนาจการขัดแย้งกันระหว่างนายอำเภอ ราชสดวงประจำจังหวัด และ
ด้วยผู้บังคับบัญชาทางตำรวจโดยตรง เมื่อเกิดการขัดแย้งแล้ว ผลร้ายก็จะ
เกิดขึ้น คือทางฝ่ายที่จะเขาช่วยเหลือพวกพ้องของตน คนเราเป็นปลัดขียนยอม
มีความโกรธ โดง หึง และมีความต่ำต้อยเป็นธรรมดา เมื่อมีความต่ำต้อย
เช่นแล้ว การงานก็จะเสียหาย ผลร้ายแก่ประชาชนก็จะเกิดขึ้นอีก เหตุผล
อย่างนี้ข้าพเจ้าว่าไม่ควรรับผิดถกการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

อีกประการหนึ่งใครจะให้บรรดาท่านสมาชิกผู้เกียรติทั้งหลายดู เคย
ที่เราไม่คิดของพูดลงความมุ่งมั่งคั่งของประชาชนแล้ว เราพูดถึงแต่เรื่องการ
แก่งแย่งอำนาจกัน อำนาจจะไปอยู่ ด้วยตำรวจหรืออำเภอ แต่ในด้านร่าง

การทำมาหากินของประชาชนให้เป็นปึกแผ่นนั้นไม่ใคร่มีของ ทางอำเภอทำ
 งานมีเรื่องอะไรก็จับกุมมาสอบสวนกัน ต้องราษฎรจะค้าขายอย่างไรจึงจะมี
 เงินทองนั้นขาดความสนใจลงไปเป็นอันมาก เพราะเหตุนี้ทำให้อาณาเขต
 กับข้าหลวงประจำจังหวัดมาพิจารณาในทางค้าขายแล้ว เรื่องการตั้งเดิมนั้น
 ความสุขของประชาชนก็ยิ่งเสียไป ดังปรากฏผลมาแต่จังหวัดร้อยเอ็ดมี
 การขาดแคลนข้าว แต่ทั้งทางกระทรวงตั้งเอาเงินไปช่วยเหลือ ดังตั้งตั้งตาม
 เดือนยังไม่มาเบิกเงินไป สมชอข้างคำสั่งของกระทรวงเกษตรราษัตริย์ ในหลัก
 การในหลักวิชา ในการทำงาน ซึ่งจะช่วยเหลือให้ประชาชนอยู่ดีกินดีในที่สุด
 คำนึงถึง มีแต่แก่งแย่งอำนาจมากใหญ่เท่านั้น สมจึงเห็นว่าไม่ควรรับหลัก
 การแห่งวังพระราชบัญญัติคนเค็ดขาด

๑๗.๓๒ น.

นายแพทย์ โชตินุชิต (ชนบุรี) : ความจริงกฎหมายฉบับนี้
 มีความสำคัญยิ่งกว่ากฎหมายประมวลวิธีพิจารณาคriminal ซึ่งสำนักงานได้
 พิจารณาแล้วตั้งแต่ก่อน โดยช่วยอำนาจการสอบสวน ชาวเจ้าคิดใจโดยยกว่า
 ของรัฐมนตรี มหาศาล เมฆราวาสศิริ ในกรณีไม่เห็นด้วยกับร่างพระ
 ราชบัญญัติฉบับนี้ ทางศาลฎีกาเคยตอบว่าจะมาตั้งหน้าตรงหน้าของ
 ศาลฎีกา โดยที่ไม่อนุมัติให้ศาลฎีกาได้ยื่นเรื่องขอแก้ไขร่างของ
 อำเภอบางแห่งแล้ว อันนั้นเท่าที่สำนักงานได้ขอสมัครเดิมหนึ่งให้คณะกรรมการ
 อำเภอหรือนายอำเภอ ซึ่งเป็นราชการฝ่ายปกครอง แต่มาครั้งหนึ่ง
 จะออกกฎหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งจะวัดตอนต้นของศาลฎีกาหรือเท่าที่เพิ่ม
 ให้คณะกรรมการอำเภอ ในเรื่องนั้นท่านอาจปมาด้วยข้างไม่ตรงกับข้อหากรณี
 ซึ่งท่านยกขึ้นมา ความจริงเท่าที่สมัครเดิม เดิมในการให้อำนาจสอบสวน
 แต่ผู้เดียวในคดีต่างๆ นั้นเราเห็นว่าเห็นด้วย แต่จากกฎหมายฉบับนี้ไม่
 มีข้อสงสัย แต่เป็นการให้หนัสมัดจำหรือฝ่ายอำเภอหนึ่งด้วย และ
 จากสภาได้สมัครรับของรับเพื่อจะได้ผลในการปฏิบัติราชการแผ่นดินต่อไป

ชักเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าคิดใจ ในเรื่องที่ว่าเจ้าเป็นจะต้องตั้งมีดังนี้
 กฎหมายฉบับนั้นเคยด้วยให้ข้าพเจ้าราชหลวงประจำจังหวัด และให้ข้าพเจ้า
 นายอำเภอไทรินพาท ในการบังคับบัญชา และมีอำนาจลงโทษในเรื่องการ
 ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนนั้น ดังนั้นจึงจากคำ
 กฎหมายฉบับที่ออกก่อนประมุขต่อรพจารณาความสัญญา ซึ่งให้ข้าพเจ้าแก่นาย
 อำเภอไทรินพาทที่จะสอบเลื่อนแต่เดิมนั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเราได้โต้เถียง
 กันว่าควรจะให้ข้าพเจ้าเข้ามาช่วยด้วย เป็นอันว่าต้องออกไป ในกรณีนี้ข้าพเจ้า
 คิดว่ากฎหมายฉบับนี้จะเป็นเครื่องตั้งเดิม การที่นายอำเภอจะทำหน้าที่
 สอบเลื่อนได้โดยเต็มภาคภานั้น ถ้าหากว่าข้าพเจ้าซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ยกเว้นคนหนึ่ง
 ในการที่จะให้ความร่วมมือไม่ให้อยู่ในบังคับบัญชา หรือว่าโดยทางอำเภอไม่
 มีสิทธิ์ไม่มีอำนาจไม่มีการบังคับบัญชาไม่มีการลงโทษได้อย่างแน่นอน ผลก็จะไม่
 ได้เพิ่มเติมภาคภานั้นอย่างที่ว่าข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วข้าพเจ้า
 เห็นท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ทั้งฝ่ายทางรัฐมนตรีและทางสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ได้กล่าวอ้างถึงความจำเป็น ถึงสมัยโบราณราชประเพณีสัมมบรมนาถราชสัทธา
 กับสมัยปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าอยากจะทำตามกฎหมายต่าง ๆ ข้าพเจ้าเห็น
 กฎหมายปกครองท้องถิ่นตาม และกฎหมายเก่า ๆ ที่ตาม ซึ่งให้ให้อำนาจ
 สมเหตุสมภาค ให้อำนาจราชหลวงประจำจังหวัด ให้อำนาจนายอำเภอ
 เจ้าหน้าที่ยกเว้นได้เป็นการตักมันไปแล้ว ในครั้งกระโน้นเราจะเห็นได้ว่าการ
 โจรมุร้ายคดี การจับคนทวารณราษฎรโดยการล้อมหรือการอะไรก็ตามในครั้ง
 นั้น เราจะเห็นได้ว่าโจรมุร้ายไม่ค่อยสะดุ้ง ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างให้ฟัง
 ครั้งกระโน้นเมื่อไม่ค่อยมีคดี เมื่อโดย เสียเปรียบอะไรเหมือนไม่ค่อยมี แต่
 เคยอนมเดือคว เดือผาด เดือผน เดือฝาย เดือปลนค ะไรร้อยปลกตงนเป็น
 การตั้งมีดังนี้ ถ้าให้อำนาจในการปกครองบ้านเมืองนั้นได้ก็อยู่ แก่น บังคับ
 บัญชาตาม เดือคว ซึ่งผู้บังคับบัญชานั้นต้องเป็นคนดีด้วย เป้าหมายเห็นแก่
 ราชการแผ่นดิน เห็นแก่อาณาประชาราษฎร์แล้ว การที่จะให้มอจการ
 ระเบียบแบบแผนประเพณี หรือว่ากฎหมายให้อำนาจแก่บุคคลผู้หนึ่งคนเดียว

ข้าพเจ้าทำได้มากกว่าในการที่จะให้อำนาจบังคับบัญชาตกหนักไปได้ ดัง
 โทษกันใดครั้งกษัตริย์หมายฉบบนหน้าเขามา ข้าพเจ้าเข้าใจดีทุกประการ
 ของผู้เดินขบวนประท้วง ๒ อย่างที่เดินขบวนประท้วงมา ประการแรก
 คือว่าหากให้เขาหลวงประจำจังหวัด หรือนายอำเภอ มีหน้าที่บังคับบัญชา
 โดยใกล้ชิด ได้มีอำนาจในการต่อโทษแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยแล้ว จะ
 เป็นการบรรเทาเบาบางในเรื่องการโจรกรรมร้ายลงไปประการหนึ่ง อีกประการ
 หนึ่งคือภาวะเบี่ยงเบนการชื้อมการทหารมณฑลราชบุรี ซึ่งเกิดจากเจ้าหน้าที่
 ตำรวจนั้นก็จะลดน้อยลงลงไป อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าเข้าใจดีถึง
 ของท่านผู้เดินขบวนประท้วงนั้น จึงได้เดินขบวนประท้วงมาเพื่อให้อำนาจ
 ท่านเจ้าหลวงประจำจังหวัดและนายอำเภอ มีหน้าที่บังคับบัญชาและมีอำนาจ
 โทษตำรวจได้ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าก็เห็นว่าหากต้องการจะให้ไป
 ไปตามวัตถุประสงค์ ก็ควรจะออกกฎหมายอย่างที่ว่าข้าพเจ้าเคยกล่าวถึง
 สมารถรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง คุ้มครองประชาชน
 คุ้มครองการไหม้ไหม้ร้ายชุกชุม ไม่ต้องการให้ตำรวจกับคนกระทำกรรม
 ชื้อมราชบุรี ความกบฏ ความประดงค ของการเป็นอยู่ อยางนั้น แต่
 กเมื่อกฎหมายฉบับนี้ตราแล้วความแตกการนั้น จะช่วยได้ แม้จะไม่
 หมด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ทำให้หนักกลายเป็นเบา แต่ทว่าได้เบาหลายไป
 อย่างเท่าไรก็ตามถ้าผู้เดินขบวนประท้วงจะไปร้องเรียนกฎหมายฉบับนี้ ทางมณฑล
 ว่าสมารถรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองได้ ทางกรมตำรวจอย่างนั้น
 เป็นเรื่องระบบสมรรถนะมาตรฐานดีที่ราชย์ เราไม่ควรเอามาใช้ แต่ควรจะกล่าว
 ว่าในระบบสมรรถนะมาตรฐานดีที่ราชย์ก็ตาม) ถ้าทำให้บ้านเมืองสงบเย็นเป็นสุข
 ทำให้อาณาประชาราษฎร์ ได้ยินดีอันดี ได้รับความสะดวกเป็นสุข เราเอา
 ใช้เกิด แบบระบบนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นแบบแผนใหม่ๆ ซึ่งในระยะเดียว
 ก็น่าให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน อย่างที่เราไม่ต้องการในสมัยประ-
 ชาติไทย ข้าพเจ้าอยากจะเรียนต่อท่านสมารถผู้เดินขบวนประท้วง
 ถึงคดีอย่างที่จะเห็นได้ว่า การขัดแย้งกันในเรื่องการที่จะแบ่งอำนาจที่จะไป

คาม ซึ่งทางอำเภอหนองควงได้รับการสนับสนุนให้ได้รับอำนาจในการที่จะได้รับ
อำนาจบังคับบัญชา และในการที่ ให้ได้รับสิทธิโดยทั่วถึงซึ่งประจำอยู่ ณ
เขตอำเภอหนอง ในเรื่องนายเจ้าจรยศักดิ์ซึ่งให้ฟ้องจากเขตพุมเรียงซึ่งเกิดขึ้น
เมื่อราว ๑๐๐ กว่าปี ท่านนายอำเภอ ซึ่งท่านเป็นผู้ หกสมัย ใหญ่ และชาวเจ้าก
รจากท่านในฐานะที่ท่านเป็นข้าราชการปกครอง ซึ่งเห็นแก่ประโยชน์สุขของ
บ้านเมือง เพราะว่าท่านก็แก่แล้ว อาจจะได้รับบำเหน็จบำนาญ ๒-๓ วัน
ในฐานะที่ท่านเป็นนายอำเภอบ้านหมื่น และเกิดขัดแย้งกับเจ้าหนาทตารวจ
ในที่สุดก็ถูกยิงอย่างทารุณ และควรต้องบงกชก้าเห็นไป ปรากฏว่าตัวรอด
ถึง แต่การขัดแย้งกับตำรวจ ท่านมาเล่าให้ชาวเจ้าฟังขัดแย้งด้วยเรื่อง
อะไร ก็คือเคยมีคนใจอย่างว่า... เราทำอะไรไม่ได้ ในหน้าที่ของกรทำงาน
ปฏิบัติกรบังคับบัญชาเราก็ไม่ได้ เรียกมาว่าเฉื่อย ๆ อย่างนั้นไม่ใช่หน้าที่ของ
ทางกรทำงาน เขาก็ไม่ชอบใจ ก็ได้รับอันตราอย่างว่าดังกับถ้อย ถึงกับ
เสียชีวิตกันไป เพราะเหตุที่กรตมา เรื่องเป็นอย่างไร ท่านเจ้าจงว่า
ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้ ไม่เป็นทางที่จะก่อให้เกิดความ ผิดร้ายแรง จนถึงกับ
บ้านเมืองซึ่งมีบทยายวอดคงไปแล้ว ขยายถึงจระเข้ ด้วยเหตุสลดเช่นเป็น
ไปได้ จะทำให้ ใครผู้ร้ายขณะนั้น มีอยู่ชุกชุมได้เบาบางลง และตำรวจ
มีอำนาจอยู่ ขณะนี้ของดคน่านาคง และโดยเหตุอย่างนี้ เหตุการณ์
ทุกอย่างจะได้อยู่ในความร่มบรุษของ การบริหารราชการแผ่นดิน ที่จะเห็นไป
ด้วยดี ตามความคิดเห็นของชาวเจ้ามอญ อย่างนี้ ชาวเจ้าตอดว่า ชาวเจ้า
เจ้าเป็นพระของสนับสนุนให้กฎหมายฉบับนี้ ได้ข้อต่อไป

๑๗.๕๑ น.

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : กระผมก็อยาก
ขอเป็นขอ คำวินิจฉัย ในฐานะที่กระผมเคยมีราชการ ในองการรัฐบาล
มา ๑๖ ปี และมีมาชิกบงกชท่านได้พูดว่าเรื่องกรโอนอำนาจอยู่กับตำรวจ

หรือข้าเถอนั้น เกี่ยวกับการก่อกองผู้ มีอำนาจอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ใน
 เรื่องนี้กรรมก็ได้มาตลอดแล้ว ความจริงเต็มไม่ใช่เช่นนั้น เดิมก็
 เกิดจากวาจามุร้ายที่เกิดขึ้น และการสอบสวนที่ โยนมาอยู่กับตำรวจนั้น
 ก็เพราะเหตุจำเป็นในสมัยหนึ่ง เนื่องจากอำนาจของเราได้เพิ่มขึ้นไม่เหมือน
 กับก่อน ก่อนหม่อมพดเมื่อง ๗ ด้านในสมัย พ.ศ. ๕๐-๗๐ ะไรนั้น นอก
 จากนั้นในสมัยนั้นถนนหนทาง การไปมายังไม่ดีพอ เมื่อเราสร้างถนนหน
 ทางมากจนแจ้งเพราะฉะนั้นการไปมาของคนก็ไปตั้งคนมากขึ้น การทะเลาะ
 เบาะแว้งกันมากขึ้น เกิดคดีมากขึ้นความถี่ของพดเมื่อง และตามท้องของ
 การวิกรมมาก เพราะฉะนั้นทางข้าเถอนั้นงานน้อยและนอกจากนั้นยังมี
 คนเดียวก็ไม่สามารถจะนั่งเวรนั่งยามกันได้ ด้วยเหตุนี้ทางตำรวจจึงรับ
 หน้าที่ไปทำเพราะอำนาจคนมากสามารถจะเขาเวรได้ตลอดทั้ง แม้แต่ใน
 อดีตก็ตาม ในเรื่องนั้นท่านจึงเห็นได้ว่าในสมัยนั้น ในปัจจุบันนี้
 ต้องยอมให้ตำรวจนั้นแล้วมาสอบสวนเอง ทั้งนี้เพราะเหตุจากกรุงเทพฯ มี
 ประชาชนมาก การสัญจรไปมาดีมาก คดีก็มากตามส่วน เพราะฉะนั้นการสอบสวน
 เรื่องสอบสวนให้ข้าเถอนั้นทำคงไม่เหมาะ ด้วยเหตุนี้ของข้าเถอนั้น
 ภายหลังมาแต่ ต่อมาอีกเรื่องหนึ่งในพระราชบัญญัติของตำรวจนั้น จะไม่
 เรียงว่าจะควรหรือไม่ควร แต่อาเภอพิจารณาถึงวิธีปฏิบัติแล้วว่าพระราช
 บัญญัติให้ทางข้าเถอนั้น ข้าเถอนั้นก็ให้ มีอำนาจลงโทษตามพระราชบัญญัติ
 ข้าราชการพลเรือน ทนการลงโทษตามพระราชบัญญัตินั้นสมควรได้ ออก ปัด
 ออก การคิดเงินเดือนและการตั้งพักเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อเอาทให้นาย
 ข้าเถอนั้นลงโทษจะไปเพิ่มให้ข้าเถอนั้น นายข้าเถอนั้นนายตำรวจในท้องที่นั้น
 ให้ได้ ออก ให้พักจากราชการนั้นอำนาจของ ท่านนั้น ทนนอกจากนั้นใน
 พระราชบัญญัติระเบียบราชการบริหารยังมีในระเบียบราชการของพลเรือน
 ได้ตั้งไว้ สำหรับชั้นอธิบดี และปลัดกระทรวงนั้นจะลงโทษได้ชั้นอธิบดี
 ชั้นไม่เท่านั้น ข้าเถอนั้นในระเบียบข้าราชการพลเรือนได้ตั้งชั้นอธิบดี

จิตใจเท่านั้น เพราะฉะนั้นถึงมีอำนาจให้ข้าหลวงตรวจนายอำเภอตั้งโทษ
 ตำรวจทางต่งไปก็เดี๋ยวในพระราชบัญญัติตำรวจก็มีอยู่ ถึงแม้คุณ
 หลวงจะไปหาหลวงก็มีอำนาจตั้งโทษได้ แต่ข้าราชการตั้งโทษตำรวจ
 ใดอย่างไร เพราะถ้าพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนไม่ได้มอบอำนาจ
 ได้ให้ ด้วยเหตุตั้งนั้นทางตำรวจจึงเห็นอำนาจจะตั้งโทษตำรวจ เพราะเหตุว่า
 ตำรวจเป็นผู้ ทดสอบอาชญากรรมน้อย จึงได้ออกพระราชบัญญัติตำรวจ
 ให้เพิ่มโทษทำนองอย่างทหารขึ้นมา โดยที่เพิ่มโทษอย่างทหาร ซึ่งตำรวจ
 จะเป็นพลเรือนก็ตาม แต่อาจตั้งโทษตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน
 คือได้ข้อก ปล่อยออกซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดทำกับนายอำเภอ ซึ่งก็คือ
 เดิมเช่นเท่านั้น แต่พระราชบัญญัติตำรวจนั้นในชั้นนี้ ถ้ากับ ผู้บังคับกอง
 มานาชาจข้างใต้ มอญได้เช่นกัน เพราะฉะนั้นในการที่จะออกพระราช
 บัญญัติตำรวจเช่นนี้ไปไม่ได้ประโยชน์อะไร พักความเห็นของสมออาจจะมี
 ก็ได้ ทนเมื่อประเด็นบอกกล่าวกฎหมายแก่ ๆ เขาทำมาเราก็คงจะปรับปรุง
 อย่างคุณฮวงพินว่า ผมก็รักจะเห็นด้วย คือถ้าเรามอบอำนาจให้ข้าหลวงหรือ
 นายอำเภอ มาบังคับมาหาเช่นนั้นซึ่งถ้าเช่นนั้นก็หนีไปอย่างอื่นไปไหนก็
 ซึ่งถ้าหากว่าอย่างนั้นนี้ มันก็อาจจะไม่มี ใครที่จะพิจารณาเช่นนั้น ผมขอกราบ
 เรียนท่าน

นายสวัสดิ์ สารศาสตร์ (กาญจนบุรี) : พังมามากแล้ว ขอ
 ดงมตี

มั่งมาชกรบรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ดงมตีด้วย ไม่มีใครเห็นอย่าง
 อันใดจากประชุมอนุมตี

หลวงองค์คุณารักษ์ (อ่างทอง) : ตามที่ทูลนายกรัชมณฑร
 โดษแจ้งนั้นผมเข้าใจว่าจะคาดเคลื่อนไปจากความจริง ในเรื่องตั้งโทษคดีเงิน
 เดือน ตั้งโทษได้ทุกชั้น ซึ่งตั้งตงมา คงแต่ขอปลดหรือได้ เพราะฉะนั้น
 ประโยชน์นั้นผมขอเถรของใจขอ

มีชื่อน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรรับหลักการ โปรดข

สมาชิกยกมือ ๓๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดข

สมาชิกยกมือ ๓๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าไม่รับหลักการ เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๐ นาฬิกา.

ประเดวีร์ ปัทมระตุนนท์ ผู้ตรวจรายงาน

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..

สุวิมล อภัยดากร ..

โสมเฉตา อภัยดากร ..

พิพัฒน์ เอกะโรหิต ..

ธรรตน์ อัญญา ..

เด็ก จารุณี ..

ฉัตร นิตะไพจิตร ..

อุคม พถอยสังวาลย์ ..

สุพงศ์ ศรีพนเกษยวิ ..

สมชาย ศุกรสมบัติ ..

สุพันธ์ ศิครกถัก ..

โชค คุปตวาทีน ..

เจริญ บัณฑโร

เกษม บุญศิริ

เลขาธิการรัฐสภา

ประธานสภาผู้แทน